ROMANISMUL
și
REFORMAREA

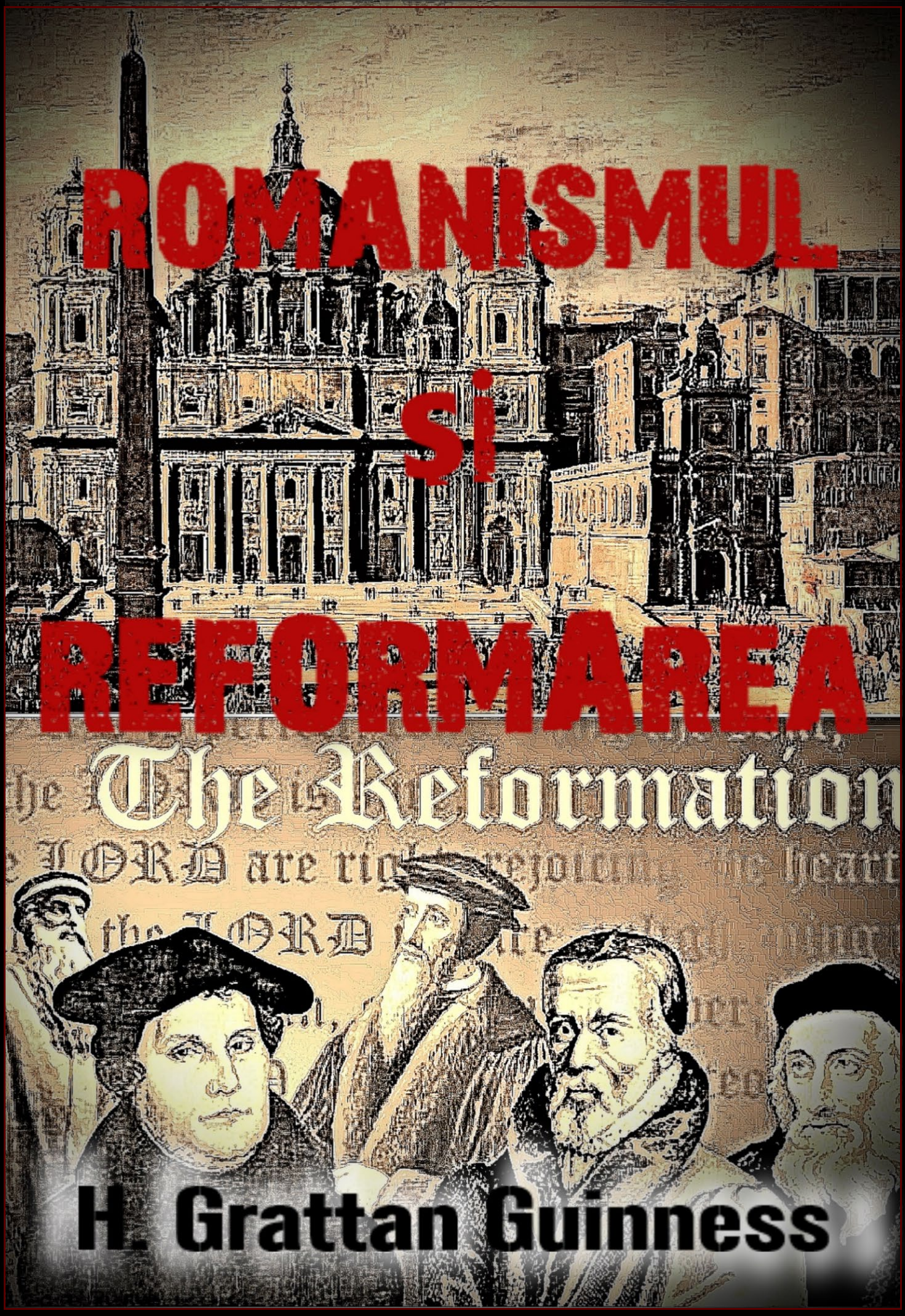

ROMANISMUL
ŞI REFORMAREA

DIN PUNCT DE VEDERE PROFETIC

{1888}

DE

H. Grattan Guinness

Această carte în limba engleză

Romanism and the Reformation
from the standpoint of prophecy
by Henry Grattan Guinness,1835-1910

*

a fost tradusă în limba germană de Maximilian O. Gaisbauer,
si dedicată fratelui Jörg „joggler66” și contribuției sale.
[2018]

Romanismus & Die Reformation
aus Prophetischer Sicht,
H. G. Guinness [1888],
1ste Auflage

*

şi din germană în limba română
2025 de Laura S.

ROMANISMUL SI REFORMAREA
din punct de vedere profetic,

H. G. Guinness [1888],

Ediția I

Tot ce este marcat cu caractere cursive, paranteze și surse
a fost adăugat de traducător.
În mare măsură sînt referințe la pasaje biblice și istorice folosite de autor,
care nu sunt menționate în originalul englez.

Pentru traducerea în limba romană,
a fost folosită Biblia
Dumitru Corlinescu 1924.

Se recomandă, să se compare pasajele relevante,
cu cele ale Bibliei,
Versiunea King James (KJV).

*

„Sămânța adevărului se găsește în fundamentul tuturor minciunilor!"

CUVÂNT ÎNAINTE

Următoarele prelegeri au fost făcute la cerere, sub patronatul Institutului Educațional Protestant din Exeter Hall care a avut loc în aceasta primăvară [1887].

Acest institut există pentru a face o muncă atât de necesară - mai ales în inimile tinerei generații - de a menține un anumit nivel de simpatie inteligentă, pentru tradițiile protestante ale țării noastre.

Protestantismul Angliei a fost multă vreme gloria Angliei și cauza imediată pentru prosperitatea ei incomparabilă şi supremația ei caracteristică între națiunile Europei. Acest protestantism suportă acum un dublu atac, atât din exterior, cât și din interior. Cu toate acestea, puțini par să fie pe deplin conștienți de acest pericol. Cu toate acestea, regretatul Lord Beaconsfield a văzut suficient de clar. „Regatul tău și libertățile tale sunt în mare pericol în acest moment", a spus el, „de parcă ar fi urmărit armata lui Napoleon tăbărând în Boulogne". Ce ar fi spus el, dacă ar fi trăit situația actuală!

Reforma secolului al XVI-lea, care a produs protestantismul, s-a bazat pe Scriptură. Ea a dat Biblia înapoi lumii. Ea a învățat scripturile; ea a dezvăluit erorile și partea coruptă a Romei prin folosirea sabiei spirituale. Ea a aplicat PROFEȚIILE și a acceptat îndrumarea lor practică. O astfel de lucrare a Reformei trebuie efectuată din nou. Noi am suferit un adevăr profetic anti-papal, pentru a putea fii mult prea uitat. Această generație se confruntă cu adevărul și eroarea în puncte periculos de tolerante și indiferente, în care Scriptura este extrem de hotărâtă și absolut clară.

Aceste prelegeri simple și populare, așa cum ele sunt, sperăm că vor deschide multe spirite, pentru a recunoaște că Biblia nu dă un sunet incert despre romanism, și că cei care sunt îndrumați de învățăturile lui, trebuie să evite o eroare a credinţei, împotriva căreia sunt denunțate cele mai dureroase judecăți.

Prelegerile vor avea loc ca de obicei, cu excepția primelor și ultimelor care au fost extinse și modificate. Cu noua versiune și extinderea prelegerii de deschidere despre Profeția lui Daniel și prelegerea finală cu privire la Reformă, m-am servit de ajutorul prețios al dragii mele soţii, care de atâția ani este tovarășul meu în domeniul literar și evanghelistic.

Voi fi fericit, dacă aceste prelegeri vor găsi o utilizare pe scară largă, deoarece conțin, sînt sigur de asta, adevăr pentru timp, adevăr, care este profund și din ce în ce mai necesar, nu doar pentru păstrarea libertăților civile și religioase ale țării noastre, cât și pentru îndrumarea practică a poporului lui Dumnezeu în aceste ultime zile.

H. GUINNESS GRATTAN
Harley House. Bow. E., 1 iunie 1887.

CUPRINS

PRELEGEREA 1.

PROFEȚIA LUI DANIEL DESPRE ROMANISM . . . 8

PRELEGEREA 2.

PROFEȚIA LUI DANIEL DESPRE ROMANISM (partea a II-a) . . . 22

PRELEGEREA 3.

PROFEȚIA LUI PAVEL DESPRE ROMANISM. . . 45

PRELEGEREA 4.

PROFEȚIA LUI IOAN DESPRE ROMANISM . . . 87

PRELEGEREA 5.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII ÎNAINTE DE TIMPURILE REFORMEI . . . 122

PRELEGEREA 6.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII ÎNAINTE ÎN TIMPUL REFORMAŢIUNII . . . 149

PRELEGEREA 7.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII DUPĂ TIMPURILE REFORMĂRII ... 169

DUBLA PROFEȚIE A REFORMAŢIUII . . . 189

ÎN ISTORIA ISRAELULUI. . . 200

ÎN APOCALIPSĂ. . . 210

OBSERVAŢII FINALE.

DESPRE SEMNIFICAȚIA PRACTICĂ A SUBIECTULUI . . . 241

PRELEGEREA 1.

PROFEŢIA LUI DANIEL DESPRE ROMANISM

Acum cincizeci de ani spunea marele om de stat, Sir Robert Peel, cu o previziune remarcabilă: *„Ziua nu este departe și ea poate fi chiar foarte aproape, cînd noi toți va trebui încă odata, să ducem lupta Reformaţiunii.“*

Această zii a venit. Ea s-a iniţiat de ceva vreme. Ea ne-a prins neprevăzut și ca urmare şi într-o anumită măsură, lupta merge împotriva noastră. Peste trei secole de emancipare din jugul Romei — trei sute de ani de lumină și libertate biblică — ne-am facut aroganţi și ne-a făcut să subestimăm puterea și influența celui mai ucigător dușman, nu numai asupra Evangheliei lui Dumnezeu, ci și asupra Angliei protestante. Distincția de onoare a Marii Britanii, martorul principal dintre națiuni despre adevărul Evangheliei și împotriva erorilor romanismului, a fost printre noi ușor apreciată. Părinții noștri au câștigat acestă onoare, prin ani de luptă și conflicte; Au cumpărat-o cu cel mai bun sânge și au apreciat.o ca pe ceva , ce era foarte scump pentru ei. Pe noi nu ne-a costat nimic, noi ne-am născut fără să-i știm valoarea, aşa cum au cunoscut-o ei. La începutul acestui secol, puterea Romei în aceste țări era un lucru din trecut și părea să scadă rapid și în alte țări. Noi ne-am imaginat, că nu era o necesitate să ne fie teamă de o înviere a acestei văduve negre aducătoare de moarte, care este rușinea a tot ceea ce este minunat, bun, curat și înfloritor. Se credea, că lumina adevăratei cunoștințe risipise pentru totdeauna negurile întunecate ale superstiției; tirania medievală și atrocitățile deghizate sub pretextul religiei nu ar putea recâștiga niciodată un punct de sprijin în aceste țări de lumină și libertate. Nouă ne place să disprețuim şi să sfidăm, corupția și nebunia Romei dar să ne temem de influența ei? Nu. Roma era prea departe și prea slabă pentru a trezi frica sau chiar vigilența.

Toate acestea au fost o iluzie și am fost brutal înșelați. Criza dificilă și periculoasă prin care trece acum Anglia, este rezultatul direct al abordării, care a fost întreprins sub această înșelăciune și numai Dumnezeu știe care pot fi consecințele finale. Un șarpe poate fi bătut, dar nu ucis; el îşi poate păstra viața și poate provoca o rană fatală inamicului său. Pământul poate fi curățat de o buruiană distructivă, dar cel mai mic rest poate încolți și răspândii atât de repede, încât re-pătrund în complot. Așa a fost și cu influența romană în Anglia protestantă.

Să lăsăm faptele să vorbească de la sine. Acum cincizeci de ani nu existau în Marea Britanie, nici măcar 500 de preoți romani; astăzi sunt 2.600. Acum cincizeci de ani nu existau 500 de capele, astăzi sunt 1.575. Acum cincizeci de ani în Marea Britanie nu era absolut nici-o mănăstire, astăzi sunt 225. Atunci existau deja 16 mănăstiri de călugărițe, dar astăzi există peste 400 de închisori îngrădite, zăvorâte și impenetrabile, în care sunt deținute prizoniere 15.000 de femei englezești — prizoniere la mila unui cler celibat, care are puterea de a tortura aceste nenorocite

și neajutorate victime, sub numele de penitență, cu excepția cazului în care ele se supun. Acum cincizeci de ani
existau doar două colegii în țara noastră pentru instruirea preoților romano-catolici —
adică de bărbați, care sunt obligați prin jurământ să acționeze în Anglia ca agenți ai unei puteri străine, al cărui singur mare scop este dezmembrarea imperiului nostru și distrugerea influenței noastre în lume; acum există douăzeci și nouă de astfel de școli. Iar cel mai ciudat lucru este, că Anglia, care odată a abolit mănăstirile și și-a însușit câștigurile neobținute ale Romei, promovează acum romanismul în propria țară, cu peste un milion de lire sterline pe an. Suma exactă este de 1.052.657 lire sterline.

Dar si mai grave sunt rezultatele, care a rezultat din decăderea creștinismului protestant, care depus mărturia sa inconfundabilă împotriva doctrinei și practicii romane. Prin urmare, credința noastră reformată este pusă în pericol atât în exterior, cât și în interior, și nu poate fi apărată decât printr-o revenire hotărâtă la adevărata mărturie a sfinților și martirilor din alte zile. Trebuie să învățăm din nou din profeția divină; trebuie să învățăm din nou evaluarea lui Dumnezeu cu privire la caracterul Bisericii Romei, dacă vrem să fim din nou mișcați, pentru a fii martori pentru Cristos împotriva acestei mari apostazii.

Ca protestanți, ca creștini, ca oameni liberi, ca filantropi, ca cei care sunt familiarizați cu învățăturile istoriei, regretăm starea actuală a lucrurilor; considerăm că toate aceste modificări sunt retrogradate, o mișcare de cel mai periculos soi și ne simțim obligați pentru a reînnoi marele PROTEST vechi, căruia îi aparține lumea realizărilor moderne de libertate, cunoaștere, pace și prosperitate. Recunoaștem ca un drept și un fapt incontestabil, că viitorul rasei noastre, umanitatea, nu aparține papiștilor ci protestanților. Națiunile sale de conducere de astăzi nu sunt tarile papale precum Italia, Spania și Portugalia, ci cele protestante,

Germania, Anglia și America. Ce face diferența? Națiunile care au îmbrățișat mișcarea de reformă din secolul al XVI-lea nu au încetat de atunci niciodată să avanseze în putere politică, prosperitate socială, antreprenoriat filantropic și iluminare generală; în timp ce națiunile care le-au respins și au ținut la corupțiile Romei, în toate aceste aspecte au scăzut constant.

„Îi veți recunoaște după roadele lor.“

Prezenta serie de prelegeri este menită să reînvie marea controversă dintre Biserica Romei și bisericile protestante. În acest război armata romană se află pe o parte și protestantismul pe un front unit pe de altă parte. Regimentele Romei poartă doar o uniformă stacojie, flutură cu un singur steag papal și folosesc în ceremoniile lor religioase un singur limbaj mort — latina; pe de altă parte, armata protestantă este formată din mai multe diviziuni în uniforme diferite, cu steaguri diferite și limbi diferite. Dar - la fel ca regiunile unite ale Germaniei în lupta cu Franța - sunt cu atât

mai puternice pentru unificarea lor voluntară; mai mult decît atît, aceste regiuni se pot alătura călduros acestei mari lupte. Diferențele confesionale secundare dintre episcopi, prezbiterieni și nonconformiști prin conflictul lor comun cu Roma, au fost deja uitate; prin urmare, singura problemă este între cele cei se țin de vechea Evanghelie a lui Cristos și de cei care învață o altă Evanghelie — care alta nu există.

Subiectul nostru în aceste prelegeri este romanismul și reforma din perspectiva profeției: asta înseamnă, că vă oferim nu doar viziunea umană asupra subiectului, ci și viziunea divină; nu părerea individuală a unui vorbitor despre aceasta, ci învățăturile profeților și apostolilor, judecata singurului Dumnezeu înțelept, așa cum este exprimată în Cuvântul Său Sfânt, în această binecuvântată revelație divină, care își aruncă razele asupra oricărui subiect de interes pentru poporul lui Dumnezeu. Este un fapt că, deși Canonul Scripturii a fost închis înainte de începutul romanismului și cu cincisprezece secole înainte de Reformă, aceasta reprezintă totuși judecata divină pentru amândouă în mod egal. Biblia consemnează trecutul în istoria sa și viitorul în profețiile sale, care sunt pur și simplu istoria scrisă în anticipat. În plus, ea formulează aprecieri morale ale oamenilor pe care îi descrie, și despre acțiunile lor înregistrate, formulează, de asemenea, aprecieri morale care au legătură cu oamenii și acțiunile pe care le prezice. Ea a avertizat biserica despre uneltirile romanului, Papa, chiar din zilele Romei păgâne. Ioan, victima lui Nero și Domițian, a pictat pentru posteritate, imagini ale martirilor inchiziției și atrocitățile tiranilor, care au fost mai nemiloși decât Cezarii. Dacă privim această întrebare din punctul de vedere al profeției, scopul nostru în consecință, nu este doar să urmărim împlinirea profeției sacre în faptele generale ale istoriei, ca dovadă a inspirației scripturii — deși prelegerile noastre, desigur trebuie să facă asta — dar mai presus de toate, este reprezentarea viziunii divine asupra sistemului romano-papal, pentru a arăta condamnarea și urâciunea infinită pe care Scriptura o revarsă asupra lui și ce soartă teribilă denunță împotriva lui. Când știm ce crede Dumnezeu despre un sistem, știm ce să credem despre el și cum să reacționăm la el. Avertizarea este înarmarea. Dacă tinerii din ultimele două sau trei generații ale Angliei ar fi fost instruiți cu atenție în scripturile referitoare la acest subiect, nu ar fi trebuit să ne vedem țara intrând în necazuri și în pericolul de a fi dezmembrați de intrigile iezuiților, nici cum biserica noastră națională se divizează în fața pericolului iminent, iar o parte din ea a căzând din nou în apostazia din care o eliberase Reforma.

În primul rând, permiteți-mi să definesc în mod clar cei trei termeni din titlul nostru; romanism, reformă și profeție. Pentru aceasta, voi răspunde mai întâi la următoarele trei întrebări:

I. Ce este romanismul?
II. Ce a fost reforma?
III. Ce este profeția?

I. ROMANISMUL ESTE CREȘTINISMUL LATIN APOSTAT — nu doar creștinismul apostat, ci creștinismul apostat LATIN. Biserica greacă, biserica

armeană, biserica coptă sunt mai mult sau mai puțin apostate, biserica protestantă în sine nu are apostazie în ea; dar este singur romanismul sau creștinismul latin, despre care noi aici vorbim, pentru că este marea și cumplita putere a răului, despre care profetului Daniel și apostolul Ioan au prezis în mare măsură; este cel mai renegat, cel mai clar arătat în profeție și este punctul culminant al apostaziei creștine. Acesta include pe toți, a căror slujbe publice sunt deținute în limba latină și care sunt loiali Papei Romei.

Povestea lui Dean Milman despre Biserica Romei se numește, „Istoria creștinismului latin." Arhiepiscopul Trench vorbește aici despre Grigorie cel Mare ca „ultimul dintre preoții latini și primul în sensul modern al papilor" și spune că „a făcut mai mult decât oricine, pentru a conduce Biserica pe căi noi pe care trebuie să se meargă pentru a constitui un creștinism latin cu propriile sale particularități, precum o separare de anvergură față de cel grecesc."[1] Romanismul este acel creștinism latin care a devenit apostat.

[1] *„Mediæval Church History," S. 14*

II. Reforma a fost O ÎNTOARCERE LA CREȘTINISMUL PRIMITIV SAU NON – APOSTAT. A ajuns în urmă cu trei-patru secole în această țară, în Germania și în alte țări din Europa. O caracteristică a acestei mari mișcări a fost abandonarea utilizării limbi latine în slujbele publice și traducerea Scripturii într-o limbă vie, astfel încât toate națiunile să poată citi Cuvântul lui Dumnezeu în propria lor limbă și să înțeleagă mesajele Sale sacre pentru ei înșiși. Numele Luther, Zwingli, Erasmus, Tyndale, Knox, Calvin, Latimer, Ridley, Cranmer, Hooper, Jan Hus și mulți alții sunt asociați cu această „Reformă".

III. Și pe locul trei; **Profeția este OGLINDA DIVINĂ A VIITORULUI.** „Lucruri nevăzute încă", sunt reflectate mai mult sau mai puțin clar la suprafață. Unele dintre ele pot fi recunoscute în avans și în momentul efectuării, îndeplinirea poate fi identificată în mod clar. Astfel s-a arătat prima venire a lui Cristos, dar ca în spatele unei ferestre întunecate, cu mii de ani înainte de a avea loc; și astfel vremurile tragice ale asediului Ierusalimului au fost prezentate spiritului lui Moise chiar înainte ca orașul însuși să fie construit. Romanismul și Reforma au fost ambele în viitorul îndepărtat când Daniel și Ioan și-au prevăzut istoriile; dar viziunile și scrierile lor profetice reflectă atât una cât și cealaltă cu o vizibilitate și o claritate care este exact echivalentul măreției și importanței ei în istoria Bisericii și a lumii. Dați atenție la aceste trei definiții cheie:

I. Romanismul este creștinism latin apostat

II. Reforma a fost o revenire la creștinismul primitiv non-apostat acum trei secole.

III. Profeția este oglinda viitorului.

În continuare, să ne întrebăm: ce este acest romanism sau acest Creștinism latin diferențiat de cel grecesc sau Protestant sau orice altă formă de credință în Cristos? În ceea ce privește învățăturile și practicile sale, vom răspunde la aceste întrebări mai târziu în prelegerile noastre, citind din propriile sale standarde recunoscute. În prezent trebuie să ne limităm la a examina istoria sa. Dar, înainte de a vă oferi o privire de ansamblu scurtă, pot spune că există trei tipuri diferite de profeții despre ascensiunea, caracterul, faptele și căderea romanismului. Prima se găsește în cartea lui Daniel, a doua în scrisorile lui Pavel și a treia în scrisorile și Apocalipsa lui Ioan și niciuna dintre aceste trei nu este completă în sine. Numai prin combinarea caracteristicilor individuale obținem portretul perfect. Așa cum nu putem deduce dintr-o singura Evanghelie viața deplină a lui Cristos, ci pentru a putea face acest lucru, trebuie să luăm în considerare înregistrările din celelalte trei; asa cum nu putem culege o relatare completă despre Anticrist dintr-o profeție; trebuie să o adăugăm la informațiile, care sunt date în una din celelalte două. Unele caracteristici sunt date în toate cele trei profeții, la fel ca moartea și învierea lui Cristos în toate cele patru evanghelii. Altele sunt date doar în două din cele trei, iar altele sunt date doar într-una singură. Așa cum se poate aștepta din poziția și pregătirea profetului Daniel - care a fost omul de stat și guvernatorul Babilonului - profeția sa reprezintă, caracterul POLITIC și relațiile romanismului. Profeția apostolului Pavel, pe de altă parte, descrie caracterul ECLEZIASTIC și relațiile acestei puteri. Iar profețiile lui Ioan, atât în Apocalipsa 13, cât și în 17, iar profețiile lui Ioan, atât în apocalipsa 13, cât și în 17, stabilește CONEXIUNEA AMBELOR, reprezentând relațiile reciproce dintre biserica latină și statul Roman. El folosește figuri asamblate, una care reprezintă aspectul politic al romanismului ca guvern în timp și cealaltă reprezintă aspectul religios ca sistem bisericesc.

În această prelegere ne ocupăm de profeția politică a lui Daniel, de predicțiile sale despre marea putere a răului, care i-a fost dezvăluită în al patrulea imperiu și pe care el o descrie în capitolul 7 al cărții sale. Dar înainte de a lua în considerare această profeție, permiteți-mi să amintesc pe scurt, câteva fapte istorice bine cunoscute pe care nimeni nu le poate nega sau pune la îndoială.

Ultimele 25 de secole din istoria omenirii – asta înseamnă, istoria națiunilor de frunte din lume, din timpurile lui Nebucadnețar - este cronologic împărțită egal în două mari secțiuni, fiecare durând aproximativ 12,5 secole. În prima jumătate a acestei perioade, s-au succedat în stăpânirea pământului cunoscut pe atunci, patru mari imperii păgâne; Imperiul Babilonian, Medo-Persan, Grecesc și Imperiul Roman. Ele au durat din secolul al VIII-lea î.Hr. până în secolul al V-lea d.Hr. și s-au încheiat cu căderea ultimului împărat al Romei, Romulus Augustus, în anul 476 d.Hr... În a doua jumătate a acestei perioade, nici un mare imperiu nu a mai condus vreodată asupra întregii sfere, în afara acestor antice guverne păgâne. Puterea a fost mai divizată, iar regatele moderne au înlocuit imperiile antice. O confederație de state a existat de douăsprezece sute de ani pe teritoriul Romei antice și niciun monarh nu a reușit vreodată sa le supună pe toate. Aceasta creează o distincție largă între timpurile antice și cele moderne, iar linia de separare este căderea Imperiului Roman

antic, dizolvarea ultimei forme de civilizație antică care a precedat civilizația noastră creștină modernă. Roma însăși — acest mare și vechi oraș — a fost fondat și există de la începutul perioadei lungi, pe care am numit-o, deci de aproape 2.600 de ani, și deși există de multe secole, are doar o reputație locală. Încetul cu încetul a căpătat importanță și în secolul al II-lea î.Hr. a câștigat dominația pe pământ. După aceea, timp de aproximativ cinci sute de ani a fost splendida metropolă, ultimul și cel mai puternic dintre cele patru mari imperii ale antichității, sediul guvernului lor, inima și centrul lumii cunoscute pe atunci. Ninive și Babilon la timpul lor fiecare, au fost mari metropole de nemaipomenite dimensiuni, bogăție și influență; dar imperiile asupra cărora stăpâneau erau mici, în comparație cu cele asupra cărora Roma, la zenitul său de putere, își exercita influența imperială. Pentru mult timp, Roma a fost - în stima tuturor națiunilor civilizate, precum și în a sa proprie - "stăpână a lumii". Mândria ei supremație, se baza pe un nivel de putere militară de neegalat. A fost lege nescrisă, nu a dreptății, prin care ea și-a supus lumea ei înșiși. Nu numai în toate părțile Europei, ci și în Africa și Asia și mai ales în Roma însăși, vasta întindere a stăpânirii Romei, luxul prinților și popoarelor sale și rafinamentul civilizației sale sunt suficient evidențiate. Există străzi romane, tabere romane, băi romane, monede romane, statui, apeducte și rămășițe de tot felul, chiar pe mica noastră insulă, dintre care unele au fost examinate de majoritatea dintre noi, cu mare interes. Legile romane, literatura romană și relația fundamentală dintre limba latină și limbile Europei moderne, oferă dovezi și mai clare ale influenței universale, puternice și de lungă durată a vechilor maeștri ai lumii.

Până la începutul secolului al IV-lea d.Hr., Roma a fost un oraș păgân, iar împăratul era marele preot al religiei sale. Ruinele vechilor sanctuare păgâne împodobesc și astăzi orașul. Panteonul, care acum este o biserică, care este dedicată Fecioarei Maria și tuturor martirilor, a fost odată un templu păgân dedicat Cibelei și tuturor zeilor mitologiei antice. Dar în secolul al IV-lea in era noastră, păgânismul a căzut de la credința in Cristos, pe care Roma timp de trei secole a persecutato și a încercat să o distrugă. Religia lui Isus din Nazaret a răsturnat religia lui Jupiter Olimp și împăratul Constantin a stabilit creștinismul ca fiind crezul lumii. Pe vremea aceea, Roma devenise scaunul unui episcop creștin, iar în divizarea și prăbușirea Imperiului Roman care a urmat curând, acest episcop, datorită statutului său de mitropolit, a devenit o persoană de mare importanță și conducător al creștinismului latin. Pe măsură ce alți conducători au murit și puterea Romei a scăzut în fața hoardelor de invadatori gotici și vandali, eparhia creștină, singura supraviețuitoare a instituțiilor antice ale Romei, și-a ridicat capul ca un recif stâncos în mijlocul unei întinderi sălbatice de valuri urlătoare. A rămas când toate celelalte au eșuat. La început însuși a fost un mic, slab, un nou ceva în umbra unei mari, puternice și străvechi puteri. Dar timpul a adus schimbări și treptat, a făcut-o stabilă, puternică și singurul lucru antic în mijlocul turbulenților națiunilor gotice tinere, în care încet s-au cristalizat fragmentele vechii stăpâniri romane. Pentru acești oameni sălbatici și recent evanghelizați, Biserica Romei a fost desigur biserica mamă, iar Episcopul Romei era suveranul episcopilor creștini. Tendința episcopatului latin — care a fost intronizat în vechea metropolă, în mijlocul națiunilor gotice ignorante, superstițioase și

copilărești — a devenit mai întâi o putere monarhică și apoi o putere imperială. Această tendință a fost profundă și persistentă; a funcționat secole până când a produs în cele din urmă acea uzurpare blasfemică și guvernarea tiranică pe care acum o numim papalitate.

Creșterea acestei puteri a fost constantă și lentă, ca toate creșterile mari. De la mijlocul secolului al V-lea până la sfârșitul secolului al XIII-lea. — - asta înseamnă între opt și nouă sute de ani - a crescut din ce în ce mai mult, a urcat din ce în ce mai sus, și-a întins ramurile tot mai departe, avînd din ce in ce pretenții și cereri tot mai extravagante. Lipsa de timp disponibil, îmi face bineinteles greu, să pot descrie mai detaliat ascensiunea puterii ecleziastice, de la Evul Mediu până la proporțiile monstruoase pe care și le-a acumulat în secolul al XIII-lea. După convertirea lui Constantin, când creștinismul a devenit religia principală a lumii romane, biserica a trecut rapid dintr-o stare de persecuție, sărăcie și nevoie la o stare de onoare, bogăție și ușurință, pierzînd la fel de repede puritatea sa din trecut. Dorința și lăcomia au venit ca un potop, iar puterea ecleziastică a devenit un obiect al urmăririi zeloase, chiar și pentru oamenii nelegiuiți. Episcopul era bogat, influent, un demnitar lumesc, în locul unui umil pastor creștin. Opulența a inundat preoția, ca temerile și afecțiunile convertiților lor, iar superioritatea lor intelectuală asupra națiunilor barbare a avut ca efect, creșterea și mai mare a acestora. A sosit timpul — când ei singuri au păstrat aparența învățării — când au încheiat contracte, au emis documente sau chiar pe prinți îi învățau să citească. Printr-o multitudine de fraude murdare, au reușit să asigure bisericii, imense bogății și să asigure o mare parte de tară. Dar și-au recunoscut propria supunere față de puterea lumească și și-au respectat independența reciprocă. Cu toate acestea, pretenția de supremație a episcopilor Romei asupra altor episcopi a apărut curând; uneori pe unul, alteori pe celălalt teritoriu. Cu toate acestea, a trecut mult timp până când acest lucru a fost recunoscut.

Autoritatea papală nu a făcut prea multe progrese dincolo de granițele Italiei până la sfârșitul secolului al VI-lea. La acea vreme, a fost faimosul Grigorie I, un om talentat, angajat și ambițios, episcop al Romei. El se află la intersecția istoriei antice și medievale și influența sa a avut în mod clar un impact asupra creșterii Creștinismul latin. În corespondența sa și în corespondența cu alți episcopi și conducători ai Europei Occidentale, cu care era în contact permanent, și-a plasat propria poziție foarte sus. Pretențiile care anterior au fost făcute doar ocazional au fost promovate și puse în aplicare în mod sistematic. O temă adesea pertinentă a fost puterea — conferită episcopilor Romei prin posesia cheilor regatului cerurilor încredințate lui Petru și succesorilor săi. Națiunile gotice erau prea ignorante, pentru a dezlega inteligenta acestui preot înțelept și hotărât, și i-au permis să ia un fel de supraveghere asupra afacerilor lor ecleziastice. Succesorul său, Bonifatius al III-lea, a ridicat aceste pretenții si mai sus. El a fost ultimul dintre episcopii Romei și primul dintre Papi. În zilele sale, pretenția de supremație asupra tuturor celorlalți episcopi nu a fost doar ridicată, ci și recunoscută de puterea seculară și confirmată printr-un edict imperial. În cele din urmă, în 607 d.Hr., ticălosul uzurpator Phocas — benefic propriilor sale scopuri egoiste - ca Bonifatius al III-lea. să fie capul tuturor bisericilor

creștinismului. Până în prezent există un pilon la Roma care a fost ridicat pentru a comemora această importantă concesie. Aceasta a fost o introducere extraordinară, prima urcare pe scara care i-a condus pe episcopii Romei de la umilul pastor al unei biserici locale la cel mai puternic tron din Europa. Dar tot ce s-a afirmat sau acordat a fost un simplu episcopat, deși cu caracter universal; în acel moment nu existau gânduri despre o conducere seculară. Dar asta nu este tot. Această jurisdicție episcopală supremă a dus la amestecul constant al episcopului roman în treburile diferitelor națiuni ale creștinismului și la cereri din ce în ce mai mari de autoritate în probleme seculare și ecleziastice, până la cinci sute de ani mai târziu, în 1073 d.Hr., Papa Grigorie al VII-lea. a mai făcut un mare pas înainte; el a fondat,

TEOCRAŢIA PE PĂMÂNT.

El a fost primul care a susținut că este reprezentantul lui Dumnezeu și este mai presus decî toți regii lumii. Acest om mândru de sine s-a străduit și s-a străduit cu succes, nu numai pentru a emancipa puterea spirituală de la orice control al statului, nu numai pentru a-și asigura independența absolută, ci de asemenea, de a subordona puterea lumească a prinților la puterea spirituală a preoților, cu atât mai mult în Roma, în propria persoană cît și în succesiunea pontifului roman, de a stabili un conducător absolut și suprem al lumii. Până în prezent, el a prezentat această nouă și uimitoare doctrină doar ca teorie. Cu îndrăzneala și curaj, l-a excomunicat pe împăratul german Heinrich al IV-lea, a eliberat supușii de loialitatea față de el și le-a interzis să-l asculte ca conducător. [1]Într-adevăr, a reușit să obțină concesii umilitoare de la împărat și totuși, el a lăsat moștenirea imperiului altcuiva.

[1]*„Prin urmare, având încredere în dreptatea şi mila lui Dumnezeu şi a binecuvântatei Sale Mame, pururea binecuvântată Fecioara Maria, în autoritatea lor (cea a Sfântului Petru şi a Sfântului Pavel), îl excomunic pe numitul mai sus, Henry şi pe toţi adepţii săi şi îi leg în lanţurile anatemelor. Din partea lui Dumnezeu Atotputernic, îi interzic conducerea peste toată Germania şi Italia. Îl extrag de la toată puterea regală şi de la demnitate. Interzic fiecărui creştin să-l asculte ca rege. Îi eliberez pe toţi cei care au jurat sau vor jura credinţă suveranităţii sale din jurămintele lor."- Milman: „History of Latin Christianity = Istoria creştinismului latin", Vol. 4., p. 121*

Acest Papă a transformat eparhia Romei într-o monarhie universală și nelimitată, iar conducătorii Europei nu s-au putut opune acaparării puterii sale fără precedent. El a stabilit, de asemenea, un sistem ostentativ și inevitabil de guvernare violentă asupra bisericilor regionale din alte țări, prin stipularea că niciun episcop al Bisericii Catolice, nu are voie să intre în exercitarea funcțiilor sale până când Papa nu va confirma selecția sa. O lege de mare anvergură și enormă importanță, prin care Roma, poate mai mult decât prin orice alte mijloace, și-a menținut puterea seculară și influența ecleziastică de secole.

O mare parte din constantele disputele dintre proprii noștri regi englezi și Papii Romei, precum și multe ostilități similare de pe continent, au apărut din această

confiscare flagrantă a drepturilor naționale și a infiltrării libertăților naționale. Bisericilor le-au fost luate practic puterea de a-si numi proprii episcopi, punându-le efectiv sub conducere străină. Clerul tuturor națiunilor din acea vreme a fost înrobit de papalitate și supunându-se Bulei papale de excomunicare, acești clerici au dat efect interdicțiilor lor; cu acesta el a pus o pârghie în mâna Papei, pentru a conduce lumea. În timpul unui interdict, toate bisericile dintr-o țară au fost închise, clopotele au tăcut, iar morții rămași neîngropați. Nici o slujbă nu a putut fii ținută, nu au fost permis niciun rit, cu excepția celor de botez și a ultimukui maslu. Această situație a fost atât de cumplită pentru o epocă superstițioasă, încât monarhii au fost nevoiți să cedeze pentru ca oamenii poporului să nu se răzvrătească. Rezultatul unei astfel de interdicții a fost o creștere a puterii papalității, și în curând i-a adus chiar și pe cei mai încăpățânați conducători din Europa, la raţiune.

Când principiile lui Grigore al VII-lea au fost practicate timp de un secol și puterea - de a călca pe gâtul regilor - a fost văzută de oamenii de biserică ca un drept inerent al papalității, spiritul mândru al agresiunii papale a atins punctul culminant. Timpul punctului culminant ar putea fi urmărit de la pontificatul lui Inocențiu al III-lea, 1198 d.Hr.; obiectivele principale pe care papii romani le urmăriseră de secole păreau că au fost în cele din urmă atinse: suveranitate independentă, supremație absolută asupra Bisericii creștine și control deplin asupra conducătorilor Europei.

Istoricul Hallam spune despre acest om: *„A fost, dincolo de toți predecesorii săi, poate dincolo de toți succesorii săi, impresionant. Pe toate părțile tunetele Romei au izbucnit peste capetele regilor și prinților."* [1] El l-a excomunicat pe Sweno, regele Norvegiei; l-a amenințat pe regele Ungariei cu schimbarea succesiunii; a pus Regatul Castiliei sub interdict; și când Philip Augustus al Franței - la cererea lui Inocențiu - a refuzat să-și ia înapoi soția, care anterior fusese alungată, nu a ezitat să pedepsească întreaga națiune punând Franța sub aceeași pedeapsă temută, până când regele s-a supus cu umilință Papei. Regele Ioan al Angliei și Filip al II-lea al Aragonului au fost amândoi obligați să renunțe la regatele lor și să le recupereze ca feud spiritual de la romanul Papă, care a revendicat și dreptul de a decide alegerea kaizerilor germani prin confirmarea sau veto-ul său. „Zenitul domniei papale se extinde de la pontificatul lui Inocențiu al III-lea. până la cel al lui Bonifaciu VIII-lea. sau cu alte cuvinte, de-a lungul întregului secol al XIII-lea. Roma a inspirat în acest timp, groaza numelui ei antic; ea a fost din nou stăpâna lumii, iar regii erau vasalii ei." [2]

[1] *„Cei trei mari conducători ai Europei Occidentale, regii Germaniei, Franței și Angliei, au trăit având imperiile sub interdicție papală și ei înșiși sub semnul excomunicării. Dar puterea papală sub Inocențiu nu a căutat doar să-i umilească pe cei mai înălțați: aproape niciunul dintre regatele mai mici care încă nu fusese învățat, în curând a fost învățat, să simtă măreția îngrozitoare a papalității. De la Marea Nordului până in Ungaria, din Ungaria până la coasta spaniolă a Atlanticului, Papa Inocențiu exercită ceea ce cere limbajul autorității de protecție sau părintești,*
dar care, în majoritatea cazurilor, este revendicat de groaznicul interdict ". - Milman: „History of Latin Christianity = Istoria creștinismului latin", Vol. 5., p. 305

[2] Hallam, „History of the Middle Ages = Istoria Evului Mediu", p. 368, ediția a patra.

Inocențiu al III-lea., a pretins de asemenea, dreptul de a sfida atât dreptul civil cât și dreptul canonic, după cum i-ar fi plăcut și să decidă asupra cazurilor, numai pe baza plenitudinii puterii sale inerente. De asemenea, el a renunțat la obligația promisiunilor și a jurământurilor, subminând astfel puterea contractelor și a acordurilor. Chiar și puterea militară a papalității se datorează acestui om, deoarece cruciadele le lăsaseră în posesia armatei. Persecuția sistematică a așa-numiților eretici a început și ea tot în acest pontificat. Corupția, atrocitățile și ipotezele papalității, deveniseră atât de insuportabile, încât protestele sau făcut resimțite în multe comunități. Acest lucru a fost menit să fie redus la tăcere cu orice preț, începând cu măcelul ereticilor, cu scopul eradicării lor. S-a înființat inchiziția, albigenzii și valdenzii au fost persecutați în mod asasin, iar superstiția și tirania erau la înălțime. Din acest secol încoace persecuția papală a martorilor pentru adevăr nu s-a oprit niciodată până la stabilirea definitivă a protestantismului la sfârșitul secolului al XVII-lea.

În 1294 d.Hr., Bonifaciu al VIII-lea a devenit Papă, iar prin superioara sa îndrăzneală, la aruncat chiar și pe Inocențiu al III-lea. în umbră. El merită să fie numit cel mai presumptuos dintre toate ființele umane, după cum dovedește celebra sa Bulă papală, Unam Sanctam. În acest document apar cele mai mari pretenții ale papalității. Am auzit deja câteva drepturi papale din ce în ce mai mari, dar acum ajungem la maximul istoric. Această afirmație, dacă este într-adevăr adevărată, le-ar justifica sufcient pe toate celelalte; noi atingem cel mai înalt vârf al exaltării umane de sine. Care a fost revendicarea lui Bonifaciu al VIII-lea.? Ea a fost următoarea:

PAPA ÎL REPREZINTĂ PE DUMNEZEU PE PĂMÂNT.

Deoarece această afirmație este cea mai extraordinară și mai îndrăzneață făcută vreodată de omul muritor, o voi face nu în cuvintele mele, ci în cuvintele celei mai înalte autorități papale. În rezumatul lucrurilor referitoare la demnitatea, autoritatea și infailibilitatea Papei prezentat de Bonifaciu al VIII-lea., stau scrise aceste cuvinte: „Papa poseda o astfel de mare demnitate și excelență că el nu este doar un om, ci este precum Dumnezeu și vicarul lui Dumnezeu (non simplex homo, sed quasi Deus, et Dei vicarius). Numai Papa poate fii numit cel mai sfânt dintre toți, [...] Monarh divin, împărat suprem și rege al regilor. [...]Papa are o demnitate și o putere atât de mari încât formează unul și același tribunal cu Cristos (faciat unum et idem tribunal cum Christo) astfel încât tot ceea ce face Papa pare să provină din gura lui Dumnezeu (ab ore Deo). [...] Papa este ca Dumnezeu pe pământ (papa est QUASI DEUS IN TERRA)."

Ceea ce pretindea Bonifaciu al VIII-lea. în secolul al XIII-lea a fost revendicat de o serie papi, până la Pius al IX-lea. și Leo al XIII-lea. în secolul al 19-lea. Papa vorbește astăzi ca vicar al lui Cristos, vice-regent al lui Dumnezeu. Marele conciliu ecumenic din 1870 l-a proclamat și declarat INFALABIL! Un profesor de istorie la

universitatea romană care a scris la conciliul din 1870 folosește următorul limbaj, care exprimă idealul papal într-o manieră impresionantă: „Papa nu este o putere printre oameni care sa fie venerat precum alții. Dar el este o putere divină. El este profetul și învățătorul legii Domnului în tot universul; el este conducătorul suprem al națiunilor care îi îndrumă pe calea mântuirii eterne; el este tatăl comun și păzitorul universal al întregii umanități — în numele lui Dumnezeu. Specia umană a fost desăvârșită în caracteristicile sale naturale prin revelația divină și perfecționată prin întruparea Cuvântuluii și ridicată la o ordine supranaturală în care ea singură își pot găsi fericirea lumească și eternă. Comorile revelației, comorile adevărului, comorile dreptății, comorile harurilor supranaturale de pe pământ, au fost puse de Dumnezeu în mâinile unei singure persoane, care le donrază și le păstrează. Lucrarea dătătoare de viață a Întrupării Divine, lucrarea înțelepciunii, a iubirii, a îndurării, continuă neîntrerupt în actul continuu al unei ființe umane, care este determinat de providență. Această persoană este Papa. Acest lucru este în mod evident cuprins în desemnarea sa proprie, Vicarul lui Cristos. Căci, dacă el ia locul lui Cristos pe pământ, înseamnă că el continuă lucrarea lui Cristos în lume și în raport cu noi, el este, ce ar fi Cristos dacă ar fi aici jos, el însuși conducând vizibil Biserica."[1]

[1] *citat din „The Pope, the Kings, and the People" de Rev. William Arthur, M.A., Vol. 1., p. 211*

Ai auzit aceste cuvinte? Le-ți înregistrat? Înțelegeți gândul pe care îl ex- primă? Înțelegeți ideea de bază și principiul central al papalității? Papa nu este pur și simplu un om, ci „ca Dumnezeu" și „vicarul lui Dumnezeu", ca Dumnezeu pe pământ. Nu este de mirare că fraza se adresează fiecărui Papă la încoronarea sa: „Tu ești tatăl prinților, regilor și guvernatorul lumii"; nu e de mirare că este venerat de cardinali, arhiepiscopi și episcopi, de preoți, călugări și călugărițe, de milioanele de catolici din întreaga lume; nu e de mirare că a detronat monarhi și a dăruit regate, a donat grațieri și indulgențe, a canonizat sfinți, a făcut eliberări de la purgatoriul dureros, a proclamat dogme, a emis bule papale, legi și extravaganțe, a pus regate sub interdicții, a donat binecuvântări și a exprimat anateme!

Cine este ca el pe pământ? Ce sunt marii oameni, filozofii, oamenii de stat, cuceritorii, prinții, regii și chiar împărații pământului în comparație cu EL? Slava lor este de pe pământ, pământească; a lui este de sus, ea este divină! El este reprezentantul lui Cristos, Creatorul și Mântuitorul, Domnul tuturor. El este ca Cristos, el ia locul lui Cristos. El este ca Dumnezeu, ca Dumnezeu pe pământ. Această noțiune blasfemică este piatra de temelie a întregului arc papal; este axa puternică în jurul căreia întreaga lume papală s-a rotit de veacuri și se rotește în această oră.

Însă, pentru a completa această scurtă schiță a istoriei romanismului, permiteți-mi să vă reamintesc pur și simplu că declinul lung și scurt al domniei papale – probabil în timpul pontificatului lui Bonifaciu al VIII-lea – datează de la sfârșitul secolului al XIII-lea. La începutul secolului următor, Clement al V-lea a făcut pasul straniu și fatal de a transfera sediul guvernului papal de la Roma la Avignon, unde a

rămas timp de șaptezeci de ani, în detrimentul autorității și puterii sale. Acolo, era parțial dependent de curtea franceză și a pierdut, de asemenea, afecțiunea Italiei și prestigiul Romei. Apoi a venit marea schismă, care a slăbit și discreditat serios papalitatea.

Papii rivali au domnit la Roma și Avignon. Corupția și lăcomia, demoralizarea și nemulțumirea au crescut rapid și când, în cele din urmă, a venit cea mai întunecată dintre nopți, zorii zilei au precedat-o totuși.

Wycliffe, steaua dimineții Reformei, s-a trezit și, în cele din urmă, mișcarea binecuvântată însăși; cu Martin Luther și restul reformatorilor, care au eliberat Germania, Anglia și alte țări de sub jugul papal, împărțind creștinismul în două tabere: cea romano-catolică și cea protestantă. Roma a încercat în zadar, cu eforturi frenetice, să oprească această mișcare sau să o întoarcă! Mii de martiri, oceane de sânge, secole de război nu i-au putut opri. La începutul secolului al XVI-lea, Roma se lăuda că nu se mai putea găsi niciun eretic; Acum, creștinismul numără 150 de milioane de adepți pe care papalitatea îi numește eretici și pe care i-ar distruge cu focul și sabia, dacă ar putea. Roma a reușit să distrugă Reforma în Franța, Spania și Italia – prin torturi îngrozitoare ale Inchiziției, prin masacre sângeroase, prin războaie crude, prin abrogarea Edictului de la Nantes, prin faptele unor oameni precum Filip al Spaniei cu Armada sa și ducele de Alba cu cruzimile sale în Țările de Jos. Roma a recâștigat o parte din terenul pierdut în timpul Reformei și exercită în continuare puterea spirituală asupra a peste 180 de milioane de oameni. Deși puterea sa seculară a fost răsturnată pentru o perioadă în timpul Revoluției Franceze și a luat sfârșit în 1870, spre bucuria Italiei, pretențiile Romei nu au fost în niciun fel diminuate; nici asupra dreptului de a domina lumea. Religia Romei a dezgustat atât de mult națiunile continentale, încât acestea – fără să știe mai bine – au comis acte de infidelitate; pe scară largă, ei au jefuit Biserica dintr-o singură mișcare, și-au secularizat proprietățile și casele religioase și au respins amestecul ei în guvernele respective.

În ultimii cinci sute de ani, autoritatea papalității a scăzut. *„Renunțând încet și în tăcere la pretențiile lor de putere seculară, papii abia mai protejează cetățela lor în ruină de cutremurele revoluționare ale epocii moderne, de lăcomia guvernelor și de aversiunea crescândă față de influența bisericii. [...] Cei care știu ce a fost Roma odată pot aprecia cel mai bine ce este ea acum. Cei care au văzut fulgerul în mâinile gregorienilor și ai inocenților nu se vor lăsa intimidați de consecințele decăderii, de săgeata neputincioasă a lui Priamos în mijlocul ruinelor scârțâitoare ale Troiei."* Așa scria Henry Hallam în prima jumătate a secolului trecut; și, deși puterea seculară a atins de atunci un punct minim – ceea ce reprezintă un declin constant al influenței papale –, în ultima jumătate de secol s-a produs totuși o renaștere a influenței romane în națiunile protestante, pe care Hallam probabil nu o anticipase. Nu este necesar să mă refer în detaliu la cauzele posibile sau la semnificația acestei renașteri în acest moment, dar voi avea ocazia să fac acest lucru mai târziu.

Permiteți-mi să vă propun un joc de gândire. Acesta trebuie să prezinte – în câteva fraze scurte și simple, care pot fi citite în câteva minute – un rezumat precis, cuprinzător și clar al complexității istoriei papale de 1300 de ani: Milman's ***„Istoria***

creștinismului latin“ se află aici, în fața mea, pe masă. Ocupă nouă volume octave și ar dura săptămâni întregi pentru a le citi. Ranke‘s „***Istoria papilor***“ are trei volume și nu acoperă întregul subiect. D‘Aubigné‘s „***Istoria Reformei***“ este alcătuită din cinci volume și abordează doar un episod din lunga istorie. Papalitatea există de treisprezece secole și are legătură cu patruzeci sau cincizeci de generații de oameni din toate țările creștine. Istoria sa este, prin urmare, extrem de complexă și diversă. Ea cuprinde atât aspecte politice, cât și religioase și are mai mult sau mai puțin legătură cu tot ceea ce s-a întâmplat în Europa de la căderea vechiului Imperiu Roman. Perioada sa este lungă, sfera sa este vastă, iar istoria sa este extrem de complexă. Acum aș vrea să povestiți această istorie într-o narațiune pe care o puteți citi în mai puțin de cinci minute sau scrie în mai puțin de zece minute. Trebuie să menționați fiecare punct important: Momentul și circumstanțele apariției papalității, caracterul său moral, relațiile sale politice, sediul său geografic, declarațiile și acțiunile sale de auto-glorificare, suveranitatea sa temporală și o comparație a amplorii domniei sale cu cea a celorlalte regate ale Europei; pretențiile sale blasfemice față de Dumnezeu, persecuțiile sale crude și îndelungate împotriva poporului lui Dumnezeu, durata domniei sale, decăderea sa actuală și judecățile pe care le suferă și trebuie să adăugați, de asemenea, ceea ce credeți că va fi sfârșitul ei. În încheiere, vă rugăm să explicați relația între întreaga poveste și planul revelat al providenței divine. Dar vă rog, nu faceți asta într-un stil sec precum al revistei anuale Times - rezumatul evenimentelor dintr-un an – ci într-un stil interesant, viu, pitoresc, care prezintă faptele într-un mod impresionant, astfel încât va fi imposibil să fie uitate.

Ați putea face asta? Aș putea oferi cu siguranță un preț oricare ar fi, persoanei care crede că poate îndeplini această sarcină. Dar ar fi dificil, ba chiar imposibil, așa cum ar fi și pentru dumneavoastră, chiar dacă ați cunoaște perfect istoria ultimelor treisprezece secole, cât de infinit imposibil ar fi, dacă această poveste s-ar petrece într-un viitor necunoscut și imprevizibil, în loc să se petreacă în trecut și în prezent! Dacă niciun ochi nu ar fi văzut, nici o ureche nu ar fi auzit? Dacă ar fi vorba de un continent necunoscut, o lume invizibilă, o chestiune pentru dezvoltarea epocilor care urmează să vină – Cine ar putea atunci să povestească istoria și asta într-o formă scurtă.

Ei bine, exact asta a făcut profetul Daniel prin inspirația Dumnezeului atotștiutor și etern. El a povestit întreaga istorie a papalității acum 25 de secole. El nu a omis niciunul dintre punctele pe care le-am enumerat, și totuși profeția ocupă doar șaptesprezece versete dintr-un capitol, care pot fi citite încet și impresionant în mai puțin de cinci minute. Asta pentru că a fost scrisă în singura limbă în care este posibil să se comprime toate acestea; multum in parvo (mult în puțin) – limba antică a hieroglifelor. Dumnezeu i-a revelat lui Daniel viitorul printr-o viziune în care el nu a văzut evenimentele, ci hieroglifele vii, mișcătoare și vorbitoare ale evenimentelor. Daniel îi descrie în mod simplu, iar descrierea pe care o face este profeția consemnată în capitolul al șaptelea al cărții sale. Totuși, trebuie să amânăm pentru moment reflexiile noastre asupra acestei previziuni remarcabile, deoarece v-am ocupat atenția destul timp pentru o prelegere.

PRELEGEREA 2.

PROFEȚIA LUI DANIEL DESPRE ROMANISM PARTEA A DOUA.

Permiteți-mi să încep această prelegere citindu-vă descrierea lui Daniel despre hieroglifele create de Dumnezeu, folosite pentru a descrie istoria Romei. El a descris mai întâi hieroglifele imperiilor babilonian, persan și grec, iar apoi spune:

> ***„Cornilescu 1924", Daniel 7:7-27***
> **7.** După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimîntătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fer, mînca, sfărîma, şi călca în picioare ce mai rămînea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, şi avea zece coarne.
> **8.** M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintîi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om, şi o gură_, care vorbea cu trufie.
> **9.** Mă uitam la aceste lucruri, pînă cînd s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrînit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc, şi roatele Lui ca un foc aprins.
> **10.** Un rîu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile.
> **11.** Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă, şi trupul ei a fost nimicit şi aruncat în foc, ca să fie ars.
> **12.** Şi celelalte fiare au fost desbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieţii pînă la o vreme şi un ceas anumit.
> **13.** M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrînit de zile şi a fost adus înaintea Lui.
> **14.** I S-a dat stăpînire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, şi oamenii de toate limbile. Stăpînirea

Lui este o stăpînire vecinică, şi nu va trece nicidecum, şi împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.
15. Eu, Daniel m-am turburat cu duhul, şi vedeniile din capul meu m-au înspăimîntat.
16. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo, şi l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit şi mi le-a tîlcuit astfel:
17. „Aceste patru fiare mari, sînt patru împăraţi, cari se vor ridica pe pămînt.
18. Dar sfinţii Celui Prea Înalt vor primi împărăţia şi vor stăpîni împărăţia în veci, din vecinicie în vecinicie.
19. În urmă am dorit să ştiu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte, şi era nespus de grozavă: avea dinţi de fer şi ghiare de aramă, mînca, sfărîma şi călca în picioare ce rămînea;
20. şi asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, şi asupra celuilalt corn care ieşise, şi înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, şi avea o înfăţişare mai mare decît celelalte coarne.
21. Am văzut deasemenea cum cornul acesta a făcut război sfinţilor, şi i-a biruit,
22. pînă cînd a veni Cel Îmbătrînit de zile şi a făcut dreptate sfinţilor Celui Prea Înalt, şi a venit vremea, cînd sfinţii au luat în stăpînire împărăţia.
23. El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra, este o a patra împărăţie, care va fi pe pămînt. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfîşia tot pămîntul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi.
24. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăţia aceasta se vor ridica zece împăraţi. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintaşii lui, şi va doborî trei împăraţi.
25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi legea; şi sfinţii vor fi daţi în mînile lui timp_ de o vreme, două vremi, şi o jumătate de vreme.
26. Apoi va veni judecata, şi i se va lua stăpînirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna.
27. Dar domnia, stăpînirea şi puterea tuturor împărăţiilor cari sînt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Prea Înalt. Împărăţia Lui este o împărăţie vecinică, şi toate puterile Îi vor sluji şi-L vor asculta!

În aceste versete aveți întreaga istorie a papalității și, în plus, aveți viitorul și trecutul acestuia, judecata lui Dumnezeu asupra caracterului său

moral și a intențiilor sale.

Și cât de vii sunt culorile, cât de grafică este imaginea! Mi-aș fi dorit să vă pot crea o astfel de imagine sau, mai bine, să v-o arăt în acțiune; un animal sălbatic atât de înfricoșător și de puternic, cu ghearele sale nemiloase și dinții de fier, și cu cele zece coarne ale sale și ciudatul „corn mic" asemănător unui cap, care este capabil să vadă și să vorbească și să blasfemeze împotriva Atotputernicului, pentru a provoca în sfârșit distrugerea animalului însuși! Aș fi vrut să vă las să vedeți, cum îi sfâșie și îi zdrobește pe dușmanii săi, le frânge oasele în bucăți, le devorează carnea și cu o cruzime deliberată și violentă cu picioarele sale nesăbuite, calcă în picioare tot ceea ce nu poate devora! Dacă ați fi familiarizați cu elementele de bază ale limbajului hieroglifelor, ați recunoaște imediat că astfel de creaturi sunt figuri ale unor imperii păgâne. Regate care sunt brutale în ignoranța lor față de Dumnezeu, în lipsa lor de autocontrol, în instinctele lor bestiale; care iubesc vărsarea de sânge și sunt nepăsători față de suferința umană, egoiști, groaznici, cruzi și puternici. Ei reprezintă și amintesc de eroii militari mândri, precum Iulius Cezar, care calcă în picioare tot ce le stă în cale; conducători crunți care își oprimă supușii; cuceritori fără scrupule cum ar fi Tamerlan (Timur) și Napoleon, pentru care masacrarea a milioane de oameni nu are nicio importanță. Aceasta este semnificația generală a tuturor acestor hieroglife.

Dar nu suntem singurii care încearcă să ghicească semnificația și utilizarea acestui animal special. Simbolul are o interpretare divină.„Das vierte Tier," citim, „va fi al patrulea regat pe pământ." Fără îndoială, acesta a fost Roma, după cum sunt de acord toți istoricii – al patrulea și ultimul dintre marile imperii ale Antichității. Monstrul reprezintă Roma, întreaga sa existență ca putere supremă sau dominantă, după căderea animalului grec sau macedonean prin atacurile sale (197 î.Hr.). Deci, reprezintă istoria Romei de peste 2000 de ani în trecut și mai departe într-un timp care este încă viitor; căci, să fie bine înțeles, acest animal devastează și domnește, iar micul său corn caracteristic blasfemiază și se laudă, până în punctul în care imperiile pier ca animalele sălbatice, iar ***„Fiul Omului și sfinții Celui Preaînalt vor lua împărăția și o vor stăpâni pentru totdeauna".***

Este important să înțelegem clar un fapt istoric important, și anume că dominația Romei nu a încetat să existe de la începuturile sale, cu excepția unei perioade foarte scurte în timpul invaziilor gotice. S-a schimbat caracter, după cum am văzut., dar a continuat. Roma domnea asupra lumii cunoscute la prima venire a lui Cristos și încă domnește asupra a sute de milioane de oameni și va continua să o facă până la a doua venire a lui Cristos. Așa învață această profeție; Căci numai atunci când Fiul omului va prelua domnia

asupra pământului și va instaura o împărăție care nu va avea sfârșit, monstrul care reprezintă dominația romană va fi distrus.

Dominația Romei, repetăm încă o dată, nu a încetat niciodată. A fost timp de cinci sau șase secole o putere păgână seculară; De atunci, ea este o putere bisericească și „creștină" renegată – adică de douăsprezece sau treisprezece secole. Între aceste două evenimente principale a trecut o perioadă scurtă de timp, în care pretinşii împăraţi creştini conduceau din Roma, urmaţi de o pauză, în care marele oraș părea să fi primit o lovitură mortală din partea răpitorilor săi gotici. Așa părea, dar nu era așa, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi încălcat. Domnia Romei a fost reînviată într-o formă nouă și era la fel de reală sub papii secolului al XIII-lea ca și sub a cezarilor secolului I. Sub Inocențiu al III-lea, situația era la fel de apăsătoare, crudă și sângeroasă ca sub Nero și Domitian. Realitatea era aceeași, deși aspectul se schimbase. Cezarii nu i-au persecutat pe martorii lui Isus mai aspru și mai acerb decât papii; Dioclețian nu i-a persecutat pe sfinți și nu s-a opus Evangheliei mai mult decât Inchiziția din vremea papală. Roma este una și aceeași, atât din punct de vedere local, cât și moral. Reprezintă o fiară sălbatică înspăimântătoare, deși simbolul, la fel cu povestea pe care o anunță, are două părți. Era secțiunea nedivizată și era secțiunea împărțită în zece părți. Una este Roma păgână, cealaltă este Roma papală; una este vechiul Imperiu, cealaltă este pontificatul modern; una este Imperiul Cezarilor, cealaltă fiind cea a papalității romane.

Eu privesc totul în ansamblu, și voi omite toate detaliile pentru moment. Vom reveni asupra acestui subiect când vom ajunge treptat la profeția ulterioară a lui Ioan. Daniel era o siluetă îndepărtată în zilele lui Belșazar, prea departe pentru a putea vedea detalii. Niciun artist nu pictează oile de pe deal, dacă dealul se află la cincizeci de mile distanță; El poate schița contururile îndrăznețe, dar omite micile detalii. Astfel, profeția îndepărtată a lui Daniel, formulată acum 2500 de ani, arată cele două mari părți ale istoriei romane – imperiul militar nedivizat, urmat de comunitatea creștinismului papal, cea din urmă având un caracter la fel de latin ca și prima; și arată sfârșitul Romei la a doua venire a lui Cristos. Dar el renunță să-și împovăreze schița sa distinctivă cu detalii politice confuze. Cu toate acestea, el nu omite să, delimitarea completă a caracteristicilor morale și religioase ale puterii dominante a Romei în a doua jumătate a istoriei – puterea simbolizată de „cornul mic", mândru, inteligent, blasfemator, asemănător unui cap, al fiarei romane. Dimpotrivă, el îi dedică cea mai mare parte a profeției; și acum trebuie să vă rog să luați aminte cu atenție la diferitele puncte pe care acest corn – ca un simbol profetic minunat sau

hieroglifă a papalității romane – demonstrând că se potrivește precum o cheie, numai pentru încuietoarea pentru care a fost făcută, perfect și în fiecare parte, în timp ce refuză categoric să se potrivească la oricare altcineva.

Criteriile principale privind natura, caracterul și acțiunile acestui „corn mic" pe care trebuie să le luăm în considerare pentru a recunoaște puterea intenționată sunt următoarele:

1. Locul său: în interiorul corpului celui de-al patrulea imperiu.

2. Timpul său: La scurt timp după împărțirea teritoriului roman în zece regate.

3. Natura sa: Diferit de celelalte regate, deși în unele privințe asemănător cu ele. Era un corn, dar cu ochi și gură. Ar fi un regat ca toate celelalte, o monarhie; dar regii săi ar fi supraveghetori sau episcopi și profeți.

4. Caracterul său moral: lăudăros și blasfemitor; cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt.

5. Nelegiuirea sa: Ar revendica autoritate asupra timpurilor și legilor.

6. *Opoziția sa față de sfinți:* ar fi o putere persecutorie, și asta atât de mult timp încât i-ar epuiza/distruge pe sfinții Celui Preaînalt, care vor cădea în mâinile sale în acest timp.

7. Durata sa: „O perioadă, două perioade și o jumătate de perioadă" sau 1.260 de ani.

8. Căderea sa: Ar suferi pierderea domniei sale înainte de a fi distrusă. „Dar tribunalul se va întruni și îi va lua domnia, pentru a o distruge și a o nimici definitiv."

Iată opt caracteristici diferite și perfect tangibile. Dacă aceste caracteristici s-ar întâlni pur întâmplător și totuși ar caracteriza aceeași putere, am mai putea să le punem la îndoială? Toate se întâlnesc în papalitatea romană – a cărui istorie am reamintit-o recent – și, prin urmare, se poate afirma cu certitudine că aceasta este realitatea crudă și dură, care a fost prezisă. Câteva cuvinte pentru fiecare dintre aceste puncte, pentru a vă convinge că acest lucru este într-adevăr adevărat.

1. **Locul său:** Nimeni nu poate pune la îndoială faptul că papalitatea este o putere romană, spre deosebire de una grecească sau orientală. Sediul său este **orașul celor șapte coline**; limba sa este latina lui Cezar, Pliniu și Tacit; Biserica sa este Biserica Romei; singura biserică care-i poartă numele unui oraș sau care a purtat vreodată numele unui oraș. Alte au fost numite după țări sau persoane; Numai Biserica Papală poartă numele unui oraș, iar acest oraș este Roma. Papalitatea îndeplinește astfel prima condiție.
2. **Timpul său:** Am arătat că ultimul episcop și primul papă al Romei a fost Bonifaciu al III-lea în anul 607 d.Hr. Ei bine, Imperiul de Apus al Romei s-a încheiat odată cu căderea lui Romulus Augustus în anul 476 d.Hr., deci cu 130 de ani mai devreme. În această perioadă s-au format cele zece regate în cadrul vechiului imperiu, iar în această perioadă simplul pastor al bisericii a fost transformat în papă. ***„Apoi a apărut un alt corn mic printre celelalte zece.“*** Papalitatea s-a dezvoltat în paralel cu regatele gotice.
3. **Natura sa:** Puterea simbolizată de cornul cel mic este, desigur, o împărăție, ca toate celelalte zece; dar nu este doar atât. Este „***distinctă***” sau diferită de celelalte dinastii conducătoare cu care este asociată. Este un corn de fiară sălbatică, dar are ochi de om și o voce umană, semnificând pretenția sa de a fi văzător sau profet și învățător. Își asumă supravegherea asupra tuturor celor zece, este un supraveghetor sau episcop și are „***o gură care rostește lucruri mărețe***”. Marea sa influență nu depinde doar de puterea sa materială, pentru că este mic ca o împărăție, un „corn mic”, ci de pretențiile sale religioase. Nu este exact asta ceea ce reprezintă Papalitatea? Nu era ea distinctă sau diferită de toate regatele gotice în care a existat? A fost doar o împărăție? Nu, ci o dominație spirituală asupra inimilor și minților, precum și asupra corpurilor oamenilor, o dominație stabilită nu prin arme materiale, ci prin pretenții spirituale. Nu este fondată pe forță, ci pe falsitate și înșelăciune și pe temerile superstițioase ale regatelor gotice semi-civilizate și ignorante. Papalitatea s-a străduit întotdeauna să-și proclame propria distincție față de toate celelalte regate. Pretinde a fi „un principat mai perfect decât orice principat uman” și le depășește „pe cât de mult

lumina soarelui o întrece pe cea a lunii". Își asumă un caracter care este la fel de superior regatelor lumești precum omul este superior fiarelor irațională. Legile sale nu sunt făcute cu cea mai bună înțelepciune umană, ci cu – auctoritate, scientia, ac plenitudine – din împlinirea cunoașterii divine și din împlinirea puterii apostolice. Nu este papalitatea atât de diferită de toate celelalte regate din Europa de Vest încât poate fi identificată ca fiind cornul cel mic? Ce alt monarh al creștinătății a pretins vreodată autoritatea apostolică sau a guvernat poporul în numele lui Dumnezeu? Poartă Papa veșminte regale? Nu, dar veșmintele unui preot. Poartă o coroană? Nu, dar o triplă diademă pentru a arăta că el stăpânește cerul, pământul și iadul. Poartă un sceptru? Nu, dar un cârjă, pentru a arăta că este bunul păstor al Bisericii. Supușii lui îi sărută mâna? Nu, dar piciorul său! Într-adevăr, această putere este „diferită" de restul, atât în lucrurile mari, cât și în cele mici. Este mică ca dimensiune, dar gigantică în pretențiile sale. Este sau a fost timp de secole unul dintre numeroasele imperii din Europa. Este însă singura care pretinde autoritate spirituală și dominație universală.

4. **Caracterul său moral:** Trăsătura proeminentă aici este „gura care rostește lucruri mărețe". Cuvinte mărețe împotriva Celui Preaînalt și „o privire mai puternică decât a tovarășilor săi". Mândria îndrăzneață și blasfemia trebuie să caracterizeze puterea care umple acest punct al simbolului. Așadar, ne întrebăm: A împlinit papalitatea și acest semn? Nu aș avea timp să vă citez literalmente cuvintele lui mărețe, laudele sale îngâmfate și blasfemiile sale scandaloase împotriva lui Dumnezeu! Veți găsi pagini întregi din acestea, citate în lucrarea mea „**The Approaching End of the Age**" (Apropierea sfârșitului epocii), iar volume întregi sunt dedicate acestora, deoarece documentele papale conțin în mare parte astfel de informații. Afirmațiile papale sunt atât de grotesti în mândria și auto-glorificarea lor, încât aproape că produc un sentiment de comicitate și un sentiment de dispreț milos, cu care ai privi o broască care încearcă să se umfle până la dimensiunea unui bou! Trebui totuși să menționez, câteva dintre afirmațiile conținute în aceste ***„cuvinte mărețe"*** care vă vor arăta natura blasfemiilor papale. De exemplu, se afirmă că ***„niciun fel de legi care contravin***

canoanelor și decretelor prelaților romani nu sunt valabile”, că ***„tribunalele tuturor regilor sunt supuse preoților***”, că „nimeni nu are dreptul să acționeze împotriva disciplinei Bisericii Romano-Catolice”. că ***„decretele papale sau scrisorile decretare trebuie considerate parte din scrierile canonice”,*** și nu numai atât, ci și faptul că scrierile în sine pot fi primite doar ***„deoarece a fost publicată o hotărâre a sfântului papă Inocențiu, pentru a le primi.“*** Se afirmă că ***„conducătorii trebuie să se supună și nu să domine peste papi”;*** că nici măcar un papă foarte rău, care ar putea fi un „sclav al iadului”, nu poate fi condamnat de muritori, deoarece ***„el însuși este cel care judecă pe toți oamenii și nu poate fi judecat de nimeni”.*** Şi ***„de când a fost numit Dumnezeu de către piosul Prinţ Constantin, este evident că Dumnezeu nu poate fi judecat de om!“*** Ei susțin că nicio lege, nici măcar propriile lor legi canonice, nu pot obliga papii, ci doar Cristos, în calitate de creator al tuturor legilor și poruncilor, ar putea încălca legea Sabatului, deoarece era și Domn al Sabatului, prin urmare papii puteau încălca orice lege pentru a arăta că Ei sunt mai presus de orice lege! Se pretinde că Scaunul Sfântului Petru – Scaunul Romei – ***„există pentru a fi capul lumii”;*** ca să nu fie supus niciunui om, ***„deoarece el este mai presus de toate prin gura divină.“*** În legile canonice, papa roman este descris ca ***„Domnul nostru Dumnezeu, Papa***” și descris ca „***nici Dumnezeu, nici om, ci ambele”.*** Dar apogeul aroganței, piatra de temelie a pretențiilor papale, se află probabil în *„extravaganta”* lui **Bonifaciu al VIII-lea, Unam Sanctam,** care sună astfel: ***„Toți creștinii credincioși sunt supuși Pontifului Roman, care judecă pe toți oamenii, dar nu este judecat de nimeni.” „Această autoritate nu este umană, ci divină. [...] De aceea declarăm, afirmăm, definim și proclamăm că este necesar ca fiecare creatură umană să se supună Pontifului Roman.”*** Toate aceste afirmații au fost exprimate în mod constant și universal de-a lungul secolelor de către papii Romei și sunt încă prezentate cu aceeași îndrăzneală ca întotdeauna, în decrete oficiale, bule papale, decizii ale canonicilor, hotărâri ale judecătorilor, cărți, catehisme, predici și tratate de tot felul. Nu există niciun dubiu asupra scopului lor. Papa pretinde inspirație divină, cuvintele sale trebuie primite ca fiind cuvintele lui Dumnezeu; Nicio lege nu-l poate constrânge, el este deasupra tuturor; Scriptura însăși își trage autoritatea de la el; Ascultarea consecventă față de El

este singura cale spre mântuire. El este mai presus de toate, de toate națiunile, regi, împărați, prinți, episcopi, arhiepiscopi, biserici, de întreaga lume; El este ca Dumnezeu pe pământ și, ca atare, trebuie venerat. Permiteți-mi să citez din propriile sale cuvinte câteva dintre marile declarații ale micului corn. Următorul limbaj oferă doar o selecție din miile de blasfemii papale de acest gen.

„Măreția preoției a început cu Melchisedec, a fost consolidată în Aaron, a continuat în copiii lui Aaron, desăvârșită în Cristos, reprezentată în Petru, înălțată în jurisdicția universală și manifestată în papă. Prin supremația preoției mele, căreia totul îi este supus, fie ca ceea ce a spus Cristos să fie adevărat pentru mine; „Ai totul sub picioarele tale, oi și vite, și toate animalele câmpului, păsările cerului și peștii mării", etc.: Trebuie remarcat faptul că prin boi sunt considerați evreii și ereticii, prin vitele câmpului sunt păgâni; […] cu oi și toate vitele se referă la toți creștinii, oameni mari și mici, fie ei împărați, prinți, prelați sau alții; păsările cerului trebuie înțelese ca îngeri și stăpâni ai cerului, care îmi sunt toți supuși, fiind mai mare decât îngerii înșiși, și asta în patru privințe; așa cum s-a explicat deja, a deține puterea; a lega și a dezlega în ceruri și a da cerurile celor, care duc războaie în numele meu; și, în cele din urmă, să judece peștii mării – care reprezintă sufletele captive în durere sau în purgatoriu.

„Întreaga lume este dioceza mea, la fel de obișnuit ca toți oamenii, dar am totuși autoritatea regelui tuturor regilor în orice chestiune. Eu sunt totul în toate și peste toate, Dumnezeu însuși și cu mine, vicarul lui Dumnezeu – împărțind doar un consistoriu – pot face aproape tot ceea ce poate face Dumnezeu. În toate lucrurile pe care le enumer, voința mea este de a apăra rațiunea; pentru că sunt capabil să depășesc legea prin lege și să fac dreptate din nedreptate, corectând și modificând legile. […]Ce poți face din mine – dacă ceea ce spun nu este făcut de om, ci de Dumnezeu – altul decât Dumnezeu Însuși? Din nou, dacă prelații Bisericii sunt numiți și considerați zei de Constantin, atunci eu, fiind deasupra tuturor prelaților, par din acest motiv a fi deasupra tuturor zeilor. Nu e de mirare, dacă stă în puterea mea să schimb vremurile, să adaptez și să abrog legile, să stau deasupra tuturor lucrurilor, ba chiar deasupra poruncilor lui Cristos Însuși. Căci acolo unde Cristos a ridicat sabia lui Petru și i-a avertizat pe ucenicii săi să nu folosească forța fizică pentru a se răzbuna, nu îndemn eu, Papa Nicolae, episcopii Franței să-și depună săbiile materiale? Și în timp ce Cristos însuși a fost prezent la nunta din Cana Galileii, eu,

Papa Martin, nu împiedic în discernământul meu clerul spiritual, a participa la petreceri de nuntă și de asemenea, să căsătoresc? Și acolo unde Cristos ne lasă fără speranță de câștig, nu acord eu, Papa Martin, o iertare pentru asta? Was soll ich von Mord sprechen, damit es kein Mord oder Selbstmord ist, diejenigen zu schlachten welche exkommuniziert werden? Ce să vorbesc despre crimă, ca să nu fie crimă sau sinucidere să-i măcelești pe cei care sunt excomunicați? La fel, pot și fac donații împotriva legii naturale, împotriva apostolilor, chiar și împotriva canoanelor apostolilor; pentru că acolo unde în canonul lor poruncesc unui preot să se dedice curvierii, eu, Papa Silvestru, modific prin autoritatea mea severitatea acestei constituții, considerând că gândurile și trupurile oamenilor sunt mai slabe decât erau pe atunci."

„După ce am explicat îndeajuns puterea mea pe pământ, în cer și în purgatoriu, cât de mare este și ce reprezintă plenitudinea ei; în a lega, a dezlega, a porunci, a permite, a alege, a confirma, a pieri, a împărți, a face și a desface etc., voi vorbi acum puțin despre bogățiile și marile mele posesiuni, astfel încât toată lumea să poată — recunoaște stăpânirea mea după bogățiile și abundența mea - din toate lucrurile, chirii, zeciuiala, tributurile, mătasea mea, mitrele mele purpurii, coroanele, aurul, argintul, perlele, pietrele prețioase și pământurile. Căci mie, în primul rând, îmi aparține orașul imperial Roma, palatul din Lateran; regatul Siciliei este proprietatea mea; Apulia și Capua îmi aparțin. Chiar și regatul Angliei și Irlandei, dacă nu ar fi, ar trebui să-mi fie totuși tributare? Acestea, împreună cu alte provincii și țări, atât în Vest, cât și în Est, de la nord la sud, le adaug la stăpânirea numelui meu. [Urmează o listă lungă.] Ce să spun aici despre veniturile mele zilnice, despre primele mele roade, cronici, relicve, indulgențe, bulle, confesionale, indulturi și rescripte,, testamentele, donațiile, privilegiile, numirile, înființările, casele religioase și altele asemenea, care duc la venituri nu mici? […] Dar ce să spun despre Germania, când întreaga lume este dioceza mea, așa cum spun canoanele mele, și toți oamenii sunt obligați să creadă; cu excepția cazului în care își imaginează (ca manicheii) două începuturi, care sunt false și eretice? Căci Moise spune: La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul, și nu; la începuturi. De aceea, așa cum am început, închei prin a porunci, a declara și a afirma necesitatea mântuirii, ca orice ființă umană să-mi fie supusă." - Foxe: „Acte și monumente", Vol. 4, p. 145

Este inutil să afirmăm că papalitatea nu revendică aceste drepturi și nu rostește aceste cuvinte măreațe împotriva lui Dumnezeu, ci în numele Lui și ca reprezentant al Lui. Răspunsul este incontestabil. Această profeție prezice ceea ce va face puterea prezisă, nu ceea ce pretinde că va face. Papalitatea Îl slăvește pe Dumnezeu sau se slăvește pe sine însăși? Faptele nu pot fi ignorate prin afirmații false. Satan se deghizează în înger al luminii. Conducătorul unei biserici creștine nu s-ar opune în mod deschis lui Cristos; dacă ar face asta, ar fi doar sub aparența că Îl slujește.[1]

[1] *„Să presupunem că un rebel dintr-o provincie îndepărtată falsifică sigiliul regal și copiază scrisul de mână corespunzător, pretinzând că acționează în numele suveranului. Apoi își revendică credința deplină și necondiționată. Suspendă toate legile după bunul plac și promulgă legi contrare în locul lor. Își impune propriile legi prin cele mai severe pedepse împotriva celor care încă respectă legile antice ale regatului. Se îmbracă în hainele statului, își aplică titlurile regale, revendică imunitate față de legi, chiar și față de propriile acțiuni; și acționează ca și cum toate legile și-ar deriva valabilitatea exclusivă din autorizația sa și ca și cum și-ar deriva sensul din interpretările sale. În cele din urmă, îi întemnițează pe toți cei care respectă legile regelui și se opun propriei sale urcări pe tron și, în final, îi condamnă la moarte... Cu siguranță, în acest caz, pretextul de a guverna în numele monarhului nu scuză, ci mai degrabă agravează Rebeliunea. Reduce considerabil vinovăția supușilor înșelați, dar sporește crima înșelătorului lor în proporție egală.” - Birks: „Primele două viziuni ale lui Daniel”, p. 221*

Papalitatea și-a înscris pe frunte această particularitate a profeției – pretenția lăudăroasă și blasfematoare la autoritate divină și dominație absolută. El a preluat atribute divine, chiar și numele lui Dumnezeu, și, pe baza acestui nume, pretinde că se află deasupra oricărei judecăți umane.

5. **Fărădelegea** a fost următoarea caracteristică pe care am observat-o în micul corn. Am dat mai sus câteva exemple ale pretenției papale de a abroga toate legile divine și umane. Papa a abrogat și singura lege păstrată din Paradis, confirmată prin cuvintele lui Cristos. Domnul a hotărât: ***"Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă."*** Papa a decis: "De asemenea, hotărâm ca, în conformitate cu sfintele canoane, căsătoriile încheiate de preoți și diaconi să fie desființate, iar

părțile să fie supuse pocăinței." În plus, papalitatea a anulat a doua poruncă, pe care buzele lui Dumnezeu a rosti-o pe munte – în teorie, prin diferențierea copilărească și greșită între idoli păgâni și imagini creștine; și în practică, ascunzându-le de popor și eliminându-le din catehismele învățământului general. Papa a abrogat cele mai importante legi ale Evangheliei. El interzice laicilor, deși Domnul însuși a poruncit***: "Beți din ea, toți".*** Er verbietet dem Volk Christi generell, das Wort Gottes in seiner eigenen Sprache zu gebrauchen; obwohl Christus selbst es ihnen aufgetragen hat: ***"Cercetați Scripturile."*** El interzice laicilor, despre a gândi sau a vorbi despre învățăturile Evangheliei; deși Sfântul Petru le-a poruncit: ***"Fiți gata să dați un motiv pentru speranța care este în voi."*** În cele din urmă, Papa aprobă invocarea sfinților și a îngerilor, deși Sfântul Pavel ne-a avertizat: ***"Nimeni să nu vă abată de la răsplata voastră într-o smerenie voluntară și venerarea îngerilor."*** Ioan a reînnoit misiunea ucenicilor lui Cristos: ***"Dragii mei copii, feriți-vă de idoli";*** și un înger din cer reînnoiește avertismentul în cuvintele sale aceluiași sfânt apostol: "***Aveți grijă să nu faceți asta, pentru că eu sunt unul dintre voi; rugați-vă lui Dumnezeu."*** [1]

[1] *Birks: „Primele două viziuni ale lui Daniel", p. 258 și următoarele.*

6. Persecuția sistematică și îndelungată a sfinților: este una dintre caracteristicile cele mai marcante ale cornului mic din profeție. Se prezice că că trebuie să-i **„constrângă pe sfinții Celui Preaînalt".** Prima sa mare caracteristică este rezistența blasfemică împotriva lui DUMNEZEU; Următoarea sa trăsătură remarcabilă este cruzimea apăsătoare față de oameni; Și așa cum Cristos a permis poporului Său să sufere zece persecuții sub împărații păgâni ai Romei, tot așa a permis ca martorii Săi credincioși să fie epuizați de cruzimile Romei papale. „Ei trebuie să fie dați în mâna sa." Biserica trebuie să calce pe urmele lui Cristos însuși, care s-a opus tendinței sângelui împotriva păcatului și a fost ucis de puterea Romei. Ea este chemată să împărtășească suferințele Lui; și în timp ce aceste suferințe asigurau mântuirea neamului nostru, nu erau fără rod pentru ei, căci sângele martirilor este sămânța Bisericii.

Dar trebuie să comparăm faptele istorice cu previziunile profeției în acest punct, pentru a vedea cât de profund este acest semn înscris în papalitate, mai mult decât în orice altă putere care a existat vreodată pe pământ. Nimeni nu poate nega că Biserica Romei și conducerea papală au persecutat pe scară largă și îndelungată; în fapt, Roma este atât de departe de a nega acest lucru, chiar se glorifică în asta și îl consideră unul dintre cele mai mari merite ale sale. *Alte națiuni au abandonat „principiul sângeros al persecuției" ca fiind ceva inacceptabil. Roma încă se ține de această poziție*, o aprobă în teorie și ar aplica-o cu aceeași energie ca întotdeauna în practică, dacă ar putea. Alte puteri au făcut acest lucru într-o măsură mai mică și ocazional – în trecut – dar niciodată în mod sistematic și legal. Toate țările, cu excepția Romei, consideră acum libertatea religioasă un drept fundamental al omului. Pe de altă parte, Roma a urmărit în mod constant și sistematic această politică din secolul al VII-lea până la Revoluția Franceză și, parțial, până în prezent. Încă mai face acest lucru în ascuns, în mănăstirile sale de călugărițe și călugări, sub numele de penitență. De ce altfel ar fi nevoie de magazine care vând instrumente de tortură fizică și flagelare, așa cum există astăzi în Londra?

Roma nu susține că nu persecută, ci doar că nu persecută sfinții. Roma pedepsește ereticii – este cu totul altceva. Primul ar fi rușinos, pe ultimul îl consideră lăudabil. Noul Testament ***Rhemisch***, conține o referință la cuvintele „îmbătați de sângele sfinților", care sună astfel: „*Protestanții explică acest lucru în mod nechibzuit cu Roma, pentru că acolo sunt executați ereticii. Dar sângele lor nu este numit sângele sfinților, la fel cum nici sângele hoților, ucigașilor sau al altor răufăcători nu este numit astfel, și nicio comunitate nu trebuie să dea socoteală pentru vărsarea acestuia.*" Acest lucru este clar – *Roma acceptă uciderea „ereticilor"* și admite pe deplin că practică aceste principii.

Întrebarea este deci: cei pe care Roma îi numește „*eretici*" sunt aceiași cu cei pe care Daniel îi numește ***„sfinți"?*** Dacă da, identificarea papalității în această privință este la fel de completă ca în toate punctele anterioare. Pentru a răspunde la această întrebare, să luăm definiția dată de Roma pentru

un eretic. Următoarele afirmații provin din documente autorizate, legi și decrete ale papalității din timpul papei Pelagius, în secolul al VI-lea, acum 1200 de ani. ***„Schisma este un rău. Cine este separat de scaunul apostolic se află fără îndoială în schismă. Faceți atunci ceea ce vă îndemnăm adesea [...] Nu ezitați să arestați astfel de oameni, iar dacă acesta disprețuiește acest lucru, el trebuie distrus de către autoritățile publice."*** Se va observa că acest lucru creează o voință de supunere totală față de papă, chiar dacă nu se afirmă nicio învățătură falsă sau practică rea, doar din cauza motivului persecuției. Papa Damasus, a cărui alegere în funcția de pontif a fost asigurată prin 137 de crime, autorizează persecutarea celor care se opun unuia dintre canoanele sfinte și adaugă: ***„Nu este permis să gândești sau să vorbești altfel decât Biserica Romano-Catolică."*** Acesta este unul dintre canoane; Nerespectarea este echivalentă cu blasfemia, iar cel care îndrăznește să se diferențieze – chiar și numai în gând – în vreun fel de Biserica Romano-Catolică este, de asemenea, un eretic. Sute de decizii privind exemple detaliate de erezie sunt rezumate aici. Decretele romane oferă definiții similare peste tot. Oricare ar fi lipsa – dedicare absolută, necondiționată, renunțarea la orice libertate de acțiune sau de exprimare, chiar și la libertatea de gândire și de conștiință – este erezie. Prin urmare, conform canoanelor romane, fiecare creștin evanghelic din lume este un eretic și, ca atare, „*trebuie pedepsit*". Și, în plus, Roma recunoaște deschis că că numai acolo unde nu poate exercita disciplina bisericească, are dreptul să renunțe la urmărire. Papalitatea îi învață pe toți adepții săi că este o datorie sfântă să distrugă erezia. Din când în când a încercat să elimine orice rezistență la propriile dogme și corupții, decretele papale de persecuție sunt nenumărate. Al **IV-lea Sinod Lateran** a emis un canon pe această temă, care a devenit ulterior un instrument teribil de cruzime.

Multă vreme s-a susținut și s-a învățat că oricine lupta împotriva ereticilor merita să ajungă în rai. Urban al II-lea a emis un decret potrivit căruia, din păcate, uciderea ereticilor în Irlanda este scuzabilă și astăzi. *„Nu îi considerăm ucigași pe cei care, cu zelul mamei lor catolice, ard împotriva*

excomunicaților și pe unii dintre ei i-au ucis." Dacă nu erau omorâți, ereticii puteau fi maltratați după bunul plac, conform unui decret a lui Grigorie al IX-lea adresat arhiepiscopului de Milano: *„Aceștia să înțeleagă că sunt eliberați de obligația de loialitate, respect și serviciu de orice fel, care le revine în temeiul unui contract – oricât de ferm ar fi ratificat – sunt legați de cei care au căzut pradă ereziei"*. Urmărirea sistematică și exterminarea ereticilor dintre supușii lor era o sarcină permanentă a regilor și împăraților; Ei au trebuit să jure solemn la încoronarea lor că, în ceea ce privește puterea lor, îl vor sluji cu credință pe Papa. Dacă nu vor respecta această regulă, papa suveran v-a declara vasalii lor liberi și v-a lăsa imperiile unor papiști mai stricți, care i-ar persecuta mai eficient. Când monarhii înșiși deveneau eretici, trebuiau detronați și blestemați. Astfel, Pius al V-lea a redactat *„o bulă pentru condamnarea și excomunicarea reginei Elisabeta și a adepților ei"*, care o separă de „unitatea trupului lui Cristos", o privează de coroana și de împărăția ei și o blestemă pe ea și pe toți cei care continuă să-i fie supuși.

Legile papalității referitoare la acest subiect au crescut în număr de la începuturi până în epoca modernă. Bellarmine pledează pentru necesitatea arderii ereticilor – o practică pe care Luther a descris-o ca fiind contrară spiritului lui Dumnezeu. Bellarmine spune: *„Experiența ne învață că nu există alt remediu; pentru că Biserica a avansat cu pași mici și a încercat toate remediile. La început, ea doar a excomunicat. Apoi a adăugat o amendă și, după aceea, exilul. În cele din urmă, a fost nevoită să recurgă la pedeapsa cu moartea. Ereticii disprețuiesc excomunicarea și spun că aceste cuvinte sunt goale. Când riscă să primească o amendă, nu se tem de Dumnezeu și nu respectă oamenii, știind că „nebunii" nu vor să-i creadă. Închiși în închisoare sau trimiși în exil, ei îi corup pe cei apropiați cu vorbele lor și pe cei îndepărtați cu cărțile lor. De aceea, singura soluție este să îi trimitem la timp la locul lor."*

„Sub aceste maxime sângeroase, persecuțiile din secolele al XI-lea și al XII-lea au continuat aproape până în prezent – în afara paginilor oficiale ale istoriei noastre. După ce a fost dat un semnal al martiriului deschis în canoanele din Orlean, a urmat exterminarea albigenzilor sub forma unei cruciade, înființarea

Inchiziției, încercările crude de a-i extermina pe valdenzi, martiriul lollarzilor, războaiele crude pentru distrugerea boemilor, arderea pe rug a lui Hus, Jerome și a multor alți mărturisitori, înainte de Reforma Protestantă; și apoi atrocitățile abominabile din Țările de Jos, martiriul domniei reginei Maria, distrugerea Reformei în Spania și Italia prin foc și sabie, prin înșelăciune și persecuție deschisă în Polonia, masacrul Bartolomeu, persecuția hughenoților de către Sfânta Ligă, exterminarea valdenzilor și toate atrocitățile și sperjururile legate de abrogarea Edictului de la Nantes. Acestea sunt faptele mai evidente și mai vizibile care explică profeția, pe lângă asasinatele îndelungate și secrete ale sfântului tribunal al Inchiziției."[1]

[1] Birks: „Primele două viziuni ale lui Daniel", p. 248 și următoarele

Un scriitor romanist, care deplângea politica de persecuție a bisericii sale – Professor Rossetti – scrie: *„Inima unui adevărat creștin sângerează când se gândește la această greșeală fatală a Bisericii latine, care, prin persecutarea altora, a pus bazele propriului său declin ireparabil. Nu se poate nega faptul că opiniile acestor așa-numiți eretici dăunează cel mai mult Bisericii Romei, dar mijloacele folosite pentru a-i distruge au fost, mai presus de toate, cele mai potrivite pentru a-i întări și a-i înrădăcina și mai adânc. Daniel și Ioan au prezis că delegatul lui Satan va comite atrocități îngrozitoare și va inunda Babilonul cu sângele martirilor lui Cristos; iar Papa, pentru a dovedi că nu era acest delegat, a recurs la atrocități îngrozitoare și a inundat Roma cu cel mai pur sânge creștin!"*

Istoricului Sismondi scrie: *„Pentru a menține unitatea credinței, Biserica s-a îndreptat spre scopul de a-i arde pe toți cei care s-au separat de ea; dar, deși focul nu s-a stins timp de două sute de ani, în fiecare zi vedeau romaniști renunțând la credința părinților lor și îmbrățișând religia care adesea îi ducea la rug. În 1231 d.Hr., Gregor al IX-lea a ordonat uciderea tuturor ereticilor pe care i-a putut găsi în Roma, dar fără succes. Propriile sale scrisori arată că numărul ereticilor creștea tot mai mult."*

Nu trebuie uitat niciodată că toate decretele Romei împotriva ereziei, toate legile de persecuție din dreptul

canonic rămân neschimbate și în vigoare, deoarece papalitatea este infailibilă în propria sa evaluare – neschimbătoare, ***„nereformabilă.“*** Lipsa sa actuală de persecuție este practic rezultatul pedepselor severe pe care le-a suferit de la Reformă și mai ales de la Revoluția Franceză. Acum nu are propria armată și nici propria Inchiziție. Niciun regat din Europa nu mai este dispus să-i joace rolul de călău. Îi lipsește puterea – îi lipsește complet puterea – direct sau indirect să urmărească. Nu poate provoca decât tulburări și revolte în țările protestante, și astfel încearcă să rănească și să slăbească puterile protestante, așa cum o face astăzi în Irlanda și în Statele Unite. Este prea slabă din punct de vedere politic pentru a auto de fé – a sfida societatea modernă - prin reintroducerea torturii medievale, a masacrelor, a cruciadelor religioase. Dar este la fel de dispusă ca întotdeauna, așteptând doar oportunitatea. Cum poate un bețiv să-și păstreze setea malefică – când nu mai are mijloacele necesare pentru a-l satisface – așa va fi Roma, care a fost mult timp îmbătată cu sângele sfinților, împiedicată de nimic altceva decât de propria sa incapacitate, să provoace și mai multă confuzie pentru a obține fonduri pentru băutura sa îngrozitoare. Considerând că toate persecuțiile îngrozitoare din trecut au fost juste, papalitatea demonstrează disponibilitatea sa de a le reînnoi ori de câte ori se ivește ocazia.

Deoarece voi reveni asupra acestui subiect atunci când voi trata profeția lui Ioan despre romano-catolicism, nu voi adăuga nimic în acest moment. Am spus destul pentru a arăta că această a șasea caracteristică a cornului mic se leagă cel mai clar de papalitate și numai de aceasta – printre toate puterile care au domnit vreodată pe pământul roman. Nu a adus decât martiriul milioanelor de sfinți ai lui Dumnezeu, cei mai buni și mai sfinți dintre oameni. Decretele sale de persecuție se întind pe întreaga perioadă a existenței sale; Actualul papă le-a confirmat prin aprobarea programului didactic al lui Pius al IX-lea și le-a conferit caracterul de infailibilitate.

7. **Durata sa:** Domnia cornului mic este atribuită unei anumite perioade de timp. Această perioadă este exprimată într-un limbaj simbolic, care armonizează cu caracterul simbolic sau hieroglific al întregii profeții. Este „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme" sau „1.260 de zile". Aceasta este o reprezentare simbolică redusă a perioadei de timp reale, la fel cu reprezentarea simbolică redusă a animalului pentru un imperiu și simbolul cornului mic pentru papalitatea Romei. În alt loc, Scriptura ne oferă criteriul după care această reprezentare redusă trebuie extinsă; „un an pentru o zi." Asta înseamnă 1.260 de ani. Dominația politică și puterea persecutorie a papalității romane nu trebuiau să dureze mai mult decât această perioadă. V-am arătat că papalitatea datează de la începutul secolului al VII-lea. Doisprezece secole și jumătate mai târziu, ajungem la sfârșitul secolului al XIX-lea, adică în perioada în care Roma nu mai era guvernată de papi și devenise capitala regilor Italiei. Nu am timp să vă explic mai detaliat acest aspect cronologic în această seară. Dacă doriți să studiați acest lucru, îl veți putea înțelege în detaliu în cea mai recentă lucrare a mea, ***„Light for the Last Days" (Lumina pentru zilele de pe urmă).*** Acest lucru mă conduce la ultimul punct al identificării noastre.

8. **Căderea puterii prevăzute:** Care este sfârșitul acestui corn simbolic? ***„Dar tribunalul se va întruni și îi va lua domnia, pentru a o distruge și a o nimici definitiv."*** Desigur, această ultimă frază a profeției nu s-a împlinit încă pe deplin, deoarece venirea Fiului omului pe norii cerului este cea care va aduce împlinirea finală (versetul 13). Lăsăm speculațiile despre viitor pe seama futuriștilor și, prin urmare, la prima vedere, poate părea că nu am spune nimic mai departe despre acest punct al profeției. Dar nu este așa. Declinul constă în mod clar din două părți: În primul rând, devorarea și distrugere până la sfârșit și în al doilea rând, sfârșitul în sine, simbolizat prin sacrificarea animalului și predarea corpului său flăcărilor aprinse. Acum, prima parte a declinului său s-a împlinit, și anume de la Reforma Protestantă și mai ales de la Revoluția Franceză. A doua parte este însă încă o viziune de viitor. Întrebăm: nu se desfășoară oare de câteva

secole un proces prin care puterea odinioară puternică a papalității a fost simbolic consumată? – un proces de slăbire, similar cu uzura corpului uman – o decădere risipitoare, care tinde spre dispariție?

Trebuie să se țină cont de faptul că, că această profeție a lui Daniel se referă la aspectul politic al marelui Anticrist, nu la caracterul său religios. Îl consideră un monarh al lumii romane, nu un episcop al Bisericii creștine. Vom ajunge la acest aspect al carierei sale când vom aborda profeția lui Pavel. Aici este un corn dintre zece, un regat dintre zece regate latine, deși într-un anumit fel domnește peste toate. Întrebarea este: Nu a existat o astfel de decădere și o astfel de diminuare a suveranității papale, o astfel de afectare și slăbire a puterii papale, o astfel de pierdere de venituri, influență și teritorii, încât să se poată spune că profeția s-a împlinit?

La începutul acestei prelegeri am menționat câteva fapte care indică o creștere foarte semnificativă a influenței papale în Anglia în ultimii cincizeci de ani. Mulți își îndreaptă atenția asupra acestor fapte, pentru a avea impresia că romanismul câștigă teren în general în lume. Acest lucru este departe de a fi adevărat, după cum arată clar o comparație între poziția papalității în secolul al XIII-lea și în cele două secole următoare, cu poziția pe care o ocupă papalitatea în prezent, în secolul al XIX-lea. Pe atunci, Roma exercita într-adevăr dominația pe care acum nu o mai poate revendica decât teoretic. La acea vreme, cu acordul baronilor săi, regele Angliei a acceptat să păstreze regatul său ca vasal al papei și să-i plătească anual o sută de mii de mărci ca recunoștință. Vă puteți imagina că regina Victoria, lorzii și cetățenii Angliei ar fi de acord cu așa ceva acum? Pe vremuri, marele și curajosul împărat al Germaniei a stat trei zile și trei nopți de iarnă desculț în curtea „Sfinției Sale” și aștepta onoarea unei audiențe, în care putea să-i ceară iertare Papei pentru că acționase ca monarh independent! Vă puteți imagina că împăratul Wilhelm din Berlin ar face asta astăzi? Oriunde dorea, papa putea atunci să suspende în orice țară, după bunul său plac, toate practicile religioase, chiar și înmormântarea morților și căsătoria celor vii. În ce regat ar

putea face asta astăzi? Mult timp după ce domnia sa absolută dispăruse, Papa a încheiat așa-numitele ***concordate*** cu diferite națiuni, în care se convenea că acestea îl vor sprijini, în schimbul sprijinului spiritual, în cazul în care ultimele resturi ale domniei sale lumești îi vor fi luate cu forța.

În prezent, el nu are nicio putere politică directă, deși poziția sa - de șef al Bisericii Romane apostate - îi conferă încă o influență indirectă imensă. Cei Zece Regi, ca atare, s-au scuturat complet de jugul său, iar el însuși nu mai are jurisdicție suverană. Teritoriile sale i-au fost luate, precum și stăpânirea sa. Averea sa odinioară imensă a dispărut și ea; moșiile uriașe ale mănăstirilor au fost confiscate în mare parte și secularizat. Dar cel mai important fapt în acest context este numărul celor care au respins pretențiile sale religioase. La Conciliul Lateran din 1513, după ce așa-numiții eretici fuseseră reduși la tăcere prin foc și sabie, un vorbitor s-a adresat papei, spunând: „Întreaga comunitate creștină este acum supusă unui singur cap, asemenea celui al vostru; Nimeni nu se opune acum, nimeni nu contrazice acum." Astăzi există aproximativ 150 de milioane de protestanți în lume! Nu a fost distrusă dominația papalității? Pot oare câteva mii de demagogi din Anglia să contrabalanseze faptul uimitor că 150.000.000 de oameni nu mai sunt supuși papei de la Roma sau Lama din Tibet? Dacă luăm în considerare toate cele douăsprezece secole de istorie papală și ne amintim că această emancipare aparține doar ultimelor trei, trebuie să recunoaștem că uzura prevăzută a înregistrat progrese semnificative. Dominația politică și posesiunile lumești au dispărut; Papalitatea nu mai este un regat, ci doar o putere bisericească, iar dacă luăm în calcul și Biserica Greacă, există mult mai mulți așa-ziși creștini în afara Bisericii latine, palide și renegate, decât în interiorul acesteia.

Această caracteristică a predicției poate fi atribuită în mod clar romanismului, la fel ca toate celelalte. Permiteți-mi să întreb: Poate cineva să-mi numească o altă putere în care să se regăsească toate aceste semne sau măcar majoritatea dintre ele? Sunt opt la număr și au caracter definitiv. Profeția pune degetul; pe locul în care trebuie să găsim marele

dușman – ROMA; momentul din cursul istoriei în care ne putem aștepta să apară – împărțirea teritoriului roman într-o confederație de regate; ea specifică natura puterii – politică, ecleziastică; caracterul său – blasfemic, auto-glorificator, fără de lege și persecutor; ea măsoară durata sa – 1.260 de ani; și specifică sfârșitul – să piardă treptat domnia și să o facă să dispară, pentru ca apoi să fie distrusă definitiv din cauza presupunerilor sale blasfematoare; prin revelarea slavei Fiului omului, care anunță venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Dovada că papalitatea este puterea intenționată, este strict cumulativ. Dacă ar fi fost răspunsul la oricare dintre indiciile menționate mai sus, ar fi existat o mică presupunere în favoarea acesteia; dacă sunt mai multe, atunci una puternică; dacă se referă la majoritatea, atunci este una covârșitoare; Papalitatea este răspunsul la toate indiciile menționate, atunci dovada că este vorba de puterea intenționată devine **incontestabilă**. Nu există nicio clauză în profeție care să nu corespundă exact papalității romane, cu excepția ultimei, care nu s-a împlinit încă.

Roma, care în faza sa păgână a profanat și distrus templul literal al lui Dumnezeu din Ierusalim, în perioada sa papală a profanat și distrus templul spiritual antitipic al lui Dumnezeu - **Biserica creștină**. Nu ar fi fost vrednic de Dumnezeu să o avertizeze despre venirea acestei îngrozitoare puteri anticriste și să o încurajeze în toate suferințele pe care ar trebui să le suporte din tirania ei, știind despre problema acestei mari și teribile tragedii? Nu era oare drept ca puterea romană – păgână și papală – să ocupe un loc la fel de preeminent în paginile Scripturii precum l-a ocupat, de fapt, în paginile istoriei? Cele optsprezece secole creștine erau deschise înaintea ochilor atotștiutorului Dumnezeu și nici o figură nu s-a remarcat atât de clar în lunga lor istorie precum cea a marelui Anticrist. Penița inspirației l-a schițat în câteva tușe îndrăznețe, magistrale, iar portretul este inconfundabil. În prelegerile următoare vă voi spune multe despre învățăturile și practicile anticreștine ale papalității. În această seară am studiat doar liniile generale ale perioadei lui

Belșazar, care constituie o bază solidă pentru ceea ce urmează să vină.

În concluzie, observați dovada inspirației prin această minunată profeție. A putut Daniel să prevadă singur lucrurile care urmau să se întâmple pe Pământ? Cum i-ar fi putut veni ideea că ar exista patru imperii universale? – și doar patru – și că după al patrulea, ceva ce lumea nu mai văzuse până atunci, urma să se formeze o uniune de regate? Cum putea el să reprezinte o putere atât de ciudată și de particulară precum papalitatea? Cum și-ar fii putut imagina asta? Un regat mic și slab, care totuși controlează toate regatele! O dinastie umană ca oricare alta, care se ridică împotriva lui Dumnezeu și îi măcelărește pe sfinții Săi! O putere atât de malefică încât chiar și cerul se mișcă pentru distrugerea ei, iar întregul imperiu roman este ruinat pentru binele ei! Să presupunem că aceasta a fost pentru o clipă o schiță din imaginație: Cum se face că istoria a realizat acest lucru într-un mod atât de minunat? Profeția nu a adus nicio împlinire proprie, căci cei care au împlinit-o s-au negat aplicarea ei. Nu a fost coordonată cu evenimentele, căci acestea nu au început decât la o mie de ani după proclamarea ei. Evenimentele nu au fost aranjate de oameni pentru a se conforma profeției, căci ele se extind pe parcursul a patruzeci de generații succesive. Nu există nicio soluție la problemă în afară de cea adevărată: *„Sfinții oameni ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum au fost mânați de Duhul Sfânt”* (***2 Petru 1:21***).

> 21. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mînaţi de Duhul Sfînt.

„El descoperă lucrurile adânci și ascunse; El cunoaște lucrurile întunericului și cu El locuiește lumina” (***Daniel 2:22***).

> **22.** El descopere ce este adînc şi ascuns; El ştie ce este în întunerec şi la El locuieşte lumina_.

*Atunci permiteți-mi să vă îndemn solemn să veneraţi acest volum sacru, să luați aminte la avertismentele sale, **să vă temeți** de judecățile pe care le denunță, **să credeți** în promisiunile sale, **să ascultați** de poruncile sale, **să studiați** profețiile sale sacre; căci **fiți absolut siguri** că este cuvântul inspirat al singurului Dumnezeu viu și adevărat, care – așa cum a declarat Nebucadnețar în vechime – este „**un Dumnezeu al zeilor, un Domn al regilor și un revelator al tainelor**”.*

PRELEGEREA 3.

PROFEȚIA LUI PAVEL DESPRE ROMANISM.

Vă veți aminti că în ultima mea prelegere am explicat că cele trei providențe ale romanismului – prezentate în profețiile lui Daniel, Pavel și Ioan – au trei caractere distincte. Cea a lui Daniel indică în primul rând relațiile politice și caracteristicile morale generale; cea a lui Pavel prezintă relațiile ecleziastice și caracteristicile religioase; iar cea a lui Ioan, prin cele două hieroglife compuse – pe care le folosește și pe care le vom analiza în prelegerea următoare – arată combinarea ambelor aspecte, o putere politico-ecleziastică. De asemenea, el arată relațiile schimbătoare dintre elementele contrastante, dar unite, de-a lungul lungii lor cariere comune și prezice destinul distinctiv al fiecăruia.

Nu trebuie uitat niciodată că papalitatea romană a fost mult timp o monarhie absolută, nelimitată și tirannică, era un guvern lumesc secular. Avea propriile sale domnii teritoriale, provincii, orașe și metropole; Avea propria curte, proprii nobili, proprii ambasadori, propria armată, propria poliție, propria legislatură, propria justiție, propriile legi, proprii avocați, propriile închisori, propriile venituri, propriile impozite, propria trezorerie, propria monedă, propriile arsenale, propriile fortărețe, propriile tratate externe și propriile planuri ambițioase și egoiste și propria politică, la fel precum orice regat pur secular. Dar era în același timp ceva cu totul diferit – era capul Bisericii latine; era o mare putere bisericească; era atât o religie, cât și un guvern. Ca atare, ea avea propriile sale dieceze și parohii, propria ierarhie spirituală formată din arhiepiscopi, episcopi, preoți și diaconi, școlile și universitățile lor teologice și profesorii lor, abații și decanii lor, consiliile și sinodele și secțiile lor, mănăstirile lor de călugări și călugărițe, ordinele lor de rugăciune, serviciile și sacramentele lor, mărturisirile de credință și confesiunile lor, învățăturile și disciplina lor, pocăința și pedepsele lor. Romanismul este un termen cuprinzător care include aceste două organizații foarte diferite. Ambele aveau centrul în orașul celor șapte coline și ambele îl considerau pe papa roman drept capul lor. La fel cum în vechile timpuri păgâne, împărații erau atât împărați, cât și mari preoți ai religiei naționale, la fel și papii din Evul Mediu erau sursa autorității atât în regat, cât și în biserică. Poziția imperială în cadrul bisericii era însă mai degrabă una

formală decât reală, în timp ce cea a papilor era cea mai reală. Au fost practici și eficienți în ambele domenii.

Din perspectiva sa îndepărtată, în epoca babiloniană, omul de stat Daniel vedea în primul rând statutul politic al papalității. Apostolul creștin Pavel, din perspectiva sa, cinci sute de ani mai târziu, sub influența Imperiului Roman, a văzut și a profețit cel mai clar caracterul ecleziastic al viitorului Anticrist; și în această seară vom analiza această ultimă anticipare a romanismului – o vom studia ca sistem ecleziastic. Dar înainte vă rog să studiați cu atenție trei sau patru pasaje din scrierile apostolului Pavel, în special capitolele al treilea și al patrulea din prima sa epistolă către Timotei

Epistola întîi a lui Pavel către Timotei *Capitolul 3*

1. Adevărat este cuvîntul acesta: „Dacă rîvneşte cineva să fie episcop1 (1. Sau: privighetor.), doreşte un lucru bun.“
2. Dar trebuie ca episcopul (Sau: privighetor.) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înţelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii.
3. Să nu fie nici beţiv, nici bătăuş, nici doritor de cîştig mîrşav, ci să fie blînd, nu gîlcevitor, nu iubitor de bani;
4. să-şi chiverniseasc bine casa, şi să-şi ţină copiii în supunere cu toată cuviinţa.
5. Căci dacă cineva nu ştie să-şi cîrmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?
6. Să nu fie întors la Dumnezeu de curînd, ca nu cumva să se îngîmfe şi să cadă în osînda diavolului.
7. Trebuie să aibă şi o bună mărturie din partea celor de afară, pentruca să nu ajungă de ocară, şi să cadă în cursa diavolului.
8. Diaconii, deasemenea, trebuie să fie cinstiţi, nu cu două feţe, nu băutori de mult vin, nu doritori de cîştig mîrşav:
9. ci să păstreze taina credinţei într-un cuget curat.
10. Trebuiesc cercetaţi întîi, şi numai dacă sînt fără prihană, să fie diaconi.
11. Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile.
12. Diaconii să fie bărbaţi ai unei singure neveste, şi să ştie să-şi cîrmuiască bine copiii şi casele lor.
13. Pentrucă ceice slujesc bine ca diaconi, dobîndesc un loc de cinste şi o mare îndrăzneală în credinţa care este în Cristos Isus.
14. Îţi scriu aceste lucruri cu nădejde că voi veni în curînd la tine.
15. Dar dacă voi zăbovi, să ştii cum trebuie să te porţi în casa lui

Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stîlpul şi temelia adevărului.
16. Şi fără îndoială, mare este taina evlaviei...„Celce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă.“

Capitolul 4

1. Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor,
2. abătuţi de făţărnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnaţi cu ferul roş în însuş cugetul lor.
3. Ei opresc căsătoria şi întrebuinţarea bucatelor, pe cari Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulţămiri de către ceice cred şi cunosc adevărul.
4. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţămiri;
5. pentrucă este sfinţit prin Cuvîntul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.
6. Dacă vei pune în mintea fraţilor aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus, fiindcă te hrăneşti cu cuvintele credinţei şi ale bunei învăţături, pe care ai urmat-o pînă acum.
7. Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti. Caută să fii evlavios.
8. Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe cînd evlavia este folositoare în orice privinţă, întrucît ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare.
9. Iată un cuvînt adevărat şi cu totul vrednic de primit!
10. Noi muncim, în adevăr, şi ne luptăm, pentrucă ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mîntuitorul tuturor oamenilor, şi mai ales al celor credincioşi.
11. Porunceşte, şi învaţă aceste lucruri.
12. Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.
13. Pînă voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, şi la învăţătura pe care o dai altora.
14. Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ţi-a fost dat prin proorocie, cu punerea mînilor de către ceata presbiterilor (Sau: bătrîni.).
15. Pune-ţi pe inimă aceste lucruri, îndeletniceşte-te în totul cu ele, pentruca înaintarea ta să fie văzută de toţi.
16. Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii, pe care o dai altora: stăruieşte în aceste lucruri, căci dacă vei face aşa, te vei mîntui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă.

și al doilea capitol din a doua sa epistolă către tesaloniceni. Veți vedea că profeția lui Pavel constă din două părți:

Epistola a doua a lui Pavel către Tesaloniceni

Capitolul 2

1. Cît priveşte venirea Domnului nostru Isus Cristos şi strîngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor,
2. să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind dela noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar.
3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării,
4. protivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, cînd eram încă la voi?
6. Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decît la vremea lui.
7. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.
8. Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase,
10. şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru ceice sînt pe calea pierzării, pentrucă n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiţi.
11. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:
12. pentruca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi.
13. Noi însă, fraţi prea iubiţi de Domnul, trebuie să mulţămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v-a ales pentru mîntuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului.
14. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Cristos.
15. Aşa dar, fraţilor, rămîneţi tari, şi ţineţi învăţăturile, pe cari le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.

> **16.** Şi însuş Domnul nostru Isus Cristos, şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mîngîiere vecinică şi o bună nădejde,
> **17.** să vă mîngîie inimile, şi să vă întărească în orice lucru şi cuvînt bun!

Prima parte oferă o imagine de ansamblu asupra unei mari apostazii care urma să apară în Biserică la momentul potrivit; iar a doua parte este un portret minuțios al forței, care promoveaza această apostazie. În discursul său de rămas bun adresat bătrânilor Bisericii din Efes, care este consemnată în ***Faptele Apostolilor 20***, chiar a prezis deja căderea în necredință. El le-a spus că aceasta nu va veni din exterior, ci din mijlocul lor, dintre păstorii sau episcopii Bisericii înseși. – „vor fi lupi răpitori care nu vor cruța turma." „Și din mijlocul vostru se vor ridica oameni care vor vorbi lucruri greșite, pentru a-i atrage pe ucenici în urma lor. De aceea, vegheați și amintiți-vă că timp de trei ani, zi și noapte, fără încetare, v-am avertizat pe fiecare în parte cu lacrimi în ochi" (***Faptele Apostolilor 20:29-31***).

> **29.** Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor vîrî între voi lupi răpitori, cari nu vor cruţa turma;
> **30.** şi se vor scula din mijlocul vostru oameni, cari vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.
> **31.** De aceea vegheaţi, şi aduceţi-vă aminte că, timp de trei ani, zi şi nopate, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrămi pe fiecare din voi.

Aceasta a fost doar o scurtă și fugară privire asupra viitorului întunecat, dar această privire momentană este suficientă pentru a arăta contururile relelor pe care timpul le va aduce și pe care Pavel le-a prezis mai târziu în mod atât de complet. Zece persecuții păgâne urmau să se abată asupra Bisericii; dar Pavel nu a prezis acest lucru. Mii de creștini urmau să facă literalmente ceea ce el ilustrase în sens figurat: să lupte cu animale sălbatice în amfiteatrele romane – dar privirea profetică a apostolului nu se oprește asupra unui astfel de spectacol. Nu! Un rău mult mai grav urma să lovească Biserica: un dușman urma să se ridice în mijlocul ei, o apostazie urma să iasă din sânul ei și să-i mănânce vitalitatea ca un cancer. Proprii lor conducători îi vor induce în eroare; păstorii lor, în loc să hrănească turma, se vor hrăni cu ea și o vor devora ca niște părinți nemernici. Păstorii perverși și episcopii egoiști i-ar îndepărta pe ucenici în loc să-i atragă la Cristos, așa cum făcuse Pavel. El nu a râvnit argintul sau aurul nimănui, după cum le amintește; dar acești episcopi renegați, care vor veni să se ridice, vor ar avea un caracter cu totul diferit și biserica, ca lupii turmei, o vor jefui și oprima; ei vor fi exact opusul

Bunului Păstor, care și-a dat viața pentru oi și slujirea apostolică, care urmează pașii Săi.

Această primă avertizare a apostolului Pavel era adresată în primul rând bătrânilor sau episcopilor (ἐπίσκοπον) din Efes; dar, având în vedere ceea ce s-a întâmplat de atunci, este ușor de observat că ramura episcopilor din Efes avea, de asemenea, un caracter reprezentativ, deoarece cuvintele sunt în același timp o prezicere a corupției bisericești, care a culminat cu papalitatea. Ea atinge tonul fundamental al răului sub care Biserica a suferit atât de greu și lung timp. Persecuțiile păgâne care amenințau să distrugă primele generații de creștini erau inofensive pentru Biserică în comparație cu corupția internă și tirania crudă introduse mai târziu de proprii ei episcopi. Providența lui Pavel avertizează încă de la început asupra unui rău bisericesc care nu provenea de pe tronul împăraților, ci de pe banca episcopilor. Nu din exterior, ci din interiorul Bisericii înseși. Veți înțelege mai bine semnificația acestui fapt mai târziu în cadrul prezentării noastre decât o puteți face acum; vă rog să acordați o atenție specială acestui aspect.

În imaginea căderii viitoare în necredință, pe care Pavel o descrie în 1 Timotei, el adaugă multe detalii suplimentare și sumbre. După ce a dat reguli practice pentru organizarea și conducerea bisericii tinere și a stabilit calificările esențiale ale episcopilor și diaconilor (printre care se numără și faptul că ar trebui să fie căsătoriți) și după ce a rezumat credința lui Cristos într-o scurtă sinteză a ***„tainei fricii de Dumnezeu”***, scrie el – și putem crede că a făcut acest lucru cu inima grea:

> ## „Cornilescu 1924,” 1 Timotei 3:1-5
> **1.** Adevărat este cuvîntul acesta: „Dacă rîvneşte cineva să fie episcop1 (1. Sau: privighetor.), doreşte un lucru bun.“
> **2.** Dar trebuie ca episcopul (Sau: privighetor.) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înţelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii.
> **3.** Să nu fie nici beţiv, nici bătăuş, nici doritor de cîştig mîrşav, ci să fie blînd, nu gîlcevitor, nu iubitor de bani;
> **4.** să-şi chivernisească bine casa, şi să-şi ţină copiii în supunere cu toată cuviinţa.
> **5.** Căci dacă cineva nu ştie să-şi cîrmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?

Căsătoria, deși consacrată divin, ar fi însă interzisă, iar carnea, deși creată pentru a fi primită cu recunoștință, ar fi, de asemenea, interzisă. Iată cum ar fi caracterizată apostazia: printr-o îndepărtare de credința primitivă

și religia pură și prin interpunerea intervenției autoritare în locul asceticismului - înlocuirea adevăratei sfințenii cu religiozitatea exterioară și sacrificiile autoimpuse, dar un camuflaj pentru opusul ei. Profesorii lui ar fi ipocriți și mincinoși, Oameni care sunt atât de păcătoși încât și-au pierdut conștiința împotriva păcatului; „prin ipocrizia mincinoșilor, care sunt marcați în propria conștiință". Această caracteristică a învățăturilor înșelătoare apare în profeția corespunzătoare, în ***2 Timotei 3:1-9***:

> **1.** Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.
> **2.** Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţămitori, fără evlavie,
> **3.** fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrînaţi, neîmblînziţi, neiubitori de bine,
> **4.** vînzători, obraznici, îngîmfaţi; iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu;
> **5.** avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceştia.
> **6.** Sînt printre ei unii, cari se vîră prin case, şi momesc pe femeile uşuratice îngreuiate de păcate şi frămîntate de felurite pofte,
> **7.** cari învaţă întotdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului.
> **8.** După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa şi oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii cari sînt stricaţi la minte şi osîndiţi în ce priveşte credinţa.
> **9.** Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată şi a celor doi oameni.

despre „declinul spiritual din zilele din urmă", în care apostații și adepții apostaziei sunt descriși ca oameni care „au o înfățișare exterioară de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea". Acești oameni nu trebuiau să fie adversari fățiși ai evlaviei în acea vreme, ci, dimpotrivă, trebuiau să fie mari profesori. Trebuiau să aibă o formă de evlavie; dar numai o formă care nu acoperă nicio realitate; o formă goală, o formă ipocrită. Astfel, cele două mari profeții ale lui Pavel despre apostazie - în „vremea din urmă" și „în zilele din urmă" ale bisericii - avertizează nu împotriva celor declarați ireligioși, ci împotriva celor declarați religioși, împotriva dușmanilor ascunși ai Evangheliei: oameni îmbrăcați în hainele lepădării de sine și ale sfințeniei superioare; imitatori inteligenți ai apostolilor, precum magii din Egipt care s-au împotrivit lui Moise, nu tăgăduind minunile sale, ci falsificându-le (***Exod 7:8-13***);

> **8.** Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron:

> **9.** „Dacă vă va vorbi Faraon, şi vă va zice: «Faceţi o minune!» să zici lui Aaron: «Ia-ţi toiagul, şi aruncă-l înaintea lui Faraon. Şi toiagul se va preface într-un şarpe.“
> **10.** Moise şi Aaron s-au dus la Faraon, şi au făcut cum poruncise Domnul. Aaron şi-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui; şi toiagul s-a prefăcut într-un şarpe.
> **11.** Dar Faraon a chemat pe nişte înţelepţi şi pe nişte vrăjitori, şi vrăjitorii Egiptului au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor.
> **12.** Toţi şi-au aruncat toiegele, şi s-au prefăcut în şerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor.
> **13.** Inima lui Faraon s-a împietrit, şi n-a ascultat de Moise şi de Aaron, după cum spusese Domnul.

bărbați vicleni, care „se strecoară în case și capturează femeile ușuratice, care sunt împovărați de păcate și sunt conduși de tot felul de pofte”; și oameni cultivați, oameni ai cărților, ***„care învață mereu și totuși nu pot ajunge niciodată la cunoașterea adevărului”.*** Rețineți cu atenție următoarele: *Oamenii pe care Pavel îi descria ca fiind liderii apostaziei pe care o prevăzuse nu erau necredincioși proști și ignoranți, ci ipocriți învățați, profesori mincinoși ai religiei și chiar asceți înșelați.*

El scrie în același mod apăsător și către tesaloniceni. Venirea lui Cristos, le spune el, nu va avea loc înainte de apariția unei „apostazii” (***2 Tesaloniceni 2:3).***

> **3.** Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării

Această apostazie ar rezulta din lucrarea a ceea ce el numește „taina fărădelegii” (***2 Tesaloniceni 2:7***) - o expresie remarcabilă, în contrast direct cu „taina evlaviei”,

> **7.** Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.

de la care căderea în păcat este o îndepărtare (cf. ***1 Timotei 3:16***).

> **16.** Şi fără îndoială, mare este taina evlaviei...„Celce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă.“

Fărădelegia în cauză era ascunsă. Era o „taină”. Oamenii nu o recunoșteau

ca fiind nelegiuire; erau înșelați de ea. Din această „taină a fărădelegii” avea să iasă, la timpul potrivit, „omul păcatului” (*2 Tesaloniceni 2:3*),

> **3.** Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării,

a cărui venire avea să fie „prin lucrarea Satanei” (*2 Tesaloniceni 2:9*).

> **9.** Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase,

Rezultatul și baza acestei apostazii inspirate de Satan aveau să fie „cu arătarea a tot felul de puteri, semne și minuni înșelătoare” și credința în minciuni sub influența „înșelăciunii puternice” din partea celor care „se desfătau în nelegiuire” (*2 Tesaloniceni 2:11-12*).

> **11.** Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:
> **12.** pentruca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi.

Toate acestea sunt consecvente și cu o semnificație constantă. Aceste profeții ale lui Pavel învață același lucru. Ei avertizează Biserica cu privire la același pericol. Ei prezic același tip de apostazie; o cădere în credință, care nu este motivată de ostilitate deschisă față de Evanghelie, nu de condamnarea fricii de Dumnezeu și de mărturisirea fără rușine a necredinței sau ateismului, ci de „ipocrizie”, „înșelăciune”, o „formală teamă de Dumnezeu”, religiozitate exterioară, practica ascezei, ascunderea coruptiei – de o frumoasă mantie de lumină, care acoperă forma Prințului Întunericului.

Însă această apostazie urma să aibă un cap, iar venirea și caracterul acelui cap sunt marea temă a profeției lui Pavel către tesaloniceni. O teamă greșită din prima sa scrisoare către ei i-a determinat pe tesaloniceni să aștepte o sosire imediată a lui Cristos, iar în a doua sa scrisoare, Pavel se pregătește să corecteze această eroare prin instrucțiuni suplimentare pentru viitor. El le vorbește despre ceva destinat să precede întoarcerea lui Cristos, o mare apostazie care va culmina cu manifestarea unei anumite puteri puternice a răului; căreia îi atribuie trei nume și despre care oferă multe detalii similare cu cele date de Daniel despre „cornul său mic”, cum ar fi locul și timpul originii sale, natura sa, influența sa, caracterul său, conduita sa și căderea sa.

Numele pe care apostolul le dă acestui conducător al apostaziei în această profeție sunt „omul păcatului, [...] fiul pierzării” și „cel rău” sau „cel fărădelege”. Aceste expresii ar putea da cititorilor ocazionali ideea că prezisul conducător al apostaziei ar fi un individ. Un studiu atent, însă, arată că aceasta este o impresie falsă - o impresie pentru care nu există o bază solidă în pasaj. Expresiile în sine, atunci când sunt analizate gramatical, au un sens diferit, dacă nu chiar mai bun, iar contextul cere ca acestea să fie înțelese într-un sens mai înalt. „Omul păcatului”, la fel ca „omul lui Dumnezeu”, are un sens larg, extins. Când citim „ca omul lui Dumnezeu să fie perfect și complet echipat pentru orice faptă bună”, nu vrem să spunem că se referă la o singură persoană, chiar dacă are articolul hotărât. Indică o întreagă clasă de oameni cu un anumit caracter, o succesiune de indivizi similari. Utilizarea articolului nehotărât (analog cu omiterea articolului în greacă) limitează de fapt o expresie de acest fel. O persoană păcătoasă poate fi doar una, așa cum un rege al Angliei poate fi doar un individ. Un rege, pe de altă parte, poate cuprinde o întreagă dinastie. Un rege are doar viața unui singur individ; regele nu moare niciodată. Când Pavel spune în ebraică, în contextul tabernacolului evreiesc, că „marele preot intră în Locul Preasfânt o dată pe an”, el include întreaga linie a marilor preoți ai Israelului. Faptul că o singură expresie dintr-o profeție își poate găsi împlinirea într-o multitudine de indivizi este perfect clar din cuvintele lui Ioan: „Și, după cum ați auzit că vine Anticristul, tot așa s-au ridicat acum mulți anticriști” (*1 Ioan 2:18*).[1]

> **18.** Copilaşilor, este ceasul cel de pe urmă. Şi, după cum aţi auzit că are să vină anticrist, să ştiţi că acum s-au ridicat mulţi anticrişti: prin aceasta cunoaştem că este ceasul de pe urmă.

[1] La evaluarea acestui aspect, trebuie avută în vedere următoarea distincție juridică. Se găsește în „Blackstone's Commentary”, cartea 1, capitolul 1: „Persoanele sunt clasificate de lege în persoane fizice sau juridice. Persoanele fizice sunt cele create de Dumnezeul naturii; Cele artificiale sunt cele create şi modelate de legile umane în scopul societăţii şi al guvernării, denumite corpuri sau corpuri politice. Există, aşadar, un fel de om etern, în care trăieşte o comunitate, precum şi persoana a cărei viaţă este prinsă în limitele unei existenţe individuale. Toţi sunt la fel de reali şi se poate vorbi despre fiecare la singular. „Preotul unei parohii” poate fi fie un bărbat, fie o serie de bărbaţi. Astfel, „Papa de la Roma” poate numi un singur episcop sau o lungă succesiune ereditară. – o persoană eternă, sugerând. Deci „omul păcatului”. A se vedea o analiză detaliată în „The Apostasy Predicted by St. Paul,“ de Dr. O. Sullivan (Curry, Dublin)

Orice îndoială sau neclaritate cu privire la adevăratul sens al expresiei „omul păcatului” este însă eliminată prin analizarea contextului acestui pasaj. Din punct de vedere gramatical, poate fi vorba fie de o singură persoană, fie de o serie de persoane similare. Contextul indică faptul că este vorba de fapt despre cea din urmă. „Taina fărădelegii”, în care era ascuns acest om al păcatului, era deja activă pe vremea lui Pavel. Apostazia din care urma să ia naștere exista deja. „Taina fărădelegii este deja în lucru“ (*2.Thes 2:7*). Omul păcatului, în schimb, trebuia să existe în continuare până la a doua venire a lui Cristos, care este încă în viitor;

> **7.** Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.

pentru că, după cum clar se spune, el va fi distrus doar prin strălucirea revelației. Perioada dintre zilele lui Pavel și cele ale Revenirii Viitoare ar fi trebuit să fie umplută de marea apostazie, fie în activitatea sa inițială ca mister al fărădelegii sau în manifestarea sa deschisă și marea întruchipare în cariera „omului păcatului și fiului pierzării”. Prin urmare, această carieră trebuie să se întindă pe mai mult de o mie de ani, deoarece procesul sarcinii este cu siguranță mai scurt decât durata vieții. În acest caz al „omului păcatului”, cei doi ocupă împreună cel puțin optsprezece secole. Cât timp putem aloca creșterii ascunse și misterioase a acestei puteri și cât timp vieții sale minunat de active și influente? Viața trebuie să ocupe, desigur, cea mai mare parte, ca să mă exprim cu blândețe, și, prin urmare, putem fi siguri că este vorba despre o succesiune de oameni, o dinastie de conducători, la care se referă expresia ambiguă. Noi, studenții secolului al XIX-lea, putem fi siguri de acest lucru, deși studenții din secolele anterioare nu puteau fi.

Paulus însuși presupunea probabil că Anticristul pe care îl prezisese va fi un individ, pentru că nu întotdeauna profeților li se dă să înțeleagă mesajele pe care sunt inspirați să le transmită. *„Nu-și slujesc lor înșiși, ci nouă“*, cum spune Petru. În orice caz, biserica primară gândea astfel, după cum o dovedesc scrierile. Ei așteptau un anticrist individual, care urma să fie urmat imediat de venirea lui Cristos. Dar trebuie să ne amintim că apostolii și biserica primară nu aveau cunoștință de cele optsprezece secole de întârziere care au avut loc în realitate. Nu puteau bănui că vor trece aproape două mii de ani până la a doua venire. Ei se așteptau la asta în vremea lor. Pavel a scris ca și cum ar fi trăit-o el însuși: „Noi, cei care trăim și vom rămâne până la venirea Domnului”; și nu a fost dată nicio revelație care să fi lipsit biserica primară de această dulce și sfințitoare speranță. Dimpotrivă, prezicerea apostaziei și a Anticristului care o va conduce este formulată în

mod deliberat pentru a nu stinge această speranță. Chiar și în Daniel, unde sunt impuse limite cronologice „cornului mic" roman, expresia care o transmite este simbolică și nu putea fi interpretată cu certitudine decât prin împlinirea ei.

În această profeție a lui Pavel nu este menționată nicio durată, ci doar cele două limite. „Deja" apostazia se dezvolta și nu avea să fie distrusă înainte de a Doua Venire. Acest aspect a fost clarificat, dar nu și lungimea intervalului dintre începutul zilelor apostolice din primul secol și venire, care nu avusese loc nici măcar în secolul al XIX-lea. Exista un motiv întemeiat pentru forma profeției - pentru forma de singular folosită ambiguu. Nu afirma și nici nu excludea semnificații multiple. Numai timpul putea decide, iar timpul chiar a decis.

Având în vedere acest lucru, să analizăm acum portretul profetic al lui Pavel despre marea putere anticristă pe care a prevăzut-o și a prezis-o.

Este o putere ciudată, cu caracteristici distincte și particulare. Ea este reprezentată ca membră a templului sau casei lui Dumnezeu, *adică a bisericii*, *„locuința lui Dumnezeu prin Duh"*, *locuința lui Dumnezeu – o sferă sacră*, *cea mai sacră de pe pământ. În mijloc, înălțat și încoronat, stă un muritor păcătos*, *un dușman al lui Dumnezeu*, *un „Om al Păcatului"*, *care dorește să primească supunerea și adorarea unui mare număr de creștini apostați și înșelați.* El este înconjurat de un nor întunecat al „tainei fărădelegii" din care a ieșit. Există o dată cronologică referitoare la acest nor întunecat. O analiză atentă arată cuvintele *„este deja în acțiune"*, care indică existența în timpul lui Pavel, acum optsprezece secole. Pe cealaltă parte se află un arc rupt, acoperit cu o sculptură romană. Acest arc blocase odată calea de la norul întunecat către scaunul înălțat al „Omului Păcatului". Pe vremea lui Pavel, stătea neclintit, un obstacol masiv; dar el a prevăzut că va fi „măturat din cale". Printr-o lovitură puternică, a fost sfâșiat și zace în fragmente. Obstacolul a fost „măturat din cale". Prin spărtura ruinei, taina fărădelegii a intrat în locul sfânt sub forma a *„toate înșelăciunile fărădelegii". Amestecate cu o masă uriașă de înșelăciune există anumite minciuni conducătoare care sunt ferm crezute, și multe „minuni mincinoase"*.

Fața „Omului Păcatului" este marcată de o sfințenie aparentă. În el se ascunde un fel de exaltare de sine, tulburată de mândrie. Caracteristicile sale principale sunt puterea și inteligența. Capul său este încoronat cu o coroană de formă ciudată, diferită de cea purtată de regi obișnuiți, și pe ea scrie titlul „Rege al regilor și Domn al domnilor" – ceea ce înseamnă că el este atât conducătorul Bisericii, cât și al lumii, deoarece pretinde că este Dumnezeu pe pământ. Mâna sa este ridicată într-o atitudine de har divin.

Aparența lui este una de bunătate și binecuvântare, în timp ce spiritul acestui om este cel al marelui adversar. În spatele lui, pe jumătate ascunsă, se zărește cu greu o siluetă întunecată, cu un chip plin de răutate. Există o sclipire de sfidare în ochii lui și o hotărâre mortală în privirea lui. Și el poartă o coroană pe care scrie cu litere galbene, sulfuroase, numele „Dumnezeul acestei lumi". El este aproape de „Omul Păcatului" – prea aproape pentru a fi văzut de mulțimea care îl venerează – și îi ghidează și îi inspiră toate declarațiile și toate mișcările. Cu o abilitate extraordinară, el exercită o putere mondială prin intermediul acestui agent ales, o putere care se exercită în diverse moduri de șase mii de ani și care îi înșală pe oameni în distrugerea lor, dar care atinge apogeul în această combinație de meșteșug satanic și entuziasm ecleziastic. Prin gura „Omului Păcatului" – îndemnând templul sfânt, sau casa lui Dumnezeu, pe un ton autoritar – el vorbește mulțimii, poruncindu-le să se supună învățăturilor și îndrumării sale și să se smerească în prezența sa. Cuvintele sale sunt: *„Cădeți-vă la pământ și închinați-vă mie". Mulțimea amăgită îl ascultă orbește, ca și cum vocea lui ar fi vocea lui Dumnezeu!*

Sub picioarele „omului păcatului" se află două volume venerabile intitulate „Legile omului și legile lui Dumnezeu". El le calcă în picioare pe amândouă și le tratează cu dispreț! Unii dintre cei din mulțime atrag atenția asupra acestui fapt și adoptă o atitudine de protest. În depărtare, profeții și apostolii privesc. Mult mai sus – în toate privințele, un contrast perfect cu „omul păcatului" care se înalță pe sine – este văzut Fiul lui Dumnezeu milostiv și jertfit pe sine. Și El stă pe un tron strălucitor, din care se revarsă splendoarea cerească. Atitudinea lui este cea a unui om care vine să distrugă „Omul Păcatului" și pe adoratorii lui păcătoși. Mulți dintre demonstranți îl privesc în așteptarea sosirii sale și par să aibă ceva din asemănarea lui. Fața omului păcătos este fața unui fals apostol, fața întunecată a lui Iuda. Pe peretele templului, scris cu litere de lumină, chiar deasupra figurii mândre și false din centru, se află numele „Fiul blestemului". Omul Păcatului este un Iuda – un dușman ascuns, un prieten aparent – un „prieten de încredere", dar un dușman mortal, care trădează cu un sărut și un „maestru al mântuirii"!

Există câteva caracteristici în acest portret pe care trebuie să vă rog să le observați cu atenție. Observați locul pe care îl ocupă păcatul – „templul" sau casa lui Dumnezeu. Pavel, care folosește această expresie în portretul său profetic al romanismului, o folosește cu referire la biserica creștină atât în Corinteni, cât și în Efeseni. În a doua Epistolă către Corinteni (***2 Corinteni 6:16***), el le scrie creștinilor care nu erau iudei: „Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu", așa cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi

umbla printre ei, voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu."

> **16.** Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu."

În Efeseni, el numește biserica „un templu sfânt", „locuința lui Dumnezeu prin Duhul"; și nu ar fi aplicat-o niciodată templului iudaic, pe care el îl considera, împreună cu toate celelalte lucruri iudaice, ca fiind simple umbre ale realității creștine. Pentru Pavel, templul lui Dumnezeu era Biserica lui Cristos. Acesta este templul în care ochiul său profetic, l-a văzut pe Omul Păcatului șezând. Nu este vorba despre poziția sa fizică într-o structură din lemn și piatră, ci despre ceva mult mai înalt. Templul lui Dumnezeu este „casa spirituală" în care El locuiește. Este construit din „pietre vii", din adevărați credincioși. Aici, Omul Păcatului trebuie să ia locul lui Dumnezeu. ***Acesta este „secretul", pericolul îngrozitor, răul mortal pe care apostolul l-a prezis.*** Nu este vorba despre o persoană dintr-un templu de piatră, ci despre o forță din Biserica creștină.

Apoi, observați caracterul Omului Păcatului. El este în același timp o imitație a lui Cristos și un contrast față de El. El ocupă poziția Lui, dar este total diferit de El și I se opune. El și-a însușit locul și privilegiile Lui, dar nu Îl reprezintă cu adevărat pe El, ci pe marele Lui dușman. Așa cum Cristos acționează pentru Dumnezeu, tot așa și omul păcătos acționează pentru Satan, care îl creează efectiv în acest scop. Venirea lui este „după lucrarea lui Satan". Cristos și el sunt forțe antagoniste: Puterea luminii și puterea întunericului; Majestatea cerului și puterea iadului. Și așa cum Fiul lui Dumnezeu s-a smerit pe Sine, tot așa „*Omul Păcatului*" se înalță pe sine. Există o umilire infinită în cel care este natura divină, care se apleacă asupra umanității; și auto-glorificarea infinită în celălalt, presupunerea umană și satanică de a fi divin. Observați aici că nu se spune că Omul Păcatului va spune că el este Dumnezeu, ci că se va arăta ca atare. Cuvintele sunt: „[...] în așa fel încât se așează în templul lui Dumnezeu ca un dumnezeu și se prezintă pe sine însuși ca fiind Dumnezeu" (***2.Thes 2:4***), sau ca divin sau ca ființă divină (*ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἔστιν θεός*). În textul original nu există niciun articol înaintea numelui lui Dumnezeu. Expresia sugerează că omul păcatului s-ar demonstra prin fapte și profesiuni de demnitate, autoritate și putere supraomenească și divină.

> **4.** protivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.

Observați poziția Omului Păcatului. Observați cuvântul „aşeza“, și asociați-l cu cuvântul „scaun”, un cuvânt care apare de trei ori în Noul Testament. Este folosit de două ori pentru a se referi la scaunele (sau locurile) din Templu ale celor care vindeau porumbei, care au transformat casa lui Dumnezeu într-o casă de comerț și o grotă de hoți; și o dată în propoziția: „Cărturarii și fariseii s-au așezat pe scaunul lui Moise” (*Mt 23:2*).

> **2.** a zis: „Cărturarii şi Fariseii şed pe scaunul lui Moise.

De la cuvântul καθέδρα provine cuvântul „catedrală”, „episcopie”, și, de asemenea, expresia *ex catedra*; ca și cum am spune că Papa vorbește ex catedra – sau în mod oficial, de la sediul său. Acolo, în această poziție înaltă în catedrală și cu pretenția de a-l reprezenta pe Dumnezeu, ar trebui Omul Păcatului ca presupus vicar, să acționeze și să rămână un adevărat antagonist al lui Cristos; să-i submineze autoritatea, să-i abroge legile și să-i asuprească poporul. Rețineți cuvintele, „cel care se opune.“ Este posibil să te opui eficient altcuiva fără a fi antagonistul său declarat; astfel, mărturisirile puterii prezise ar putea fi prietenoase, în timp ce acțiunile sale ar fi cele ale unui adversar al Evangheliei lui Cristos. Am spus că principiile care aveau să producă în cele din urmă Omul Păcatului, au început să acționeze încă din vremea lui Pavel. Cuvintele sale sunt: „Secretul fărădelegii este deja în acțiune“(*2 Tesaloniceni 2:7*);

> **7.** Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.

și aceste principii vor continua să acționeze până la dezvoltarea deplină a apostaziei și distrugerea ei finală în a Doua Venire, adică în timpul celor optsprezece secole creștine. Sfera activității lor nu poate fi templul iudaic, care a fost distrus în primul secol, de aceea trebuie să fie biserica creștină mărturisitoare. Un punct important în profeție este existența unei anumite forțe de frânare în perioada apostolică, care a împiedicat manifestarea Omului Păcatului. Paulus vorbește într-un limbaj ambiguu, din motive întemeiate ca „cel care acum reține” sau „ceea ce acum încă oprește”. Was Paulus wusste, wussten die Thessalonicher von ihm: „Nu vă amintiți că v-am spus asta când eram încă cu voi?“ (*2 Tesaloniceni 2:5*)

> **5.** Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, cînd eram încă la voi?

Biserica primară – despre care putem afla doar ceea ce Pavel le-a spus prin

viu grai, dar nu a scris – a consemnat că Apostolul le-a spus, că această putere împiedicătoare este dominația cezarilor romani; că dezvoltarea puterii răului prezis este imposibilă, atâta timp cât ei continuă să domnească la Roma. Prin urmare, se pare că ROMA va fi sediul omului păcatului. În timpul existenței continue a Imperiului Roman, nu a existat nicio posibilitate ca el să se ridice; nu avea să se manifeste decât cu căderea lui. În timpul domniei Cezarilor el nu putea apărea, dar după moartea lor el i-ar urma.

Rețineți în special că expresia „cel, care acum reține" se înțelege ca fiind succesorul Cezarilor. Deci, expresia „cel care se opune" poate cuprinde cu siguranță o linie sau o succesiune analogă de conducători. Ambele expresii se referă la dinastii, nu la indivizi.

Numele distinctive pe care Pavel le-a dat marelui cap al apostaziei exprimă caracterul său. Acestia sunt: ***„Omul Păcatului", „Fiul Pierzării"*** și ***„Cel Rău"*** (sau ***„Cel Fărădelege").*** În primul rând, acest cap ar trebui să fie extrem de păcătos, și oportunitatea de a păcătui în alții; în al doilea rând, ar fi ca Iuda și ar avea aceeași soartă; și, în al treilea rând, ar încălca toate legile, fie ele omenești sau divine. Ar fi inspirat de Satan și condamnat la distrugere din cauza caracterului și faptelor sale rele; în cele din urmă, „s-ar duce la locul său" – abisul din care a provenit. Soarta lui este de a cădea în două etape (*Apocalipsa 18:2*).

> **2.** El a strigat cu glas tare, şi a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urîte;

Domnul însuși l-ar mistui cu suflarea gurii Sale și l-ar distruge prin strălucirea revelației Sale sau prin venirea Sa în putere și glorie. Mai întâi ar exista consumul, apoi distrugerea. Ar continua până la a doua venire a lui Cristos – o afirmație care, după cum veți vedea, implică întoarcerea Domnului înainte de mileniu, deoarece nu poate exista un mileniu sub domnia Omului Păcatului, nici înainte de distrugerea lui completă.

Să comparăm acum acest portret al Omului Păcatului, descris de apostolul Pavel, cu portretul puterii care se glorifică pe sine, prezis de Daniel, pe care l-am studiat săptămâna trecută. Comparația ne arată identitatea lor:

1. *Ambele sunt romane. Cornul sau capul care se înalță pe sine, descris de Daniel, este roman; aparține celui de-al patrulea Imperiu Roman. La fel și omul păcatului al lui Pavel, deoarece guvernul imperial cu sediul la Roma trebuia înlăturat pentru a face loc ascensiunii și domniei sale. Ar*

fi trebuit să devină succesorul Cezarilor la Roma. Au același sediu geografic.

2. *Au aceeași origine temporală: ambele apar odată cu căderea vechiului Imperiu Roman nedivizat. Și au aceeași cronologie: cornul mic al lui Daniel moare la sosirea Fiului Omului în slavă, iar omul păcatului al lui Pavel este distrus la Apocalipsa.*

3. *Ambii se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Daniel menționează cuvintele mândre ale cornului mic blasfemitor și Pavel faptele îndrăznețe ale Omului Păcătului, care se prezintă ca fiind divin.*

4. *Ambele încep ca puteri mici, discrete și se dezvoltă treptat în unele foarte mari și influente.*

5. *Amândoi pretind că sunt învățători ai oamenilor. Cornul mic al lui Daniel trebuia să aibă ochi, ca episcop sau supraveghetor (sensul cuvântului episcop, ἐπίσκοπον, este supraveghetor) și trebuia să aibă gură, adică trebuia să fie învățător; în timp ce Pavel atribuie Omului Păcatului o poziție mândră, ecleziastică, în templul lui Dumnezeu sau în biserica creștină.*

6. *Amândoi sunt persecutori. Daniel descrie cornul cel mic ca pe un persecutor care îi sfâșie pe sfinți, iar Pavel vorbește despre omul păcatului ca despre un „adversar" și îl numește „cel fărădelege".*

Pentru a rezuma. Ambele descriu același loc – Roma; aceeași perioadă de timp – din secolul al VI-lea până la a doua venire a Domnului în slava Sa; același caracter malefic, aceeași fărădelege, aceeași disprețuire autoglorificatoare față de Dumnezeu, aceeași creștere treptată de la slăbiciune la dominație, aceleași pretenții episcopale, același caracter persecutor, aceeași dublă pieire.

Aceste asemănări sunt atât de importante, atât de numeroase, atât de cuprinzătoare și atât de precise, încât lasă fără nicio îndoială că puterea care se glorifică pe sine și persecută, profețită de Daniel și Pavel, este una și aceeași putere. Chiar și romaniștii admit acest lucru și numesc puterea – profețită de două ori – Anticristul.

În ***Biblia Douay***, cu note publicate sub autoritatea romană și purtând semnăturile cardinalilor Wiseman și Manning, „Omul Păcatului" este interpretat astfel: „*El stă în templul lui Dumnezeu*", etc. Toate aceste cuvinte ne descriu marele Anticrist, [...] conform autorității incontestabile și consimțământului Părinților din vechime. Roma admite astfel că „cornul

mic” al lui Daniel și „Omul Păcatului” al lui Pavel prezic aceeași putere, și recunoaște că această putere este Anticristul.

Cam atât despre analiza noastră a profețiilor referitoare la Anticristul roman. Să luăm în considerare faptul că unele dintre aceste informații au fost furnizate cu o mie, iar altele cu cinci sute de ani înainte de apariția efectivă a puterii prezise. Cât de ciudate și de neînțelese trebuie să fi părut aceste profeții, atât celor care le-au făcut, cât și celor care le-au primit? Nu-și puteau imagina în ce măsură uriașă, atât din punct de vedere geografic, cât și cronologic, urmau să se împlinească! Ei au înțeles clar că între Biserica primară și perioada Adventului urma să aibă loc o teribilă apostazie; dar nu știau și nu puteau ști cât de mult se va extinde și cât va dura. Un dușman teribil al lui Dumnezeu și al Bisericii Sale urma să se ridice, oricât de ciudat ar părea, chiar în această biserică; și totuși, sediul ei trebuia să fie la Roma, care la vremea respectivă era tronul persecutorilor păgâni ai creștinismului. Cum ar putea fi posibile aceste lucruri? Multe lucruri au fost dezvăluite, dar multe au rămas complet ascunse și numai timpul însuși le-a putut dezvălui.

Să ne întoarcem acum de la profeții la istorie și să lăsăm aceasta din urmă să o interpreteze pe prima. Știind ce a fost prezis, să ne întrebăm acum ce s-a întâmplat. Care sunt faptele istorice? Istoria Bisericii creștine nu înregistrează un progres constant pe calea adevărului și a sfințeniei - o răspândire neîntreruptă a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dimpotrivă, ea spune povestea unei MARI APOSTAZII. Deja în primul secol, așa cum aflăm din Noul Testament, a început o îndepărtare de Evanghelie și o revenire la anumite forme de ritualism, cum ar fi cea a galatenilor. În secolele al II-lea și al III-lea, doctrina și practicile anticreștine, sacramentarismul și sacerdotalismul, au pătruns în Biserică și au atins treptat o poziție dominantă de la care nu au renunțat niciodată. În secolul al IV-lea, odată cu căderea păgânismului, a început un creștinism secular, imperial, cu totul diferit de creștinismul apostolic primitiv, un fel de păgânism creștin; iar în secolele al V-lea și al VI-lea a apărut papalitatea, în a cărei carieră a culminat ulterior apostazia. ***Cezarii*** puternici căzuseră; Augustus, Domițian, Hadrian și Dioclețian dispăruseră; chiar și constantinienii și iulienii au tăcut. Sediul suveranității fusese transferat de la Roma la Constantinopol. Goții și vandalii răsturnaseră Imperiul de Apus; structura politică odinioară puternică zăcea spulberată în fragmente. Guvernul imperial a fost ucis de sabia gotică. Cezarii nu mai existau, iar Roma era o pustiire literală. Apoi, încet, pe ruinele vechii Rome imperiale, s-a ridicat o altă putere și o altă monarhie - o monarhie cu aspirații mai înalte și o putere mai neclintită, domnind nu numai asupra trupurilor, ci și asupra conștiințelor și sufletelor oamenilor: stăpânire

nu numai în interiorul granițelor imperiului decăzut, ci în întreaga lume. Papalitatea s-a ridicat din ce în ce mai sus, până când, în întunecatul Evul Mediu, **întreagul creștinism a fost supus influenței sale**.

„*Sub monarhia sacră a Sfântului Petru”*, spune Gibbon, „*popoarele au început să-și caute regii, legile și oracolele destinului lor pe malurile Tibrului."* Și aceasta a fost o supunere voluntară. Ca regat, papalitatea nu era în măsură să le impună la acea vreme. Nu prin puterea militară, ci prin pretenții spirituale și religioase, episcopul Romei a obținut supremația în Biserică și în lume; prin pretențiile sale ridicate, Vice-regent al lui Cristos prin presupunerea că el este ca Dumnezeu pe pământ – Datorită poziției sale episcopale, el a dobândit cea mai mare putere, nu numai în biserică, ci în întreaga lume.

Creșterea acestei puteri până la proporții gigantice a fost un fenomen unic. Tyndale, reformatorul, spune: ***„Pentru a vedea cum a urcat*** *sfântul Părinte****, observați planta de iederă. Mai întâi răsare din pământ, apoi se târăște o vreme pe sol, până găsește un copac mare. Apoi se conectează cu trunchiul copacului și se înalță târându-se încet, dar constant, frumos și blând. La început, cât timp este încă subțire și mică, povara nu este observată; pare să decoreze copacul magnific iarna. Dar continuă să crească și nu se oprește din urcat până când nu ajunge în vârf, până ajunge chiar deasupra copacului. Și apoi își întinde ramurile de-a lungul ramurilor copacului și acoperă totul și crește înaltă, grea și groasă; și absoarbe atât de mult umezeala din copac și din ramurile sale încât îl consumă și în cele din urmă îl sufocă. Și apoi iedera putredă și împuțită crește puternic în butuc și devine un cuib și o stinghie pentru toate păsările necurate și pentru bufnițele oarbe care locuiesc în întuneric și nu îndrăznesc să iasă la lumină.”***

„Așa s-a târât și episcopul Romei, care acum este numit Papă, la început pe pământ și fiecare om îl călca în picioare. De îndată ce venea un împărat creștin, el s-a aruncat la picioarele lui, le-a sărutat și s-a târât puțin mai sus cerșind acest privilegiu, apoi pe celălalt… Și astfel, cu superstiții lingușitoare, înșelătoare și deșarte, sub numele Sfântului Petru, el s-a ridicat și și-a întărit rădăcinile în inima împăratului și s-a cățărat cu sabia sa asupra tuturor episcopilor săi și i-a pus sub picioarele sale. Și cum i-a supus prin sabia împăratului, după ce ei i-au devenit devotați, așa s-a cățărat cu mijloacele lor peste împărați și i-a supus pe ei înșuși lăsându-i să cadă la picioare lui și să i-le sărute pe ale sale. Și astfel Papa, tatăl tuturor ipocriților, a răsturnat ordinea lumii și a dat lucrurile peste cap cu falsitate și viclenie.”

„Toți regii Occidentului îl venerează pe Papă ca pe Dumnezeu pe pământ”, a spus Grigore al II-lea, și a rostit adevărate cuvinte. Sismondi descrie cum

Pepin și francii l-au primit ca pe o zeitate. Dogmele sale erau considerate oracole, bulele și proclamațiile sale vocea lui Dumnezeu. „Poporul îl consideră pe papă ca fiind singurul Dumnezeu, care are putere asupra tuturor lucrurilor de pe pământ și din ceruri." Marcellus s-a adresat papei la Conciliul Lateran și a spus: „Tu ești un alt Dumnezeu pe pământ“; și „Dumnezeul nostru, Papa“ era un titlu adesea acceptat. Acestea sunt fapte, fapte esențiale ale istoriei, care pot fi dovedite prin nenumărate documente și pe care, de fapt, niciun romanist nu le va nega.

Poporul glorifica și papă a primit închinarea – închinare cuvenită numai lui Dumnezeu. La încoronarea Papei Inocențiu al X-lea, cardinalul Colonna a rostit următoarele cuvinte în numele său și al clerului din San Pietro – îngenunchiat – către Papă: „Sfânt și binecuvântat părinte Capul Bisericii, Stăpânul lumii, căruia i-au fost încredințate cheile Împărăției Cerurilor, pe care îngerii îl venerează în ceruri și pe care porțile iadului îl tem și întreaga lume iubește! Noi te adorăm în mod special, te venerăm și te iubim!“ Ce entuziasm blasfemator este acesta! Nu s-au împlinit cuvintele lui Pavel? Nu s-a arătat oare acest om păcătos, care stă în templul lui Dumnezeu, că este Dumnezeu, sau nu s-a lăsat tratat ca un Dumnezeu? Da, nu a afirmat chiar el că..., să fie tratat astfel? El s-a numit „Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatele lumii”, pentru că acorda și vindea indulgențe pentru iertarea păcatelor. Era mai milostiv decât Cristos; pentru că El a lăsat sufletele în purgatoriu, iar Papa le-a scos de acolo! El putea chiar să poruncească îngerilor din ceruri și să adauge sfinți corului ceresc, înviind morții ca „sfinți” și făcând ca aceștia să fie venerați de acum înainte în Bisericile pe pământului.

ÎN TOATE ACESTEA, PAPA ERA CA DUMNEZEU PE PĂMÂNT. Era sarcina lui să vorbească și să domnească precum Dumnezeu; era datoria lumii să i-se închine, să creadă și să i-se supună.

Priviți-l în veșmintele sale mai mult decât regale, cu coroana sa mai mult decât pământească – Nu o coroană, ci trei, trei într-una, o coroană triplă.

Jezuit Papa Franciscus

Tiara papală

Drapelul Vaticanului

Mândra diademă a papalității simbolizează puterea pe pământ, în cer și în iad; în toate cele trei, Papa pretinde că domnește. El este mult deasupra

tuturor regilor. El este viceregentul lui Dumnezeu, conducătorul universului! El nu se ridică niciodată de pe tronul său papal față de nicio persoană și nici nu se deschide omului muritor. Nici măcar nu binevoiește să onoreze o ființă umană cu cea mai mică înclinare a capului său. Nunții și legații săi au prioritate față de ambasadorii tuturor capetelor încoronate. Cardinalii, principalii prinți ai Bisericii, venerează sfințenia sa în genunchi, îi sărută mâna dreaptă și chiar picioarele! La încoronarea sa, l-au așezat pe altarul mare al Sfântului Petru și l-au venerat ca reprezentant al Divinității. Este purtat în stare exaltată pe umerii oamenilor, sub un baldachin împodobit cu aur. Oameni, prelați, prinți și cardinali îl preamăresc și îl venerează cu cele mai solemne ceremonii. El este capul Bisericii universale, arbitrul drepturilor și privilegiilor sale. El poartă cheile ca semn al puterii sale de a deschide porțile raiului tuturor credincioșilor. Ține două săbii, ca judecător al timpurilor și al spiritului. El este „singurul și supremul judecător al oamenilor și nu poate fi judecat el însuși de nimeni". Este soțul Bisericii și, ca atare, poartă un inel care indică logodna sa veșnică. Mii și mii se îngenunchează în fața lui; se luptă să se apropie de el; întind mâinile pentru a obține iertarea lui și tânjesc după binecuvântarea lui aproape divină, „*fumul fumului*", cum îl numea Luther. Mulțimea orbită de entuziasm, răsună de aplauze la apropierea lui. În procesiunile sale, totul este fastuos. Garda elvețiană și alți însoțitori formează alaiul său, în pelerine stacojii brodate cu aur, cu buzdugane de argint și ornamente bogate, mătase, velur roșu, satin violet împletit cu aur, robe lungi și fluturânde care mătură pământul, unele violete, altele negre, altele albe, și șepci împodobite cu pietre prețioase și coifuri strălucind la soare. Pelerina lui este căptușită cu catifea stacojie, tivita cu aur, iar el însuși este îmbrăcat în satin alb, cu rochet, stolă și mozzetta, toate din catifea roșie dacă este iarnă, sau satin roșu dacă este vară. În timpul venerării sale de către canonici și clerul de la Sfântul Petru este îmbrăcat într-o robă albă și stă pe un tron, și astfel „*prezidează în Templul Domnului*".

Rețineți aceste cuvinte: „El prezidează în templul Domnului". Le-am luat din lucrarea lui Picart, Descrierea Ceremonialului Romano-Catolic, o sursă oficială romano-catolică. Romaniștii înșiși folosesc această expresie semnificativă a capului papal: „El prezidează în templul Domnului". Înălțat în această poziție, este întronat, iar cardinalii, unul câte unul, într-o stare solemnă și conștientă de supunere idolatră, îi sărută mâna, piciorul și chiar burta. Este înconjurat de cardinali, arhiepiscopi, episcopi, stareți, preoți și prinți. De o parte și de alta a scaunului său sunt purtate evantaie enorme din pene de păun, așa cum făceau monarhii păgâni din vremurile trecute. El conduce treburile celui mai mare imperiu de pe pământ, condus de un

număr aproape infinit de oameni, pe care îi supune constant și de la care cere socoteală în mod regulat. El distribuie daruri spirituale și glorifică cele mai înalte prerogative, nu numai pe pământ, ci și în cer; Căci nu este oare sarcina lui să ridice episcopi și arhiepiscopi? Să sfințească pe cine dorește și să ordoneze comemorarea și venerarea lor veșnică în lume?

Toată puterea îi este dată. El ***iartă păcatele; acordă har; ridică pedepsele, chiar și în purgatoriu; îi restaurează pe cei căzuți; îi excomunică pe cei răzvrătiți; poate determina ilegalul, legitimul, legile; nu poate greși; judecățile sale sunt definitive, declarațiile sale infailibile, decretele sale incorigibile, ireformabile***. O domnie îngrozitoare! O înălțime ametitoare! O presupunere blasfematoare! O tiranie sublimă și satanică! Cine ți se poate compara, tu, Cezar reînviat, tu, Cristos fals? Stăpân al conștiinței, tu ședzi acolo ca o zeitate, QUASI DEUS, ca Dumnezeu. Te așezi acolo sus, așa cum mărturisesc propriile tale cuvinte, „în templul Domnului”!

Priviți încă o dată ***scaunul de spovedanie***, unde fiecare preot stă ca o imagine a Papei, stăpânul său, cu conștiința sfântă a bărbaților și femeilor sub picioarele sale, ca și cum ar fi un Dumnezeu! Căci El caută inima, tainele sufletului; el cere mărturisirea și recunoașterea tuturor păcatelor lor; el devine stăpânul tuturor gândurilor și intențiilor lor; El stă în acel templu, templul conștiinței umane, pe care numai Dumnezeu îl revendică pentru sine. Oh, ce situație îngrozitoare! Și acolo pretinde să domnească, să decidă, să ierte păcatele: „Absolvo te”, te iert, sunt cuvintele sale. Păcătosul vede în el, locul lui Isus Cristos.

Această operă romanică este o dovadă că așa este. Este ***manualul Ursulinelor***. Aici, în capitolul dedicat celor care merg la spovedanie, iar fiecare papist o face, se găsesc următoarele cuvinte: ***„Confesorii nu trebuie văzuți în altă lumină [...] decât ca deținând locul lui Isus Hristos”*** (p. 177). Și din nou, la pagina 182: „***Când părăsești spovedania, nu-ți tulbura mintea examinând dacă te-ai spovedit cum se cuvine sau dacă ai uitat vreunul dintre păcatele tale; ci fii sigur că, dacă ți-ai făcut spovedania cu sinceritate și conform celorlalte instrucțiuni necesare, ești complet eliberat de orice păcat, conform deciziilor exprese ale Conciliului de la Trento.”*** Cine poate ierta păcatele, în afară de Dumnezeu? Vedeți cum „omul păcatului” stă în templul lui Dumnezeu și Îl privează pe Dumnezeu de locul și privilegiul Său!

Aruncați o privire la această altă carte. Este rezumatul legilor și constituțiilor iezuiților. Aici, la pagina 10, iezuitul este învățat că superiorul său, oricine ar fi acesta, trebuie recunoscut, venerat și tratat cu supunere totală și completă în acțiuni și gândire, ca și cum ar ocupa locul lui Isus Cristos. Astfel, preotul din Scaunul de spovedanie și superiorul din ordinul

iezuit, precum și episcopul, arhiepiscopul și cardinalul, reflectă superioritatea sacră a Papei, care stă acolo în templul lui Dumnezeu, templul conștiinței și al Bisericii creștine, ca un Dumnezeu uzurpator - ca și cum ar fi Dumnezeu însuși.

Însă trebuie să trecem de la acest punct al poziției păcătosului în Biserica lui Dumnezeu și să ne întrebăm dacă romanismul a împlinit celelalte preziceri ale Sfântului Pavel despre „minuni și „semne mincinoase" sau miracole false și înșelăciunea fărădelegii. A folosit romanismul acestea ca mijloc de a câștiga „putere"? Înșelându-și închinătorii? I-ar putea înrobi cu atât mai eficient. Pentru a înălța preoția și, în special, capul ei, marele preot papal, Roma nu a cruțat nimic. A călcat în picioare intelectul și conștiința umanității și a disprețuit bunăstarea veșnică a sufletelor, conducându-le să creadă minciuni.

Omul Păcatului urma să vină cu tot felul de puteri, semne și minuni mincinoase, în toată înșelăciunea fărădelegii. Așa cum apostolii au făcut minuni pentru a confirma evanghelia pe care au predicat-o – sau mai degrabă, așa cum Domnul a lucrat cu ei, confirmând Cuvântul cu semne ulterioare – tot așa Satana a lucrat cu Anticristul, susținându-și afirmațiile cu minuni false menite să răstoarne evanghelia. Episcopul John Jewell din Salisbury a scris în secolul al XVI-lea:

> *„Am văzut un număr infinit de minuni false încă din vremea părinților noștri, în împărăția Anticristului. Apoi a avut loc o apariție a spiritelor și viziuni ale îngerilor: Maica Domnului a coborât din cer; suflete sărace au ieșit din Purgatoriu, târâindu-se și țipând și vânând; și s-au oprit, au aruncat scântei și au asediat străzile, plângându-și suferințele; durerea și chinul erau atât de amare.*
>
> *„Au căutat ajutor și au plâns pentru rugăciuni bune; au plâns pentru lamentări, au plâns pentru mase de recviem, pentru masele de scala coeli și pentru vânzări în masă de indulgențe. Ulterior, vânzarea iertărilor a crescut și din aceasta a rezultat provincia Purgatoriul, cel mai profitabil pământ de sub orașul Romei.*
>
> *„Dar aceste minuni nu erau deloc minuni; ele au fost inventate de scutieri subtili și lorzi leneși cu un scop: acela de a obține bani. Adesea spiritul a fost luat și introdus în stocuri; îngerul a fost demascat; femeia bună a fost înșelată; realizarea minunii a fost revendicată; intențiile, motivul și natura muncii au fost atestate astfel.*
>
> *„Pe atunci, idolii puteau să se miște, toiagele și bastoanele puteau vorbi, clopotele puteau să sune singure, imaginile puteau coborî și*

aprinde propriile lumânări, Morții și sufletele lor puteau transpira și se puteau mișca, puteau roti ochii, puteau mișca mâinile, puteau deschide gura, puteau forma oase și țesături, puteau vindeca bolnavii și învia morții.

„Aceste minuni erau imaginație spirituală și subtilități, și nu erau de fapt minuni; Gurile prin care vorbeau, firele și cablurile cu care își mișcau fețele și mâinile, toate celelalte dovezi ale trădării lor, au fost dezvăluite. Acestea sunt minunile despre care vorbește Pavel – Minuni care par a fi minuni, dar nu sunt minuni.

*„[...] S-a stabilit, de asemenea, că sfinții nu pot acționa în toate locurile. Unii în Canterbury, unii în Walsingham, unii în York, unii în Buxton, unii în acel loc, unii în altul, unii în orașe, unii pe câmpuri. Așa cum a spus Ieremia printre iudei, capitolul **11:12-13**: ‚Căci câte orașe ai, Iudea, tot atâtea zeități ai tu.'*

12. Cetăţile lui Iuda şi locuitorii Ierusalimului se vor duce să cheme pe dumnezeii cărora le aduc tămîie, dar nu-i vor scăpa la vremea nenorocirii lor.
13. Căci cîte cetăţi ai, atîţia dumnezei ai, Iuda! Şi cîte uliţi are Ierusalimul, atîtea altare aţi ridicat idolilor, altare ca să aduceţi tămîie lui Baal!...»

Acest lucru a dat naștere pelerinajelor și adorației imaginilor și sărutării moaștelor; din aceasta au apărut ofrandele și îmbogățirea abațiilor; fiecare persoană avea propriul sfânt pe care îl invoca; fiecare țară era plină de capele, fiecare capelă plină de miracole și fiecare miracol plin de minciuni.

„Aceste minuni sunt săvârșite de Anticrist; sunt uneltele sale cu care lucrează; sunt armele sale cu care cucerește; sunt pline de minciuni, pline de înșelăciune și pline de răutate; așa va cuceri și va stăpâni Anticristul lumea. Prin aceste minuni, el va stăpâni urechile, ochii și inimile multora și îi va atrage la el." [1]

[1] *Jewell despre 2 Tesaloniceni, p. 245*

S-a afirmat că minunile nu sunt săvârșite doar de sfinți, ci chiar și de moaștele sfinților. În tratatul său despre relicve, Calvin demonstrează că marea majoritate a relicvelor folosite de romano-catolici sunt false, deoarece au fost prezentate de impostori, astfel încât fiecare apostol are trei sau patru cadavre, iar fiecare sfânt are două sau trei, iar veșmintele lui Cristos sunt aproape infinite! Când trupul său s-a înălțat la cer, nu au rămas,

desigur, relicve ale acestuia; dar relicve false ale tuturor lucrurilor pe care le-a folosit sau de care a avut nevoie vreodată au fost multiplicate până la greață. Nici măcar trupul lui Hristos nu a scăpat; dinții, părul și sângele sunt expuse în sute de locuri; ieslea în care a fost așezat la naștere, hainele în care a fost înfășat, leagănul Lui, prima cămașă pe care I-a pus-o mama Lui, stâlpul de care s-a sprijinit în templu, vasele cu apă de la nunta din Cana Galileii și chiar vinul pe care l-a făcut, pantofii pe care i-a purtat când era copil, masa de la Cina cea de Taină și sute de alte lucruri similare sunt expuse – multe dintre ele într-o serie de locuri – până în prezent. Cât despre relicvele legate de Patimile și Moartea Domnului nostru, acestea sunt pur și simplu nenumărate. Fragmentele Sfintei Cruci împrăștiate pe tot globul, dacă ar fi catalogate, ar umple volume întregi.

"Nu există niciun oraș, oricât de mic ar fi, care să nu aibă o bucățică din ea; și nu numai în catedrala principală a districtului, ci și în bisericile parohiale. Nu există aproape nicio abație care să fie atât de săracă încât să nu aibă un exemplar. În unele locuri există fragmente mai mari, cum ar fi în Paris, Poitiers și Roma. Dacă toate piesele care au putut fi găsite ar fi adunate într-un morman, ar forma o încărcătură bună pentru un vapor; deși Evanghelia mărturisește că o singură persoană a fost capabilă să poarte adevărata cruce. Ce obrăznicie să umpli întreaga lume cu fragmente pentru transportul cărora ar fi nevoie de peste trei sute de oameni! [...] În ceea ce privește coroana de spini, se pare că ramurile sale au fost plantate pentru a putea crește din nou; altfel, nu știu cum ar fi putut ajunge la o asemenea dimensiune. [...] N-aș ajunge niciodată la capăt dacă aș trece în revistă, unul câte unul, toate obiectele absurde pe care le-au implicat în această practică. La Roma este expusă trestia care a fost pusă în mâinile Mântuitorului nostru ca sceptru; [...] alături de buretele care i-a fost oferit cu oțet și fiere. Cum, întreb eu, au fost restaurate aceste lucruri? Erau în mâinile celor răi. Le-au dat apostolilor pentru a le păstra ca relicve sau le-au ascuns ei înșiși pentru a le păstra pentru viitor? Ce blasfemie să abuzezi de numele lui Cristos, folosindu-L ca pretext pentru astfel de fabule salivante! [1]

[1] *„Avertisment, care evidențiază avantajele pe care creștinismul le-ar putea obține dintr-un inventar al relicvelor" – Calvin: Tractate, Vol. 1, p. 289*

Printre imaginile venerate de Roma, o anumită clasă este miraculoasă. Se spune că figura de pe crucifixul din Burgos, în Spania, are o barbă care crește

constant și există altele similare în alte trei sau patru locuri. Nebunii cred că fabula este adevărată. Se spune că multe alte crucifixuri au vorbit. Altele vărsă lacrimi, cum ar fi unul din Trier și altul din Orleans. Din altele, sânge cald curge periodic. Imaginile miraculoase ale Fecioarei Maria sunt și mai numeroase. Când susțin că trupul Fecioarei s-a înălțat la ceruri precum cel al Fiului ei, nu pot pretinde că au oasele ei precum cele ale sfinților. Dacă ar fi fost altfel, i-ar fi dat un trup suficient de mare cât să umple o mie de sicrie. Dar au compensat această lipsă cu părul și laptele ei. Nu există niciun oraș, oricât de mic, nicio mănăstire de călugări sau călugărițe, oricât de nesemnificativă, care să nu posede unele dintre acestea - unele în cantități mici, altele în cantități mari. După cum spune Calvin: „Dacă sânii Preasfintei Fecioare ar fi dat mai mult decât o vacă și dacă ar fi alăptat toată viața, cu greu ar fi putut furniza cantitatea expusă." Aș vrea să știu, întreabă el, „cum a fost colectat pentru a fi păstrat până în zilele noastre". Luca povestește profeția pe care Simeon i-a făcut-o Fecioarei, dar nu spune că Simeon i-a cerut să-i dea lapte (***Luca 2:25-35***).

> *Cîntarea lui Simeon.*
> **25.** Şi iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viaţă sfîntă, şi era cu frica lui Dumnezeu. El aştepta mîngîierea lui Israel, şi Duhul Sfînt era peste el.
> **26.** Duhul Sfînt îl înştiinţase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.
> **27.** El a venit în Templu, mînat de Duhul. Şi, cînd au adus părinţii înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea,
> **28.** Simeon L-a luat în braţe, a binecuvîntat pe Dumnezeu, şi a zis:
> **29.** „Acum, slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău.
> **30.** Căci au văzutochii mei mîntuirea Ta,
> **31.** pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,
> **32.** lumina care să lumineze neamurile, şi slava poporului Tău Israel."
> **33.** Tatăl şi mama Lui se mirau de lucrurile cari se spuneau despre El.
> **34.** Simeon i-a binecuvîntat, şi a zis Mariei, mama Lui: „Iată, Copilul acesta este rînduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn, care va stîrni împotrivire.
> **35.** Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gîndurile multor inimi."

Producerea acestor relicve a fost o afacere profitabilă pe tot parcursul Evului Mediu; mai presus de toate, cadavrele erau înzestrate cu sfințenie

prin atribuirea de nume de sfinți și martiri. Toulouse, de exemplu, crede că posedă șase trupuri ale apostolilor: Iacov, Andrei, Iacov cel Mic, Filip, Simon și Iuda; dar duplicate ale acestor trupuri pot fi găsite și în bisericile Sf. Petru și în alte biserici din Roma. Matthias are și el dublu, la Trier; și există capete și brațe ale lui în diferite locuri, suficiente pentru a forma un corp extrem de uimitor. Ce putem spune despre spiritul care promovează credința în astfel de minciuni și îi înșală pe oameni în acest fel? Umilirea adusă ignoranților și pierduților de aceste fabule este îngrozitoare, căci toată lumea știe cine le observă funcționarea în Irlanda sau pe Continent. Nu contează dacă minunile Omului Păcătelor sunt reale sau prefăcute, adevărate sau false. Cel mai important aspect este că acestea sunt menite să instaureze falsitatea. „El se bazează pentru succesul său pe seducția prin minuni și înșelăciuni, care sunt realizate prin lucrarea lui Satan (2 **Tesaloniceni 2:9**)."

> **9.** Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase,

El folosește minuni și înșelăciuni, un pretext pentru puteri uimitoare. Romanismul a făcut uz în mare măsură de astfel de practici înșelătoare și a profitat de ele atât financiar, cât și în alte moduri.

Însă miracolele mincinoase – menite să-i impresioneze pe cei neștiutori și masele superstițioase – nu au fost singurul mijloc prin care papalitatea și-a dobândit puterea în Evul Mediu; documente false și alte tipuri de înșelăciuni au fost folosite pentru a influența clasa regală, nobilă și educată. Cele mai importante dintre acestea au fost celebrele decrete, un fals care a avut consecințe majore pentru papalitate, chiar dacă falsitatea lor a fost în cele din urmă descoperită. Gibbon scrie:

> „Înainte de sfârşitul secolului al VIII-lea, un scriitor apostolic a compus – probabil celebrul Isidore – „decretele" și „donația lui Constantin", cei doi piloni magici ai monarhiei spirituale și seculare a papilor. Această donație memorabilă a fost prezentată lumii printr-o scrisoare a Papei Adrian I, care îi cere lui Carol cel Mare să imite liberalitatea și să reînvie numele marelui Constantin." [1]

[1] *Gibbon: „Declinul şi căderea Imperiului Roman", Capitolul 49*

Impactul lor a fost enorm în promovarea atât a puterii seculare, cât și a supremației ecleziastice a papilor. Donația lui Constantin a stabilit una dintre ele, iar decretele false pe cealaltă. Acestea din urmă pretindeau a fi

decrete ale primilor episcopi ai Romei, limitând independența tuturor arhiepiscopilor și episcopilor prin stabilirea în toate cazurile a unei jurisdicții supreme a Imperiului Roman și interzicând ținerea de concilii naționale fără consimțământul acestuia. „Pe baza acestor decrete fictive“, spune domnul Hallam în „Istoria Evului Mediu“, „a fost construită marea structură a dominației papale asupra diferitelor biserici naționale“ – o structură care s-a prăbușit după înființare, deoarece nimeni în ultimele două secole nu s-a comportat de parcă ar fi negat că înșelăciunea este prea evidentă pentru a putea fi recunoscută chiar și de cei mai ignoranți dintre oameni.

Prin urmare, este evident că romanismul a împlinit această parte a profeției despre „omul păcatului”, chiar cel a cărui venire urma să fie prin lucrarea lui Satan; cu toată puterea și semnele și minunile mincinoase și cu toată înșelăciunea fărădelegii. Puterea papilor a fost construită pe fraudele și înșelăciunile de acest caracter și de atunci a fost menținută peste toate națiunile supuse prin evenimente supranaturale, relicve false, minuni mincinoase și înșelăciuni fără lege. Și toate acestea au fost și sunt folosite pentru a se opune Evangheliei și a întări minciuna.

Când analizăm aspectul ecleziastic al romanismului, nu trebuie să uităm niciodată că acesta este rezultatul și punctul culminant al apostaziei prezise, ale cărei trăsături sunt descrise de Pavel în Epistola către Timotei. Trebuie să încheiem această prelegere cu câteva remarci despre îndepărtarea de credință, care ocupă un loc atât de important în această descriere. Mulți vor „se abate de la credință și se vor întoarce spre duhuri înșelătoare și învățături ale demonilor, prin ipocrizia mincinoșilor care sunt marcați în propria lor conștiință” (*1 Timotei 4:1-2*).

> **1.** Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor,
> **2.** abătuţi de făţărnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnaţi cu ferul roş în însuş cugetul lor.

Desigur, credința trebuie înțeleasă aici într-un sens larg, la fel ca toate învățăturile și poruncile religiei creștine. Apostazia ar trebui să se caracterizeze printr-o îndepărtare de această credință – prin învățăturile unor profesori falși și prin inocularea de practici anti biblice. Se poate afirma cu certitudine și se poate dovedi pe larg că papalitatea se află în contradicție totală cu Biblia în toate aspectele importante ale credinței creștine. Noi vom selecta doar câteva dintre cele mai importante puncte:

1. Apostolul Pavel ne învață că Sfânta Scriptură „ne poate face înțelepți

pentru mântuire prin credință” (*2 Timotei 3:15-17*),

> **15.** din pruncie cunoşti Sfintele Scripturi, cari pot să-ţi dea înţelepciunea
> care duce la mîntuire, prin credinţa în Hristos Isus.
> **16.** Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să
> mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire,
> **17.** pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic
> pentru orice lucrare bună.

că ea este în stare să „îi pregătească pe oamenii lui Dumnezeu pentru orice lucrare bună”; iar Iacov vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu gravat ca fiind „în stare să mântuiască sufletul” (*Iacov 1:21*).

> **21.** De aceea lepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate şi
> primiţi cu blîndeţă Cuvîntul sădit în voi, care vă poate mîntui sufletele.

Adevărata învățătură este, așadar, că Scriptura conține tot ceea ce este necesar pentru mântuire. Care este doctrina romano-catolică în această privință? Unul dintre articolele Conciliului de la Trent afirmă că nu numai Vechiul și Noul Testament trebuie primite cu reverență ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, ci și „tradițiile nescrise care ne-au fost transmise în ceea ce privește credința și obiceiurile și care sunt păstrate în Biserica Catolică prin succesiune continuă”. Când analizăm acest decret și efectele sale fatale, cauzate de ridicarea simplelor tradiții umane la rangul de revelație divină, ne amintim de cuvintele solemne care încheie Apocalipsa: „Cu adevărat, mărturisesc tuturor celor care aud cuvintele profeției din această carte: Dacă cineva adaugă ceva la aceste lucruri, Dumnezeu îi va adăuga plăgile despre care se scrie în această carte; și dacă cineva scoate ceva din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va scoate partea lui din cartea vieții [...]” (*Apocalipsa 22:18-21*).

> **18.** Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că,
> dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în
> cartea aceasta.
> **19.** Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va
> scoate Dumnezeu partea lui dela pomul vieţii şi din cetatea sfîntă, scrise
> în cartea aceasta.“
> **20.** Cel ce adevereşte aceste lucruri, zice: „Da, Eu vin curînd.“ Amin! Vino,
> Doamne Isuse!
> **21.** Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toţi! Amin.

Dimpotrivă, Hristos a învățat că tradiția sau moștenirea trebuie respinsă

dacă este contrară Scripturii: „[...] Și de ce încălcați porunca lui Dumnezeu pentru tradiția voastră? [...] Dar ei mă venerează în zadar, pentru că propovăduiesc învățături care sunt porunci omenești (*Matei 15:3,9).*

> **3.** Drept răspuns, El le-a zis: „Dar voi de ce călcaţi porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?
> **9.** De geaba Mă cinstesc ei, învăţînd ca învăţături nişte porunci omeneşti.“

Căci voi părăsiți porunca lui Dumnezeu și păziți tradiția oamenilor, [...] și astfel, prin tradiția pe care ați transmis-o, anulați Cuvântul lui Dumnezeu; și faceți multe lucruri asemănătoare” (*Marcu 7:6-13*).

> **6.** Isus le-a răspuns: „Făţarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.
> **7.** Degeaba Mă cinstesc ei, dînd învăţături cari nu sînt decît nişte porunci omeneşti.»
> **8.** Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu, şi ţineţi datina aşezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor şi a paharelor, şi faceţi multe alte lucruri de acestea.“
> **9.** El le-a mai zis: „Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră.
> **10.** Căci Moise a zis: „Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta;“ şi: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea.“
> **11.** Voi, dimpotrivă, ziceţi: „Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: «Ori cu ce te-aş putea ajuta, este «Corban», adică dat lui Dumnezeu, face bine;
> **12.** şi nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa.
> **13.** Şi aşa, aţi desfiinţat Cuvîntul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta!“

2. Și încă o dată. Biblia ne învață datoria de a citi și de a căuta in Sfintele Scripturi. Domnul Isus însuși a spus: „Caută în Scripturi”, dar romano-catolicismul interzice citirea generală a Scripturii, afirmând că o astfel de utilizare a Cuvântului lui Dumnezeu în limbajul vulgar face mai mult rău decât bine și că această utilizare nu trebuie practicată niciodată, cu excepția cazului în care se obține o permisiune scrisă specială din partea unui preot. Dacă cineva îndrăznește să citească Cuvântul lui Dumnezeu fără permisiune, nu trebuie să primească iertarea păcatelor. Comercianții de cărți care vând Biblia oricui dorește să o cumpere vor fi pedepsiți, iar nimeni nu

va putea cumpăra o Biblie fără o licență specială de la superiorii săi. Acest lucru se extinde și la primirea unei Biblii cadou.

3. Adevărata credință ne învață că fiecare om are datoria de a judeca singur semnificația Scripturii: „Verificați totul și păstrați ce este bun! (*1 Tesaloniceni 5:21*)

> **21.** Ci cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun.

„La lege și la mărturie! - dacă nu vor vorbi astfel, nu va mai fi zorii zilei pentru ei" (*Isaia 8:20*).

> **20.** La lege şi la mărturie!“ Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.

Dar Conciliul de la Trent dispune că „nimeni care se încrede în judecata sa nu poate îndrăzni să răpească Sfânta Scriptură din sensul ei, în contradicție cu ceea ce susține Sfânta Mamă Biserică, căreia îi revine dreptul de a judeca sensul.“ Cei care încalcă acest decret vor fi pedepsiți conform legii.

4. Scriptura ne Învață mai presus de toate, că Hristos este singurul cap al Bisericii. Dumnezeu i-a dat autoritatea asupra tuturor lucrurilor din Biserică, care este Trupul Său; dar romano-catolicismul învață că papa este capul Bisericii pe pământ. „Papa este capul tuturor capetelor și prințul, moderatorul și păstorul întregii Biserici a lui Hristos, care este sub el", spune Benedict al XIV-lea. Iar Catehismul de la Douay, care este predat în toate școlile papale, spune: „Cine nu se află în legătură corectă și subordonare față de Papă trebuie să fie mort și nu poate fi considerat membru al Bisericii."

5. Scriptura ne învață că plata păcatului este moartea: „Căci cine păzește toată Legea, dar greșește într-o singură poruncă, este vinovat de toate.“ (*Iacov 2:10*).

> **10.** Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.

„Blestemat este oricine nu rămâne în tot ceea ce este scris în Cartea Legii, ca să împlinească" (*Galateni 3:10,*

> **10.** Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sînt supt blestem; pentrucă este scris: „Blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.“

Deuteronom 27:26).

> **26.** „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, şi cine nu le va face!“ - Şi tot poporul să răspundă: „Amin!“

Dar Papa învață că există unele păcate care nu merită mânia și blestemul lui Dumnezeu și că păcatele iertabile nu aduc moartea spirituală sufletului (*Romani 6:23*!).

> **23.** Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa vecinică în Isus Hristos, Domnul nostru.

6. Biblia ne învață că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii (*Romani 1:17*)

> **17.** deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă şi care duce la credinţă, după cum este scris:„Cel neprihănit va trăi prin credinţă.“

și că suntem îndreptățiți în mod gratuit prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Dar papa condamnă această doctrină. Conciliul de la Trento declară că oricine afirmă că suntem îndreptățiți prin harul și favoarea lui Dumnezeu va fi blestemat, la fel ca și cei care cred că mântuirea nu se obține prin fapte, ci prin har.

7. Scriptura ne învață să mărturisim păcatul numai înaintea lui Dumnezeu: „Împotriva Ta singur am păcătuit și am făcut ce este rău în ochii Tăi, ca să ai dreptate când vorbești și să fii curat când judeci” (Psalmul 51:4).

> **4.** Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit şi am făcut ce este rău înaintea Ta; aşa că vei fi drept în hotărîrea Ta, şi fără vină în judecata Ta.

„Fiecare dintre noi va da socoteală lui Dumnezeu pentru sine însuși” (*Romani 14:10*).

> **10.** Dar pentruce judeci tu pe fratele tău? Sau pentruce disprețuieşti tu pe fratele tău? Căci toţi ne vom înfăţişa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

„Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (*1 Ioan 1:9*).

> **9.** Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.

Dar romano-catolicismul neagă acest lucru și afirmă că mărturisirea sacramentală în fața unui preot este necesară pentru mântuire și că oricine denunță practica mărturisirilor secrete ca fiind împotriva legii și poruncii lui Hristos și ca fiind o simplă invenție omenească trebuie să fie blestemat.

8. Sfânta Scriptură ne învață că numai Dumnezeu poate ierta păcatele și că datoria preotului este doar aceea de a vesti iertarea Lui: „Pocăința și iertarea păcatelor" trebuie să fie propovăduit în numele Lui printre toate popoarele (***Luca 24:47).***

> **47.** Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începînd din Ierusalim.

„Căci Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotind păcatele lor împotriva lor și punând în noi cuvântul împăcării" (***2 Corinteni 5:19***).

> **19.** că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări.

El ne-a poruncit să predicăm poporului „că oricine crede în El primește, prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (***Faptele Apostolilor 10:43***).

> **43.** Toţi proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor."

Conciliul de la Trent afirmă dimpotrivă: „Cine afirmă că absolvirea preotului nu este un act judiciar, ci doar un serviciu pentru a declara că păcatele păcătosului sunt iertate, sau că mărturisirea păcătosului nu este necesară pentru a obține absolvirea preotului, să fie blestemat".

9. Scriptura ne învață că nicio persoană nu este perfect neprihănită și că nimeni nu poate face mai mult decât datoria sa față de Dumnezeu: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne amăgim singuri și adevărul nu este în noi" (***1 Ioan 1:8***).

> **8.** Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi.

„Și nu intra la judecată cu robul tău, căci niciun om viu nu este neprihănit înaintea Ta" (***Psalmul 143:2***).

> **2.** Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta.

„La fel și voi, după ce ați făcut tot ce vi s-a poruncit, spuneți: «Suntem slujitori nefolositori; am făcut ce trebuia să facem!»” (*Luca 17:10*).

> **10.** Tot aşa şi voi, dupăce veţi face tot ce vi s-a poruncit, să ziceţi: „Sîntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem.“

Conciliul de la Trent susține, dimpotrivă, că faptele bune ale omului drept, postul, milostenia și pocăința lui merită într-adevăr o sporire a harului și viața veșnică și că Dumnezeu este gata să ierte pe alții, datorită slujitorilor Săi evlavioși. Ne învață că un om poate face mai mult decât este necesar și că poate dărui altora surplusul faptelor sale bune.

10. Scriptura ne învață, că credința în Hristos, va înlătura păcatul și vina: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ia păcatul lumii!“ (*Ioan 1:29*);

> **29.** A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!

că Hristos prin moartea Sa, ne iartă păcatele, iar „sângele lui Isus Hristos ne curăță de toate păcatele” (*1 Ioan 1:7*).

> **7.** Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuş este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat.

Dar romano-catolicismul învață că păcatele iertabile ale credincioșilor trebuie ispășite printr-un purgatoriu după moarte și că rugăciunile credincioșilor îi pot ajuta. Crezul papei Pius al IV-lea conține următoarea clauză: „*Sunt convins că există un purgatoriu și că sufletele captive acolo sunt susținute de vocile credincioșilor.*“

11. Scriptura ne învață: „Căci printr-o singură jertfă, El i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (*Evrei 10:14*).

> **14.** Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna pe cei ce sînt sfinţiţi.

El urma să fie jertfit o singură dată pentru a purta păcatele multora. Dar romano-catolicismul susține dimpotrivă, că în fiecare dintre liturghiile repetate la nesfârșit – în nenumăratele sale biserici din întreaga lume – Dumnezeu, „o jertfă adevărată, autentică și împăcătoare pentru cei vii și

pentru cei morți" este oferită.

12. Scriptura ne învață, așa cum am arătat deja că, căsătoria slujitorilor lui Hristos este un lucru legitim și onorabil. Petru era un bărbat căsătorit; Pavel își revendică libertatea de a se căsători și spune că un supraveghetor trebuie să fie soțul unei femei care își ține copiii în supunere cu toată cinstea (*1 Timotei 3:1-7*)

> **1.** Adevărat este cuvîntul acesta: „Dacă rîvneşte cineva să fie episcop1 (1. Sau: privighetor.), doreşte un lucru bun."
> **2.** Dar trebuie ca episcopul (Sau: privighetor.) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înţelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii.
> **3.** Să nu fie nici beţiv, nici bătăuş, nici doritor de cîştig mîrşav, ci să fie blînd, nu gîlcevitor, nu iubitor de bani;
> **4.** să-şi chivernisească bine casa, şi să-şi ţină copiii în supunere cu toată cuviinţa.
> **5.** Căci dacă cineva nu ştie să-şi cîrmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?
> **6.** Să nu fie întors la Dumnezeu de curînd, ca nu cumva să se îngîmfe şi să cadă în osînda diavolului.
> **7.** Trebuie să aibă şi o bună mărturie din partea celor de afară, pentruca să nu ajungă de ocară, şi să cadă în cursa diavolului.

și că diaconii trebuie să fie soții ai unei singure femei, să-și conducă bine copiii și casa (*1 Timotei 3:8-13*).

> **8.** Diaconii, deasemenea, trebuie să fie cinstiţi, nu cu două feţe, nu băutori de mult vin, nu doritori de cîştig mîrşav:
> **9.** ci să păstreze taina credinţei într-un cuget curat.
> **10.** Trebuiesc cercetaţi întîi, şi numai dacă sînt fără prihană, să fie diaconi.
> **11.** Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile.
> **12.** Diaconii să fie bărbaţi ai unei singure neveste, şi să ştie să-şi cîrmuiască bine copiii şi casele lor.
> **13.** Pentrucă ceice slujesc bine ca diaconi, dobîndesc un loc de cinste şi o mare îndrăzneală în credinţa care este în Hristos Isus.

Romanismul, pe de altă parte, învață „că clerul nu are voie să se căsătorească și că, căsătoria este pentru ei o pângărire."

13. Scriptura spune: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai

Lui să-i slujești” (*Luca 4, 8*).

> **8.** Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, şi numai Lui să-I slujeşti.“

Barnaba și Pavel le-au interzis oamenilor să li se închine, iar îngerul l-a avertizat pe Ioan: „Ia seama să nu faci una ca asta!” (*Apocalipsa 22:8-9*).

> **8.** Eu, Ioan, am auzit şi am văzut lucrurile acestea. Şi după ce le-am auzit şi le-am văzut, m-am aruncat la picioarele îngerului, care mi le arăta, ca să mă închin lui.
> **9.** Dar el mi-a zis: „Fereşte-te să faci una ca aceasta! Eu sînt un împreună slujitor cu tine, şi cu fraţii tăi, proorocii, şi cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.“

Romanismul prescrie închinarea la îngeri și sfinți și la moaștele lor. „Sfinții care domnesc cu Hristos sunt pentru noi, iar moaștele lor trebuie venerate.”

14. Biblia ne învață din nou că imaginile nu trebuie venerate: „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești!” (*Deuteronom 5:9*,

> **9.** Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sînt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc fărădelegea părinţilor în copii pînă la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc;

Exod 20:5, *23:24*.)

> **5.** Să nu te închini înaintea lor, şi să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sînt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinţilor în copii pînă la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc,

> **24.** Să nu te închini înaintea dumnezeilor lor, şi să nu le slujeşti; să nu te iei după popoarele acestea, în purtarea lor, ci să le nimiceşti cu desăvîrşire, şi să le dărîmi capiştele.

„Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu; și nu voi da slava Mea altcuiva, nici măreția Mea idolilor!” (*Isaia 42:8*).

> **8.** Eu sînt Domnul, acesta este Numele Meu; şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea idolilor.“

Dar romano-catolicismul îi învață pe adepții săi să spună: „Susțin cu toată hotărârea că imaginile lui Hristos și ale Maicii Domnului, Fecioarei perpetue,

precum și ale celorlalți sfinți trebuie păstrate și ocrotite, iar lor trebuie acordată cinstea și venerația cuvenite."

15. Și, mai presus de toate, Scriptura ne învață că există un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos, și că în nimeni altul nu există mântuire. ***1 Timotei 2:5***

> **5.** Căci este un singur Dumnezeu, şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos,

Dar romano-catolicismul învață că, pe lângă Isus Hristos, există și alți mijlocitori din abundență, că Fecioara Maria și sfinții sunt astfel de mijlocitori. „Sfinții care domnesc împreună cu Hristos se roagă lui Dumnezeu pentru noi."

Nu trebuie să merg mai departe și să compar învățăturile biblice și romane despre Cina Domnului, ultima miruire și o multitudine de alte puncte, ci se poate spune într-o singură propoziție că nu există nicio doctrină a Evangheliei care să nu fi fost coruptă sau denaturată de acest sistem și că este fără niciun dubiu stigmatizată în fața lumii; ca împlinire a profeției lui Pavel, a apostaților care se vor caracteriza prin renunțarea la credință.

Poate că nu vă pot oferi o idee mai bună despre învățăturile caracteristice ale romanismului cu privire la puncte controversate ale doctrinei decât citindu-vă Crezul Papei Pius al IV-lea. Această mărturisire, sau crez, a fost adoptat la faimosul Conciliu de la Trento, care a avut loc în secolul al XVI-lea, când învățăturile Reformei erau deja răspândite în Europa și erau acceptate și susținute cu bucurie de tinerele biserici protestante din multe țări. ***Conciliul de la Trento*** a fost, de fapt, răspunsul Romei la ***Reformă.*** Adevărurile nou dobândite ale ***Evangheliei*** au fost stigmatizate în ***canoanele*** și ***decretele*** sale drept erezii pestilențiale, iar toți cei care le susțineau au fost blestemați; și ca răspuns la aceasta, acest Crez a fost pregătit și adoptat. Începe cu Crezul de la Niceea, care este comun romano-catolicilor și protestanților; dar la această „formă a cuvintelor potrivite" simplă și străveche adaugă douăsprezece articole noi, care sunt specifice Romei și conțin respingerea lor categorică față de învățăturile scripturale redescoperite în timpul Reformei:

1. *„Eu recunosc toate tradițiile apostolice și bisericești și ale tuturor celorlalte constituții și respectarea aceleiași Biserici."*

2. *„Eu recunosc și sânt de acord cu sfintele scripturi, care corespund*

sensului pe care l-a avut și îl are sfânta Biserică Mamă, căreia îi aparține, pentru a judeca adevăratul sens și interpretarea Sfintelor Scripturi; și nici nu o voi accepta sau interpreta vreodată altfel decât după consensul unanim al părinților."

3. *„Eu recunosc, de asemenea, că există cu adevărat și în mod cert șapte sacramente ale noii legi, care sunt folosite de Isus Hristos, Domnul nostru, și pentru mântuirea omenirii, chiar dacă nu toate sunt necesare pentru fiecare; și anume botezul, confirmarea, euharistia, spovedania, ungerea pe patul de moarte, hirotonirea și căsătoria; și că ele acordă harul; iar dintre acestea, botezul, confirmarea și hirotonirea nu pot fi confirmate fără sacrilegiu.*

4. *„Eu recunosc și accept de asemenea, toate ceremoniile Bisericii Catolice, care au fost primite și aprobate în cadrul celebrării solemne a tuturor sacramentelor menționate mai sus."*

5. *„ Eu recunosc și salut tot ceea ce a fost definit și explicat în Sfântul Conciliu de la Trent cu privire la adevăratul înțeles și justificare."*

6. *„Eu recunosc de asemenea, că în cadrul liturghiei se aduce lui Dumnezeu o jertfă adevărată, legitimă și împăcătoare pentru cei vii și pentru cei morți; și că în sfânta jertfă a Euharistiei se află în mod adevărat, real și esențial Trupul și Sângele Domnului nostru Isus Hristos, împreună cu Sufletul și Divinitatea Sa; și că întreaga substanță a pâinii se transformă în trup, iar întreaga substanță a vinului se transformă în sânge, ceea ce Biserica Catolică numește transsubstanțiere."*

7. *„Eu recunosc de asemenea, că numai sub aceste două forme se poate primi pe deplin și în întregime pe Hristos și un adevărat sacrament."*

8. *„Eu cred cu tărie că există un purgatoriu și că sufletele captive acolo sunt ajutate prin intervenția credincioșilor.*

9. *„De asemenea, sfinții care domnesc împreună cu Hristos trebuie cinstiți și invocați să se roage pentru noi la Dumnezeu, iar moaștele lor trebuie venerate."*

10*. „EU afirm cu toată hotărârea că imaginile lui Hristos și ale Maicii Domnului, Fecioara veșnică, precum și ale celorlalți sfinți trebuie păstrate și ocrotite și că li se vor acorda cinstea și venerația cuvenite."*

11. *„EU afirm de asemenea, că puterea indulgențelor a fost lăsată de Hristos în Biserică și că utilizarea lor este cea mai benefică pentru creștini.”*

12. *„EU recunosc Biserica Catolică și Apostolică Romană, mama și stăpâna tuturor bisericilor; și promit și jur episcopului Romei, succesorul Sfântului Petru, principalul apostol și vicarul lui Isus Hristos, ascultarea desăvârșită.“*

„De asemenea, mărturisesc și primesc toate celelalte lucruri care au fost promulgate, definite și proclamate de sfintele canoane și concilii, și în special de sfântul Conciliu de la Trento; și, în consecință, condamn, denunț și anatematizez toate lucrurile contrare lor și toate ereziile care au fost condamnate, blestemate și anatematizate de Biserică.”

"Această credință catolică adevărată, fără de care nimeni nu poate fi mântuit, pe care o mărturisesc acum fără rezerve și o depun mărturie cu adevărat; Eu, N., promit, jur și mă angajez să păstrez și să mărturisesc acest lucru în întregime, cu ajutorul lui Dumnezeu, până la sfârșitul vieții mele; și, în măsura în care stă în puterea mea, să fac acest lucru să fie menținut, predat și predicat de toți cei care sunt sub mine sau care mi-au fost încredințați de oficiul meu. Așa să-mi ajute Dumnezeu și aceste sfinte Evanghelii ale lui Dumnezeu!”

„Această mărturisire de credință a Papei Pius al IV-lea este chintesența papală autoritară a canoanelor și decretelor Conciliului de la Trento. Semnificația acestui conciliu „depinde de considerația că documentele sale întruchipează decizia solemnă, formală și oficială a Bisericii Romei – care pretinde a fi una, sfântă și catolică Biserică a lui Hristos – care este, prin urmare, mai presus de toate doctrinele de căpătâi ale reformatorilor; astfel, Biserica Catolică susține că decretele sale trebuie primite de toți romaniștii ca având autoritate infailibilă; și că fiecare preot papal trebuie să jure că va primi, mărturisi și păstra tot ceea ce este definit și declarat de conciliu.”[1]

[1] *W. Cunninghame, D.D.: „Teologie istorică”, vol. 1, p. 483*

Pentru a ilustra acceptarea și menținerea ei în prezent de către capul infailibil al Bisericii Romane și prin intermediul întregului conclav al episcopilor romano-catolici, vă trimit la activitatea lor în cadrul Conciliului Vatican II, relativ recent.

Observați spectacolul aproape incredibil al anului 1870! Observați cei șapte sute de episcopi ai Bisericii din întreaga lume adunați la Roma la altarul mare al Sfântului Petru. Vedeți-i și ascultați-i! În această carte romanistă intitulată „Scaunul lui Petru", p. 497, scena este descrisă astfel: „Papa a recitat cu voce tare Crezul, și anume Crezul de la Niceea și Constantinopol, împreună cu definițiile Conciliului de la Trento, numit Crezul Papei Pius al IV-lea; după care a fost citit cu voce tare de la amvon de către Episcopul de Fabriano; „apoi, pentru două ore" – pentru a folosi cuvintele unuia dintre prelații prezenți – *„cardinalii, patriarhii, primații, arhiepiscopii, episcopii și alți Părinți ai Sinodului și-au exprimat consimțământul la același lucru sărutând Evangheliile în fața tronului Capului Bisericii"*. Un spectacol cu adevărat sublim, acești **șapte sute de episcopi din toate părțile pământului, reprezentanții a peste treizeci de națiuni și a două sute de milioane de creștini, mărturisind atât de deschis o credință comună, în comuniune cu unicul și supremul Păstor și Învățător al tuturor!**

Da; Crezul de la Trent, canoanele și decretele de la Trent, Crezul lui Pius al IV-lea, cele douăsprezece articole pe care Roma le-a adăugat vechiului Crez de la Niceea, sacrificiul liturgic, transsubstanțierea, împărtășania într-un fel, cele șapte sacramente, tradițiile, interpretările romane, ceremoniile papale, justificarea prin fapte, purgatoriul, invocarea sfinților, indulgențele, venerarea icoanelor, supremația absolută a papei ca vicar al lui Hristos și nicio mântuire din unire și comuniune cu el și supunerea față de el: Ei au declarat și au jurat credință și au sărutat Sfintele Evanghelii într-un gest solemn în fața cerului și a pământului.

O, Crezul lui Pius – sau Impios, așa cum merită să fie numit; O, Doctrine de la Trento, decizia „solemnă, formală, oficială" a Bisericii Romei asupra tuturor marilor doctrine propovăduite de Reformatori, răspunsul Romei la Reformă, respingerea ei finală conștientă și anatema binecuvântatelor sale doctrine și confesiuni, care provin din sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu; O credo-ul de la Trentino și al ***preotului obraznic, a cărui cuvânt îl înlocuiește pe cel al lui Dumnezeu cu fabule și minciuni***: tu ești îngrozitoarea decizie a creștinismului latin apostat cu privire la controversa secolelor, O DECIZIE LA CARE ROMA TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ NEABĂTUTĂ, sigilată ca fiind infailibilă, cunoscută, incorigibilă, nereformabilă! O fapt semnificativ! Ești o piatră de moară în jurul gâtului papei roman, al cardinalilor, al arhiepiscopilor, al episcopilor, al preoților, al poporului, al întregii Biserici papale, o piatră de moară puternică, care îi va scufunda în distrugere și damnare! Nu există nicio posibilitate de a scăpa. S-au condamnat singuri să te poarte; s-au căsătorit și s-au legat de minciunile tale mortale; Te-au

pecetluit, ți-au jurat că vor fi infailibili și incorigibili și s-au condamnat singuri să rămână pentru totdeauna alături de tine. S-a împlinit. Ultimul cuvânt al Romei a fost rostit. Soarta ei este pecetluită, determinată de propriile ei acțiuni, propriile ei declarații, propriul ei jurământ. Unii indivizi pot scăpa, pot fugi din sistem; dar ca Biserică, ea este dincolo de recuperare și complet în afara sferei de influență a Reformei. Oh, să scape mii dintre ei, cât mai este timp! Oh, ca ei să audă chemarea serioasă și urgentă: „Ieșiți din ea, poporul Meu!“ (*Apocalipsa 18:4*) Oh, să se trezească din supunerea lor oarbă și jalnică față de tirania ipocriților, cât încă mai este timp pentru pocăință!

> **4.** Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!

Și acum, în încheiere. Am arătat pe scurt, dar clar, că romanismul este urmașul misterului fărădelegii care a început să opereze în timpurile apostolice; că este caracterizată prin ipocrizie, asceză, interzicerea consumului de carne și a căsătoriei, superstiție și idolatrie, venerarea relicvelor și a imaginilor, a sfinților și a îngerilor, multiplicarea intermediarilor prin minuni false, semne și minuni mincinoase și prin învățături și reguli care contrazic învățăturile și poruncile lui Hristos. Am arătat că pontiful papal s-a ridicat deasupra tuturor episcopilor și, mai ales a regilor, că a creat noi articole de credință și noi reguli de disciplină, că au schimbat condițiile mântuirii, că vinde iertarea păcatelor în schimbul banilor și a schimbat darurile neprețuite ale harului pentru câștiguri egoiste, că și-a legat doctrinele mortale de sufletele a nenumărate milioane prin amenințări și denunțuri monstruoase și tiranice; că a respins cu încăpățânare lumina adevărului; că s-a opus cu hotărâre și furie celor care le-a mustrat insolența; că a tunat împotriva lor, bulele și interdicțiile, excomunicările și anatemele lui; că a purtat război împotriva lor și împotriva sfinților credincioși din multe veacuri și i-a copleșit cu persecuții lungi și crude, cu masacre infame și inumane; că a purtat împotriva lor nimic mai puțin decât un război de anihilare, exercitând toată puterea și mașinăria Imperiului Roman, precum și forțele spirituale ale Bisericii Creștine apostate; cu puterea lui Satan, cu toate forțele, semnele și minunile minciunii ÎMPOTRIVA LUI HRISTOS, împotriva învățăturii Sale, poruncilor Sale, poporului Său și cauzei Sale și ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU – au purtat război împotriva LUI, Domnul cerului și al pământului, și au rostit împotriva Lui interdicții și anateme îndrăznețe; că s-a întronat în templul Său sfânt și a călcat în picioare legile Sale sfinte și i-a călcat în picioare pe sfinții și slujitorii Săi și i-a uzurpat locul,

puterea și prerogativele Sale; și, în timp ce comite fapte de o ticăloșie enormă și de nedescris, a pretins cu blasfemie, că este singurul Său reprezentant atât în Biserică, cât și în lume, a fost inspirat de Duhul Său să fie infailibil în doctrinele și decretele lui, să fie vice-creștin, să fie vice-zeu — cu alte cuvinte, A FI CA HRISTOS, CA DUMNEZEU ÎNSUȘI SĂ SE MANIFESTE VIZIBIL PE PĂMÂNT.

Am arătat în continuare că, profeții și apostolii au prevăzut și au prezis ascensiunea, domnia și decăderea unei astfel de mari puteri apostate, numind-o „cornul mic" al celui de-al patrulea Imperiu Roman, posedătoare de inteligență și supraveghere și cu o gură care rostea lucruri mărețe și blasfemii; o putere politică și ecleziastică; un împărat roman, dar un supraveghetor în Biserica Creștină; o putere care apare odată cu destrămarea vechiului Imperiu Roman și coexistă cu regii statului său gotic divizat; o putere inspirată de Satan, care domnește prin minuni false și mincinoase; o putere care izvorăște dintr-un „mister al fărădelegii" și care se caracterizează prin orice înșelăciune a nedreptății; o putere fără lege, care se glorifică pe sine, care revendică privilegii divine și primește supunere și omagiu de la milioane de oameni orbiți, care ar trebui să fie acordate numai lui Dumnezeu; o putere caracterizată de păcătoșenie personală excesivă și de promovarea pe scară largă a păcatului în ceilalți; mai presus de toate, o putere persecutoare, o putere care duce război împotriva sfinților și îi epuizează în timpul lungii sale cariere de uzurpare mândră și tiranie triumfătoare.

Aceste cuvinte inspirate ale profeției și faptele incontestabile ale istoriei sunt în concordanță. Papalitatea romană este revelată prin lumina puternică a Cuvântului divin scris. Portretul său este pictat, secretul său este dezvăluit, caracterul său, faptele sale sunt descrise, miile sale de văluri și pretexte sunt sfâșiate. Mâna nemiloasă a inspirației l-a dezbrăcat și l-a lăsat pe scena istoriei, deformat și gol, o strălucire întunecată din abis, pătat de sânge și blasfemator, luptând orb în razele concentrate ale cunoașterii cerești, în mijlocul tunetelor și fulgerelor care prevestesc sfârșitul său rapid apropiat.

PRELEGEREA 4.

PROFEȚIA LUI IOAN DESPRE ROMANISM

În cele trei prelegeri anterioare, am analizat mai întâi caracterul POLITIC și relațiile romanismului, așa cum sunt ele prezentate în profețiile lui Daniel; și apoi caracterul său ECLESIASTIC și relațiile sale, așa cum au fost prezise în scrisorile lui Pavel. Trebuie să analizăm acum combinația acestor două aspecte sau caracterul POLITICO-RELIGIOS al catolicismului, așa cum este descris în profețiile lui Ioan.

Cartea Apocalipsei, sau „Revelația lui Isus Hristos", este o extensie a tuturor celorlalte profeții. Oferă istoria completă a Împărăției lui Hristos, arătând-o atât din exterior, cât și din interior, dezvăluind istoria sa politică și ecleziastică. În reflecția sa fidelă asupra viitorului, ea acordă o importanță centrală puterii romane și apostaziei. Ea aprofundează acest subiect și prezintă relațiile reciproce dintre Biserica Latină și statul roman, folosind în acest scop figuri compuse, dintre care o parte reprezintă aspectul politic al romanismului ca guvernare temporară, iar cealaltă partea reprezintă aspectul său religios ca sistem ecleziastic. În Apocalipsă sunt prezentate două mari profeții ale romanismului: Cele despre ascensiunea și domnia sa în **capitolul 13** și cele despre declinul și căderea lui în **capitolele 17-19.**

> *Capitolul 13*
>
> **1.** Apoi am stătut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă.
>
> **2.** Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpînire mare.
>
> **3.** Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pămîntul se mira după fiară.
>
> **4.** Şi au început să se închine balaurului, pentrucă dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicînd: „Cine se poate asemăna cu fiara, şi cine se poate lupta cu ea?"
>
> **5.** I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni.

6. Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul şi pe ceice locuiesc în cer.
7. I s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam.
8. Şi toţi locuitorii pămîntului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului, care a fost jungheat.
9. Cine are urechi, să audă!
10. Cine duce pe alţii în robie, va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor.
11. Apoi am văzut ridicîndu-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur.
12. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintîi înaintea ei; şi făcea ca pămîntul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintîi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.
13. Săvîrşea semne mari, pînă acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pămînt, în faţa oamenilor.
14. Şi amăgea pe locuitorii pămîntului prin semnele, pe cari i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pămîntului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia.
15. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.
16. Şi a făcut ca toţi: mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte,
17. şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.
18. Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şase zeci şi şase.

Capitolul 17

1. Apoi unul din cei şapte îngeri, cari ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine, şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari.
2. Cu ea au curvit împăraţii pămîntului; şi locuitorii pămîntului s-au îmbătat de vinul curviei ei!“
3. Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe ofiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.

4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.
5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pămîntului.“
6. Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinţilor şi de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.
7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?“ Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.
8. Fiara, pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la perzare. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieţii, se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, şi va veni. -
9. Aici este mintea plină de înţelepciune. - Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe cari şade femeia.
10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.
11. Şi fiara, care era, şi nu mai este, ea însăş este al optulea împărat: este din numărul celor şapte, şi merge la perzare.
12. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sînt zece împăraţi, cari n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.
13. Toţi au acelaş gînd, şi dau fiarei puterea şi stăpînirea lor.
14. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sînt cu El, de asemenea îi vor birui.
15. Apoi mi-a zis: „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva, sînt noroade, gloate, neamuri şi limbi.
16. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca, şi o vor arde cu foc.
17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului.“

Capitolul 18

1. După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pămîntul s-a luminat de slava lui.

2. El a strigat cu glas tare, şi a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urîte;
3. pentrucă toate neamurile au băut din vinul mîniei curviei ei, şi împăraţii pămîntului au curvit cu ea, şi negustorii pămîntului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei.“
4. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!
5. Pentrucă păcatele ei s-au îngrămădit, şi au ajuns pînă în cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei.
6. Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea, şi întoarceţi-i de două ori cît faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!“
7. Pe cît s-a slăvit pe sine însăş, şi s-a desfătat în risipă, pe atît daţi-i chin şi tînguire! Pentrucă zice în inima ei: „Şed ca împărătească, nu sînt văduvă, şi nu voi şti ce este tînguirea!“
8. Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tînguirea şi foametea. Şi va fi arsă de tot în foc, pentrucă Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.
9. Şi împăraţii pămîntului, cari au curvit şi s-au dezmierdat în risipă cu ea, cînd vor vedea fumul arderii ei, o vor plînge şi o vor boci.
10. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, şi vor zice: „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ţi-a venit judecata!“ -
11. Negustorii pămîntului o plîng şi o jălesc, pentrucă nimeni nu le mai cumpără marfa:
12. marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in supţire, de purpură, de mătasă şi de stacojiu; nici feluritele lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeş, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fer şi de marmoră;
13. nici scorţişoara, nici mirodeniile, nici miroznele, nici mirul, nici tămîia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grîul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruţele, nici robii, nici sufletele oamenilor.
14. Şi roadele atît de dorite sufletului tău s-au dus dela tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sînt pierdute pentru tine, şi nu le vei mai găsi.
15. Ceice fac negoţ cu aceste lucruri, cari s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plînge, se vor tîngui,
16. şi vor zice: „Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte supţire, cu purpură şi cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare!

17. Atîtea bogăţii într-un ceas s-au prăpădit!“ - Şi toţi cîrmacii, toţi ceice merg cu corabia pe mare, marinarii, şi toţi ceice cîştigă din mare, stăteau departe;
18. şi, cînd au văzut fumul arderii ei, strigau: „Care cetate era ca cetatea cea mare?“
19. Şi îşi aruncau ţărînă în cap, plîngeau, se tînguiau, ţipau şi ziceau: „Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belşug de scumpeturi a îmbogăţit pe toţi ceice aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!“
20. „Bucură-te de ea, cerule! Bucuraţi-vă şi voi, sfinţilor, apostolilor şi proorocilor! Pentrucă Dumnezeu v-a făcut dreptate, şi a judecat-o.“
21. Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, şi a zis: „Cu aşa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, şi nu va mai fi găsit!
22. Şi nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cîntece din instrumente, nici cîntători din fluiere, nici cîntători din trîmbiţe; nu se va mai găsi la tine niciun meşter în vreun meşteşug oarecare. Nu se va mai auzi în tine vuietul morii.
23. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine, şi nu se va mai auzi în tine glasul mirelui şi al miresei, - pentrucă negustorii tăi erau mai marii pămîntului, pentrucă toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta,
24. şi pentrucă acolo a fost găsit sîngele proorocilor şi al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost jungheaţi pe pămînt.“

Aceste două profeții sunt duble. Prima este profeția „fiarei” și a „falsului profet”; a doua este cea a „fiarei” și a „curvei”. Falsul profet acționează în numele „fiarei” curva călărește „pe fiară”. În ambele cazuri, există două forțe complet diferite, dar strâns legate între ele. „Fiara” și „falsul profet” nu pot fi confundate și nici separate. În mod similar, „fiara” și „curva” sunt asociate. Fiara poartă curva pe tot parcursul lungii sale cariere criminale și oribile, iar amândouă sunt conduse la ruină în aceeași epocă a judecății din potirul mâniei drepte a lui Dumnezeu, care pun capăt acordului actual.

Înainte de a reflecta asupra interpretării acestor minunate viziuni revelate, va fi necesar să dedicăm câteva momente relației care există între profețiile lui DANIEL și cele ale lui IOAN. Prezentăm profețiile romanismului în ansamblu și, pentru a face acest lucru, este necesar să urmărim legătura simplă, dar profundă, dintre cele două profeții; pe de o parte, profeția profeților iudei din Babilon în vremea lui Nebucadnețar și Belșazar, iar pe de altă parte, profeția apostolului creștin din Patmos în vremea lui Domițian.

Profețiile lui Daniel și ***Cartea Apocalipsei*** pot fi considerate două părți ale unei singure profeții; tema lor este aceeași, iar simbolurile lor sunt, de asemenea aceleași. Ele dezvăluie cursul unor imperii păgâne crude, închinătoare la idoli, urmate de Împărăția veșnică a lui Dumnezeu; și utilizează aceleași simboluri. Daniel a revelat cele patru imperii, Ioan doar pe al patrulea, deoarece primele trei dispăruseră deja în timpul său. Babilonul, Persia, Grecia căzuseră; dar Roma se afla încă în apogeul splendoarei sale și era destinată să supraviețuiască multor epoci și să domine o mare parte a umanității până în prezent. Prin urmare, lui Ioan i s-a arătat viitorul puterii romane în detaliu. Apocalipsa conține o perspectivă minunată asupra ascensiunii, domniei, declinului și căderii papalității romane, suferințelor și triumfurilor sfinților lui Dumnezeu în timpul existenței sale și întronării ei la sfârșitul acesteia. Imperiul Roman este prezentat lui Daniel și Ioan sub același simbol distinctiv și special – o fiară sălbatică cu zece coarne. Daniel a văzut Imperiul Medo-Persan ca un berbec cu două coarne, în care un corn era mai înalt decât celălalt (***Daniel 8:3***).

> **3.** Am ridicat ochii, m-am uitat, şi iată că într-un rîu stătea un berbece, şi avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decît celălalt, şi cel mai înalt a crescut cel din urmă.

El a văzut Imperiul Grec ca pe o capră cu patru coarne (Daniel 8:8-22);

> **8.** Ţapul însă a ajuns foarte puternic; dar cînd a fost puternic de tot i s-a frînt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vînturi ale cerurilor.
> **9.** Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, şi spre ţara cea minunată.
> **10.** S-a înălţat pînă la oştirea cerurilor, a doborît la pămînt o parte din oştirea aceasta şi din stele, şi le-a călcat în picioare.
> **11.** S-a înălţat pînă la căpetenia oştirii, i-a smuls jertfa necurmată, şi i-a surpat locul locaşului său celui sfînt.
> **12.** Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvîrşit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat adevărul la pămînt, şi a izbutit în ce a început.
> **13.** Am auzit pe un sfînt vorbind; şi un alt sfînt a întrebat pe celce vorbea: „În cîtă vreme se va împlini vedenia despre desfiinţarea jertfei necurmate şi despre urîciunea pustiirii? Pînă cînd va fi călcat în picioare sfîntul Locaş şi oştirea?“
> **14.** Şi el mi-a zis: „Pînă vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi; apoi sfîntul Locaş va fi curăţit!“

15. Pe cînd eu, Daniel, aveam vedenia aceasta, şi căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfăţişarea unui om.
16. Şi am auzit un glas de om în mijlocul rîului Ulai, care a strigat şi a zis: „Gavrile, tîlcuieşte-i vedenia aceasta.“
17. El a venit atunci lîngă locul unde eram; şi la apropierea lui, m-am înspăimîntat, şi am căzut cu faţa la pămînt. El mi-a zis: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia priveşte vremea sfîrşitului!“
18. Pe cînd îmi vorbea el, am căzut cu faţa la pămînt leşinat. El m-a atins, şi m-a aşezat iarăş în picioare în locul în care mă aflam.
19. Apoi mi-a zis: „Iată, îţi arăt ce se va întîmpla la vremea de apoi a mîniei, căci vedenia aceasta priveşte vremea sfîrşitului.
20. Berbecele, pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sînt împăraţii Mezilor şi Perşilor.
21. Ţapul însă este împărăţia Greciei, şi cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintîi împărat.
22. Cele patru coarne cari au crescut în locul acestui corn frînt, sînt patru împărăţii, cari se vor ridica din neamul acesta, dar cari nu vor avea atîta putere.

și el vedea Imperiul Roman ca pe o fiară sălbatică cu zece coarne. Așa erau aceste trei mari imperii, așa cum le vedea Daniel: cu două coarne, cu patru coarne și cu zece coarne. Este remarcabil și ușor de reținut. Acum, animalul cu zece coarne al lui Daniel reapare în Apocalipsă. Aici avem o legătură importantă între Vechiul Testament și Noul Testament și o referire la semnificația ultimei cărți a Scripturii. Să încercăm să clarificăm acest aspect. Cele patru fiare sălbatice reprezintă Babilonul, Persia, Grecia și Roma. Das vierte ist zehnhörnig. Acest animal cu zece coarne al lui Daniel reapare în Apocalipsă – acest simbol dat de Dumnezeu este al patrulea și ultimul imperiu pământesc. Le găsiți în capitolele 12, 13 și 17 din ***Apocalipsa***. Să comparăm acum aceste pasaje:

Mai întâi, ***Daniel 7:7***:

7. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimîntătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fer, mînca, sfărîma, şi călca în picioare ce mai rămînea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, şi avea zece coarne.

Apoi, ***Apocalipsa 12:3***:

3. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roş, cu şapte capete, zece coarne, şi şapte cununi împărăteşti pe capete.

Apocalipsa 13:1:

> **1.** Apoi am stătut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă.

În cele din urmă, *Apocalipsa 17:3*:

> **3.** Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.

Este incontestabil că această a patra fiară, sau fiara cu zece coarne, reprezintă Imperiul Roman. Îngerul însuși interpretează astfel. Aș dori să vă atrag în mod special atenția asupra faptului că nu trebuie să speculăm asupra semnificației acestor simboluri; deoarece Dumnezeul atotștiutor, care le-a ales și ni le-a dat, s-a coborât să ne ofere interpretarea lor (*2 Petru 1:20*). Toate aceste viziuni fundamentale sunt interpretate din punct de vedere divin:

> **20.** Fiindcă mai întîi de toate, să ştiţi că nicio proorocie din Scriptură nu se tîlcuieşte singură.

Mai întâi, viziunea visului cu statuia mare, aici există o interpretare inspirată, foarte detaliată. Vă amintiți fără îndoială cuvintele cu care începe: (*Daniel 2:36*)

> **36.** Iată visul. Acum îi vom spune şi tîlcuirea înaintea împăratului.

Apoi, în viziunea celor patru fiare sălbatice, interpretarea începe cu: (*Daniel 7:16*) „El mi-a vorbit și mi-a făcut cunoscut înțelesul lucrurilor”.

> **16.** M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo, şi l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit şi mi le-a tîlcuit astfel:

La fel, în viziunea celui de-al doilea și al treilea imperiu există o interpretare. Daniel spune: (*Daniel 8:16*) „Am auzit [...] o voce omenească care striga și zicea: Gabriel, explică-i această viziune!” Și așa mai departe.

> **16.** Şi am auzit un glas de om în mijlocul rîului Ulai, care a strigat şi a zis: „Gavrile, tîlcuieşte-i vedenia aceasta.“

Aceeași metodă este utilizată în Apocalipsă. Viziunea de deschidere a celor șapte sfeșnice este interpretată. Vă amintiți cuvintele: (*Apocalipsa 1:20*)

> **20.** Taina celor şapte stele, pe cari le-ai văzut în mîna dreaptă a Mea şi a

celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sînt îngerii celor şapte Biserici; şi cele şapte sfeşnice, sînt şapte Biserici.

Și la fel este interpretată viziunea femeii care stă pe animalul cu șapte capete și zece coarne, în ***capitolul 17***;

1. Apoi unul din cei şapte îngeri, cari ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine, şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari.
2. Cu ea au curvit împăraţii pămîntului; şi locuitorii pămîntului s-au îmbătat de vinul curviei ei!“
3. Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.
4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.
5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pămîntului.“
6. Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinţilor şi de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.
7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?“ Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.
8. Fiara, pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la perzare. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieţii, se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, şi va veni. -
9. Aici este mintea plină de înţelepciune. - Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe cari şade femeia.
10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.
11. Şi fiara, care era, şi nu mai este, ea însăş este al optulea împărat: este din numărul celor şapte, şi merge la perzare.
12. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sînt zece împăraţi, cari n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.
13. Toţi au acelaş gînd, şi dau fiarei puterea şi stăpînirea lor.
14. Ei se vor războiu cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sînt cu El, de asemenea îi vor birui.

15. Apoi mi-a zis: „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva, sînt noroade, gloate, neamuri şi limbi.
16. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca, şi o vor arde cu foc.
17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului.“

Fiecare parte a acestuia este interpretată. Luați aminte la cuvintele îngerului: (Apocalipsa 17, Versetul 7)

7. Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?“ Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.

Dacă doriți, marcați în Biblia dvs. aceste patru fraze ale interpretării îngerești:

„Fiara pe care ai văzut-o.” (17:8)
„Cele zece coarne pe care le-ai văzut.” (17:12)
„Apa pe care ai văzut-o.” (17:15)
„Femeia pe care ai văzut-o.” (17:18)

Aceste patru propoziții sunt cheia revelației. Fiara, coarnele, apa, femeia sunt toate interpretate; și interpretarea ei include sau conține interpretarea revelației. Cele șapte capete ale fiarei sunt, de asemenea, interpretate ca fiind legate de Imperiul Roman. Căci îngerul face o remarcă importantă cu privire la timp; El spune despre cele șapte capete: (Apocalipsa 17:10)

10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, **unul este**, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.

Capetele acestei fiare, în momentul în care a fost revelată viziunea, erau trecute, prezente și viitoare; cinci erau trecute, al șaselea exista atunci, al șaptelea nu venise încă.

Acest lucru arată că este vorba despre Imperiul Roman. Puterea dominantă din vremea lui Ioan era simbolizată de al șaselea cap al unei fiare cu șapte capete. Asta e sigur. Iar puterea de conducere la acea vreme era cea a Cezarilor Romei păgâne. Asta este la fel de sigur. Prin urmare, cezarii romani au fost reprezentați de al șaselea cap al fiarei simbolice.

Acum, pentru a fi în siguranță, observați propoziția finală a interpretării îngerului: (17:18) „Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are (sau deține) împărăția (sau stăpânirea) peste împărații pământului”.

> **18.** Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului.“

Observați cuvintele: „care deține” (ἡ ἔχουσα βασιλείαν), sau, așa cum este în latină, „quæ habet regnum”. Cuvintele exacte din Vulgata sunt: „Et mulier quam vidisti, est civitas magna, quæ habet regnum super reges terrae”: „Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are (sau deține) împărăția (sau stăpânirea) peste împărații pământului”. Marea cetate „care exercită stăpânire” nici „nu a exercitat” și nici „nu va exercita”, ci „exercită stăpânire” sau care chiar a domnit la vremea aceea. Ce mare cetate exercita stăpânire peste regii pământului la vremea aceea? Roma, și nu alta! Prin urmare, Roma este puterea la care se face referire.

Acum avem CHEIA revelației; nu mai suntem pierduți într-o multitudine de simboluri neinterpretate. Fiarele lui Daniel și Ioan sunt imperii. Fiara cu zece coarne reprezintă puterea romană. Acest animal apare de trei ori în Apocalipsă; el este explicat de înger. Acest simbol explicat este cheia întregii profeții. **Apocalipsa 13:1-8**

> **1.** Apoi am stătut pe nisipul mării. Şi am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă.
> **2.** Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie şi o stăpînire mare.
> **3.** Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pămîntul se mira după fiară.
> **4.** Şi au început să se închine balaurului, pentrucă dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicînd: „Cine se poate asemăna cu fiara, şi cine se poate lupta cu ea?“
> **5.** I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni.
> **6.** Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul şi pe ceice locuiesc în cer.
> **7.** I s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam.
> **8.** Şi toţi locuitorii pămîntului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n-a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului, care a fost jungheat.

Va deveni un mare și teribil dușman al poporului lui Dumnezeu, un dușman

roman – nu un dușman roman din trecut, nu un Cezar păgân, nu Nero sau Domițian, ci unul care ocupă un loc mai târziu, un loc definitiv; căci nimeni nu-l va urma în acest regat, deoarece este prezis că distrugerea sa va avea loc la venirea lui Hristos în Împărăția Sa.

O comparație între acest dușman roman al poporului lui Dumnezeu, descris de Ioan, și „cornul mic" profețit de Daniel dezvăluie faptul important al identității lor. Sunt unul și același. Luați în considerare următoarele aspecte:

I. Cornul persecutor văzut de Daniel este un corn al Imperiului Roman; este un corn roman. Iar capul persecutor văzut de Ioan este capul fiarei romane. În acest sens, sunt la fel. Ambele sunt romane.

II. Cornul persecutor se dezvoltă în perioada târzie sau divizată a Imperiului Roman; el se ridică printre cele zece coarne gotice. Capul persecutor văzut de Ioan crește la fel în aceeași perioadă târzie a Imperiului Roman, deoarece el urmează celor șapte capete și este ultimul. Al șaselea – așa a spus îngerul – a existat în timpul lui Ioan, iar al șaptelea ar trebui să dureze doar o scurtă perioadă de timp – rănit de moarte – pentru a fi apoi reînviat într-o formă nouă și definitivă, tiranică și persecutorie. „Cornul mic" din Daniel aparține epocii târzii a Imperiului Roman, cunoscută sub numele de epoca celor zece coarne sau epoca gotică iar capul reînviat al Imperiului, văzut de Ioan, aparține aceleiași epoci. După cum observați, epoca lor este aceeași. Aceasta este o altă caracteristică a identității lor.

III. Amândouă au gură. Iată o trăsătură foarte distinctă și remarcabilă. Celelalte coarne și capete erau tăcute; dar acesta vorbește. Cornul roman care urmărește are, așa cum citim în Daniel, „o gură"; iar capul roman care îl urmărea, citim în Ioan, „i s-a dat o gură".

IV. În orice caz, gura asta spune aceleași lucruri. Despre gura cornului roman, Daniel spune în capitolul 7: „vorbea lucruri mari" (versetul 8),

> **8.** M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintîi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om, şi o gură_, care vorbea cu trufie.

„zgomotul vorbelor arogante pe care le rostea cornul" (**versetul 11**),

> **11.** Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă, şi trupul ei a

fost nimicit şi aruncat în foc, ca să fie ars.

„vorbea lucruri mari" (**versetul 20**)

20. şi asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, şi asupra celuilalt corn care ieşise, şi înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, şi avea o înfăţişare mai mare decît celelalte coarne.

și „vorbea [cu îndrăzneală] împotriva Celui Preaînalt" (**versetul 25**).

25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi legea; şi sfinţii vor fi daţi în mînile lui timp_ de o vreme, două vremi, şi o jumătate de vreme.

Despre capul roman din Apocalipsă, Ioan spune: „I s-a dat o gură care rostea cuvinte mari și blasfemii [...] Și și-a deschis gura pentru a blasfemia împotriva lui Dumnezeu, pentru a blasfemia numele Lui, cortul Lui și pe cei care locuiesc în cer" (Apocalipsa 13:6).

6. Ea şi-a deschis gura, şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul şi pe ceice locuiesc în cer.

Cornul vorbește, capul vorbește; amândoi spun lucruri mărețe, amândoi blasfemiază. Această coincidență izbitoare este un indiciu suplimentar al identității lor.
στόμα λαλοῦν μεγάλα (Daniel 7:8).
στόμα λαλοῦν μεγάλα (Apocalipsa 13:5).
Expresia „Amândoi au guri mari", este identică în traducerea Septuaginta a cărții Daniel și în Apocalipsa.[1]

[1] (Septuaginta este cea mai veche traducere completă a Bibliei ebraico-arameene în limba greacă veche. În „Versiunea King James 1611", aceste două pasaje biblice sunt, de asemenea, identice; „a mouth speaking great things," în română „o gură care vorbeşte lucruri măreţe."

V. Cornul are o mare putere. Rupe trei coarne; pare „mult mai mare decât tovarășii săi" (**versetul 20**);

20. şi asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, şi asupra celuilalt corn care ieşise, şi **înaintea căruia căzuseră trei;** asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, şi avea o înfăţişare mai mare decît celelalte coarne.

poartă război și învinge; marea sa „domnie" îi va fi în cele din urmă luată și distrusă; „judecata se va întruni și îi va lua domnia" **(versetul 26)**.

26. Apoi va veni judecata, şi i se va lua stăpînirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna.

La fel, Capul are o mare autoritate; „i s-a dat putere peste orice trib, limbă și națiune” (Apocalipsa 13:7).

7. I s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam.

Punerea în practică a acestor cuvinte nu ar trebui să depășească sfera respectivă. În aceste sfere, puterea cornului sau a capului ar trebui să fie supremă și universală pentru o anumită perioadă. Având în vedere domnia lor, ei sunt deci egali.

VI. Amândoi poartă război împotriva sfinților: Amândoi sunt teribili ca persecutori ai poporului lui Dumnezeu. Daniel spune: *„Am văzut acest corn făcând război cu sfinții și biruind-i, [...] Va mistui pe sfinții Celui Preaînalt, [...] Vor fi dați în puterea lui pentru o vreme, vremuri și jumătate de vreme.”* Ioan spune: *„I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască”* (Apocalipsa 13:7); *„Va face război cu ei, îi va birui și îi va ucide”* (Apocalipsa 11:7). Ioan descrie metoda acestui război, în ce fel și din ce motiv „sfinții” sau *„martirii lui Isus”* *„urmau să fie uciși”* (Apocalipsa 13:15); Și despre acești martiri, glasul din cer spune: *„Fericiți morții care mor în Domnul de acum înainte! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, dar faptele lor îi vor urma”* (Apocalipsa 14:13). În persecuția lor împotriva sfinților, *„cornul”* lui Daniel și *„capul”* reînviat al lui Ioan sunt similare.

VII. Ambele au este aceeași durată. Și aceasta este o caracteristică remarcabilă. Durata cornului care urmărește este prezentată în mod mistic în Daniel ca „o vreme, vremuri și jumătate de vremuri” sau trei vremuri și jumătate (Daniel 7:25).

25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi legea; şi sfinţii vor fi daţi în mînile lui timp_ de o vreme, două vremi, şi o jumătate de vreme.

Iar durata capului care urmărește este dată în Apocalipsa ca fiind de 42 de luni. „Și i s-a dat putere să lucreze timp de 42 de luni” (Apocalipsa 13:5).

5. I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni.

Și este exact aceeași perioadă de timp. Acest lucru va fi clar dintr-o comparație a celor șapte secțiuni în care apare această perioadă de timp în Daniel și Apocalipsă; în acestea, este numită 1.260 de zile, 42 de luni și trei timpuri și jumătate. Acum, 1.260 de zile înseamnă 42 de luni, iar 42 de luni înseamnă trei ani și jumătate. Ceea ce reprezintă aceste perioade simbolice de timp este o altă întrebare; ideea noastră aici este identitatea lor. Cornul care urmărește și capul care urmărește au o durată identică. Aceasta este o dovadă în plus a asemănării realității pe care o reprezintă.

VIII. Ei i-au sfârșit in același mod și în același timp. Acest lucru completează dovada identității lor. Cornul care urmărește este simbolul vechimii zilelor, care va fi descoperit la Judecata de Apoi și ucis de slava Împărăției Sale (Daniel 7:9-11).

> **9.** Mă uitam la aceste lucruri, pînă cînd s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrînit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc, şi roatele Lui ca un foc aprins.
> **10.** Un rîu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile.
> **11.** Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă, şi trupul ei a fost nimicit şi aruncat în foc, ca să fie ars.

„Regele regilor și Domnul domnilor", care va fi revelat în acea judecată, va distruge în cele din urmă capul persecutorului, lovind cupele de vin ale mâniei și furiei Dumnezeului atotputernic. Judecata este aceeași (Apocalipsa 19:11,20).

> **11.** Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios" şi „Cel adevărat", şi El judecă şi Se luptă cu dreptate.
> **20.** Şi fiara a fost prinsă. Şi împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, şi se închinaseră icoanei ei. Amîndoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.

„Cornul mic" și „capul" reînviat sunt atunci identice în ceea ce privește locul, timpul, caracterul, autoritatea, persecuția, durata și soarta. Ele apar în același loc, au aceeași durată, fac aceleași fapte, se sfârșesc în același moment și prin aceeași revelație a lui Hristos în slava Împărăției Sale. Nu pot

reprezenta două puteri care sunt absolut identice în toate aceste aspecte, ci una și aceeași. Chiar și Biserica Romei recunoaște identitatea lor. Ea învață că ambele sunt simboluri ale aceleiași mari puteri persecutorii.

Calea este acum clară pentru a lua în considerare interpretarea acestei profeții. Într-adevăr, această interpretare este deja dată de identificarea actuală. Cornul cel mic al lui Daniel, așa cum am demonstrat deja, reprezintă papalitatea Romei. La fel și acest cap reînviat. Vom analiza pe scurt dovezile care susțin această concluzie; dar, din moment ce am schițat deja istoria, nu este nevoie să ne oprim prea mult asupra diferitelor puncte. Vom trece în revistă trăsăturile profetice în ordinea în care le-am prezentat deja, luând în considerare mai întâi faptele referitoare la ascensiune și apoi pe cele referitoare la domnia puterii în cauză.

În primul rând, în ceea ce privește ascensiunea sa. Capul prezis se ridică din Imperiul Roman. Deci este roman. Exact ca și papalitatea. Avem sistemul, al cărui cap este Papa, denumit romanism, deoarece sediul său se află în orașul celor șapte coline.

Apoi, puterea persecutoare prezisă crește în a doua fază a istoriei romane. Este al șaptelea sau ultimul cap al vechiului imperiu – reînviat. Aceasta este poziția precisă a papalității. Papalitatea aparține celei de-a doua faze sau creștine a Imperiului Roman. A crescut în mijlocul coarnelor sau regatelor sale gotice. A fost renașterea unei puteri care fusese ucisă. Când imperiul păgân a fost răsturnat, papalitatea s-a ridicat în locul său. Mai întâi Cezarii au domnit la Roma, apoi papii. Goții au răsturnat Imperiul Roman în secolul al V-lea; Romulus Augustus a renunțat la demnitatea imperială în 476 d.Hr. Aceasta a fost „rana mortală” a celui de-al șaptelea cap. Din acest moment, papalitatea a crescut cu libertate și printre coarnele sau regatele gotice. Obsetvați această caracteristică – papalitatea aparține celei de-a doua faze sau creștine a Imperiului Roman. A fost un corn printre coarnele gotice. A fost un cap reînviat. Puterea Cezarilor s-a reaprins în domnia universală a papilor.

Papalitatea a fost mică la început, dar a crescut într-o mare stăpânire; a exercitat o putere la fel de mare ca cea pe care o făceau odinioară Cezarii; toată Europa s-a supus stăpânirii sale; a pretins și pretinde încă putere nelimitată fără adversari sau limite. Hallam, așa cum am menționat deja, spune despre secolul al XIII-lea, apogeul puterii papale: *„Roma inspira în această perioadă toată teroarea numelui său antic. Era din nou stăpâna lumii, iar regii îi erau vasali.”*[1] Gândiți-vă la titlul măreț al papilor, *rector orbis* – stăpânul lumii. Și în acest sens, papalitatea împlinește profeția.

[1] Hallam: „History of the Middle Ages=Istoria Evului Mediu”, ediţia a patra, p. 368

În al doilea rând, observați această caracteristică extraordinară atât în Daniel, cât și în Apocalipsa; gura acestei puteri. Cornul din Daniel, precum și capul din Ioan, au o gură, *στόμα λαλοῦν μεγάλα – „o gură care vorbește lucruri mari”*. Această calitate este îndeplinită în mod minunat în papalitate. Ce gură are acest conducător latin! Ce vorbăreț! Ce învățător! Ce tunet și fulger! Cum s-a lăudat și s-a umflat de mândrie și i-a excomunicat și anatemizat pe toți cei care i s-au opus! A mai văzut lumea vreodată ceva asemănător în această privință? Toți regii gotici erau umilii lui slujitori. El a fost și este reprezentantul lui Hristos, al lui Dumnezeu, stăpânul lumii, înarmat cu toate puterile și forțele lui Hristos în ceruri, pe pământ și în iad. El este infailibil; regulile sale sunt incorigibile, nereformabile. Are într-adevăr o gură mare, o gură care spune lucruri mari!

În **al treilea rând**, vom analiza lupta sa cu sfinții. În Apocalipsa 13:7 citim:

> **7.** I s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam.

Nu voi face mai mult aici decât să amintesc că sfinții au suferit îngrozitor sub Cezarii Romei păgâne, în timp ce sub Roma papală au suferit și mai teribil și mult mai mult timp. Lăsați masacrele albigenzilor, valdenzilor, husiților, lollarzilor, masacrele din Olanda și Țările de Jos, masacrul de Sfântul Bartolomeu, masacrul din Irlanda din 1641, torturile Inchiziției, focurile rugului, care au fost aprinse în mod repetat în toate țările Europei, să vorbească de la sine și să mărturisească împlinirea profeției. Da, papalitatea a purtat război cu sfinții, i-a biruit, i-a epuizat și i-ar fi distrus și exterminat complet, dacă nu ar fi fost mâna susținătoare și puterea înviorătoare a lui Dumnezeu. În lunga, cruda și universala sa persecuție a sfinților, papalitatea a împlinit această profeție solemnă.

În al patrulea rând, luați în considerare durata prevăzută a acestei puteri persecutorii. Daniel anunță în mod misterios durata acesteia ca fiind de trei ani și jumătate, iar Ioan ca fiind 42 de luni. Caracterul simbolic al profeției, precum și amploarea subiectului ne interzic să luăm aceste date temporale la propriu. Așa cum fiara este simbolică, și diferitele sale componente la fel, la fel și timpul capului său care urmărește este simbolic. Acest timp se găsește de șapte ori în cărțile Daniel și Apocalipsă, unde este numit 1.260 de zile, 42 de luni și, de asemenea, trei „timpuri” și jumătate. Este, după cum am spus, întotdeauna aceeași perioadă. Faceți calculele și veți vedea. Ei

bine, atât în Lege, cât și în Profeții, o zi este folosită ca simbol pentru un an. Moise, Ezechiel și Daniel îl folosesc în acest fel. Cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel sau 490 de zile până la Mesia, au fost împlinite ca 490 de ani; adică au fost îndeplinite pe scala anuală zilnică. Pe această scară, cele 42 de luni sau 1.260 de zile reprezintă 1.260 de ani. Deci întrebăm: A supraviețuit papalitatea acestei perioade? O analiză a faptelor istorice va demonstra că este așa. De la momentul ascensiunii sale în secolul al VI-lea, odată cu remarcabilul decret al împăratului Iustinian din 533 d.Hr., care îl constituie capul tuturor bisericilor creștine. 1260 de ani mai târziu – până în 1793, data căderii violente a papalității în timpul Revoluției Franceze. Aici avem un fapt de mare importanță. Rețineți bine aceste informații. La aceasta se adaugă și faptul că, în mod analog, în 607 d.Hr., împăratul Focas a emis un decret care confirma autoritatea papei asupra creștinismului. 1.260 de ani mai târziu – până în 1866-7, data de început a celei mai recente căderi remarcabile a guvernelor papale, care a dus în 1870 la pierderea puterii seculare a papei. În acest an, papalitatea a atins cea mai înaltă înălțare la care putea aspira; cea a infailibilității, și a pierdut suveranitatea seculară pe care o deținea de mai bine de o mie de ani. Astfel, perioada prevăzută s-a împlinit. Ce dovadă! Papalitatea a împlinit profeția, nu numai în poziția sa geografică și istorică, în caracterul său moral, în puterea sa politică, în pretențiile sale blasfemice, în cariera sa tiranică, ci și în cronologia sa - în momentul ascensiunii sale, în timpul duratei sale, în epoca declinului său, în criza căderii sale.

V-am atras deja atenția asupra faptului că papalitatea este o putere complexă și necesită simboluri complexe pentru a o reprezenta. Este atât o putere seculară, cât și una ecleziastică. Iar puterea ecleziastică și-a arogat dreptul de a crea puterea seculară sau de a o modela cu autoritate divină și a exploatat capacitățile puterii seculare - în urmărirea propriilor scopuri nelegiuite.

Apocalipsa 13 prezintă aceste două organizații ca „fiare”. Una este înfățișată ca o fiară cu zece coarne, cealaltă ca o fiară cu două coarne. Prima, ca orice fiară din Daniel, se ridică din mare; cea de-a doua se ridică din pământ. Una izvorăște din furtună, cealaltă din calm. Una izvorăște din furtună, cealaltă din liniște. Vânturi ambițioase și războinice însoțesc nașterea unuia, cealaltă crește liniștit dintr-o origine profundă, pământească, ca o plantă de iederă sau o buruiană dăunătoare, născută din pământ. Cele zece coarne ale unuia sunt imperii puternice, ca fierul, iar cele două coarne ale celuilalt sunt blânde, ca ale unui miel. Cele două fiare stau una lângă alta, fac totul împreună. Fiara pământească este „profetul” fiarei mării și este un „profet fals”. El impune supunerea față de puterea lumească,

în special față de noul cap, capul care a fost ucis și vindecat. El stabilește închinarea idolatrică a acestui cap sau supunerea față de el ca autoritate divină. El „folosește" toată puterea fiarei cu zece coarne în războiul său împotriva sfinților și slujitorilor lui Dumnezeu. El face minuni false și face minuni mincinoase și chiar aduce foc pe pământ, imitând profeții Domnului; adică, îi judecă pe cei care se împotrivesc. El folosește instrumentul excomunicării, o armă a autorității cerești, și o mânuiește cu un efect teribil. El pune împărățiile sub interdicție și națiunile sub anatemă. El face idolatria obligatorie, predându-i pe toți cei care refuză să participe la puterea lumească - brațul legii - pentru a fi pedepsiți și, în cele din urmă, uciși. El interzice orice relație, orice contact și orice comunitate cu așa-numiții „eretici". El stipulează că nimeni nu are voie să cumpere nimic de la ei și nimeni nu are voie să le vândă nimic. El introduce sistemul numit astăzi „boicot", un sistem de persecuție practicat liber de preoțimea papală în Evul Mediu și care, după cum știm, este încă aplicat si astăzi în unele țări papale.

Cum ar putea fi reprezentate mai bine relațiile reciproce dintre forțele politice și ecleziastice din Imperiul Roman renegat decât prin aceste simboluri minunate? Aici există o monarhie și un cler în strânsă și nefastă legătură; Preoțimea unge monarhia, o slujește, o folosește. Împreună guvernează și împreună persecută. Niciun simbol nu poate reprezenta totul, nicio parabolă nu poate corespunde în toate privințele realității reprezentate. Este suficient ca trăsăturile principale și relațiile primare să fie reprezentate în simbol sau să se reflecte în parabolă. Exact asta se întâmplă în profeția din Apocalipsă. Priviți faptele. Papalitatea este o putere politică de mai bine de o mie de ani. Papi de la Roma erau monarhi laici. Ei dețineau teritorii, percepeau impozite, promulgau legi, aveau armate și purtau războaie. Monarhia papală a fost întotdeauna o parte integrantă a Imperiului Roman. Papalitatea a fost și este în continuare o putere sacră. În timp ce guvernarea sa seculară a căzut, cea spirituală a rămas intactă. În plus, ***papalitatea este asistată de o organizație sacră extinsă, care cuprinde aproximativ o mie de episcopi și jumătate de milion de preoți. Această organizație controlează convingerile și acțiunile a două sute de milioane de oameni aparținând a peste treizeci de națiuni.*** Dacă cel mai bun simbol al Imperiului Roman și al conducătorilor săi este o fiară cu zece coarne, ce ar putea reprezenta mai bine ierarhia papală decât o fiară cu două coarne, ale cărei coarne sunt ca ale unui miel, dar care are vocea unui balaur? Și ce nume mai bun s-ar putea găsi pentru această ierarhie decât ***„falsul profet"?*** Acum, așa cum Moise și Ilie au chemat focul judecăților lui Dumnezeu asupra dușmanilor lui Israel, nu a aplicat această ierarhie, iar și iar – după părerea a

milioane de oameni – judecățile lui Dumnezeu asupra celor care se opuneau voinței sale, fie ei indivizi, fie națiuni? Nu era aceasta una dintre cele mai puternice și convingătoare arme? Citiți istoria Evului Mediu și a secolului al XVI-lea. Care popor din Europa nu a fost supus din când în când interdicției papale și forțat prin aceste mijloace să se supună deciziilor papei roman? Și nu a fost preoțimea inițiatoarea și instigatoarea unui sistem de mare amploare de idolatrie și persecuție? Nu a folosit oare puterea statului pentru a impune idolatria și pentru a persecuta cu cruzime și mortalitate milioane de credincioși care nu s-au închinat în fața lui Baal modern? În toate acestea, istoria se potrivește prea bine profeției. Strigăte adânci în adâncuri, iar pronunțiile inspirației sunt surprinse și redate de experiența generațiilor. Vocile profeților revin cu putere de-a lungul secolelor, iar dovada că Dumnezeu a vorbit răsună în întreaga lume.

După ce am analizat pe scurt profeția lui Ioan privind ascensiunea și domnia puterii papale, trebuie acum să analizăm prezicerea sa despre căderea și răsturnarea acesteia. Acestea se găsesc în **Apocalipsa** 17-19. Nu avem timp să citim aceste capitole acum; fără îndoială le cunoașteți și ați face bine să le studiați cu atenție și temeinic. Ele conțin a doua profeție complexă sau dublă referitoare la romanism — cariera și judecata „marei curve a Babilonului".

> **Apocalipsa lui Ioan - Capitolul 17**
> **1.** Apoi unul din cei şapte îngeri, cari ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine, şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari.
> **2.** Cu ea au curvit împăraţii pământului; şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!"
> **3.** Şi m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Şi am văzut o femeie, şezînd pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne.
> **4.** Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mînă un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.
> **5.** Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului."
> **6.** Şi am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sîngele sfinţilor şi de sîngele mucenicilor lui Isus. Cînd am văzut-o, m-am mirat minune mare.
> **7.** Şi îngerul mi-a zis: „De ce te miri?" Îţi voi spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă, şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.

8. Fiara, pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la perzare. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieţii, se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este, şi va veni. -
9. Aici este mintea plină de înţelepciune. - Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe cari şade femeia.
10. Sînt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celalt n-a venit încă, şi cînd va veni, el va rămînea puţină vreme.
11. Şi fiara, care era, şi nu mai este, ea însăş este al optulea împărat: este din numărul celor şapte, şi merge la perzare.
12. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sînt zece împăraţi, cari n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.
13. Toţi au acelaş gînd, şi dau fiarei puterea şi stăpînirea lor.
14. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor. Şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi, cari sînt cu El, de asemenea îi vor birui.
15. Apoi mi-a zis: „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari şade curva, sînt noroade, gloate, neamuri şi limbi.
16. Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, şi fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca, şi o vor arde cu foc.
17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Şi femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului.“

Capitolul 18

1. După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; şi pămîntul s-a luminat de slava lui.
2. El a strigat cu glas tare, şi a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urîte;
3. pentrucă toate neamurile au băut din vinul mîniei curviei ei, şi împăraţii pămîntului au curvit cu ea, şi negustorii pămîntului s-au îmbogăţit prin risipa desfătării ei.“
4. Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!
5. Pentrucă păcatele ei s-au îngrămădit, şi au ajuns pînă în cer; şi

Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei.
6. Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea, şi întoarceţi-i de două ori cît faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!“
7. Pe cît s-a slăvit pe sine însăş, şi s-a desfătat în risipă, pe atît daţi-i chin şi tînguire! Pentrucă zice în inima ei: „Şed ca împărătească, nu sînt văduvă, şi nu voi şti ce este tînguirea!“
8. Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tînguirea şi foametea. Şi va fi arsă de tot în foc, pentrucă Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.
9. Şi împăraţii pămîntului, cari au curvit şi s-au dezmierdat în risipă cu ea, cînd vor vedea fumul arderii ei, o vor plînge şi o vor boci.
10. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, şi vor zice: „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ţi-a venit judecata!“ -
11. Negustorii pămîntului o plîng şi o jălesc, pentrucă nimeni nu le mai cumpără marfa:
12. marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in supţire, de purpură, de mătasă şi de stacojiu; nici feluritele lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeş, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fer şi de marmoră;
13. nici scorţişoara, nici mirodeniile, nici miroznele, nici mirul, nici tămîia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grîul, nici boii, nici oile, nici caii, nici căruţele, nici robii, nici sufletele oamenilor.
14. Şi roadele atît de dorite sufletului tău s-au dus dela tine. Toate lucrurile alese, strălucite, sînt pierdute pentru tine, şi nu le vei mai găsi.
15. Ceice fac negoţ cu aceste lucruri, cari s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plînge, se vor tîngui,
16. şi vor zice: „Vai! vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte supţire, cu purpură şi cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare!
17. Atîtea bogăţii într-un ceas s-au prăpădit!“ - Şi toţi cîrmacii, toţi ceice merg cu corabia pe mare, marinarii, şi toţi ceice cîştigă din mare, stăteau departe;
18. şi, cînd au văzut fumul arderii ei, strigau: „Care cetate era ca cetatea cea mare?“
19. Şi îşi aruncau ţărînă în cap, plîngeau, se tînguiau, ţipau şi ziceau: „Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belşug de scumpeturi a îmbogăţit pe toţi ceice aveau corăbii pe mare, într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu!“

20. „Bucură-te de ea, cerule! Bucuraţi-vă şi voi, sfinţilor, apostolilor şi proorocilor! Pentrucă Dumnezeu v-a făcut dreptate, şi a judecat-o.“
21. Atunci un înger puternic a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, şi a zis: „Cu aşa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, şi nu va mai fi găsit!
22. Şi nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici cîntece din instrumente, nici cîntători din fluiere, nici cîntători din trîmbiţe; nu se va mai găsi la tine niciun meşter în vreun meşteşug oarecare. Nu se va mai auzi în tine vuietul morii.
23. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine, şi nu se va mai auzi în tine glasul mirelui şi al miresei, - pentrucă negustorii tăi erau mai marii pămîntului, pentrucă toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta,
24. şi pentrucă acolo a fost găsit sîngele proorocilor şi al sfinţilor şi al tuturor celor ce au fost jungheaţi pe pămînt.“

Capitolul 19

1. După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mîntuirea, slava, cinstea şi puterea!
2. Pentrucă judecăţile Lui sînt adevărate şi drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pămîntul cu curvia ei, şi a răzbunat sîngele robilor Săi, din mîna ei.“
3. Şi au zis a doua oară: „Aliluia!.. Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!“
4. Şi cei douăzeci şi patru de bătrîni şi cele patru făpturi vii s-au aruncat la pămînt şi s-au închinat lui Dumnezeu, care şedea pe scaunul de domnie. Şi au zis: „Amin! Aliluia!“
5. Şi din scaunul de domnie a ieşit un glas, care zicea: „Lăudaţi pe Dumnezeul nostru, toţi robii Lui, voi cari vă temeţi de El, mici şi mari!“
6. Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărăţească.
7. Să ne bucurăm, să ne veselim, şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit,
8. şi i s-a dat să se îmbrace cu in supţire, strălucitor, şi curat.“ - (Inul subţire sînt faptele neprihănite ale sfinţilor.)
9. Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!“ Apoi mi-a zis: „Acestea sînt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!“
10. Şi m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui Dar el mi-a zis: „Fereşte-te să faci una ca aceasta! Eu sînt un împreună slujitor cu tine şi

cu fraţii tăi, cari păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.“)
11. Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios“ şi „Cel adevărat“, şi El judecă şi Se luptă cu dreptate.
12. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti, şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decît numai El singur.
13. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele Lui este: „Cuvîntul lui Dumnezeu.“
14. Oştile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in supţire, alb şi curat.
15. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe cari le va cîrmui cu un toiag de fer. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.
16. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.“
17. Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, şi a zis tuturor păsărilor, cari sburau prin mijlocul cerului: „Veniţi, adunaţi-vă la ospăţul cel mare al lui Dumnezeu,
18. ca să mîncaţi carnea împăraţilor, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor şi a călăreţilor, şi carnea a tot felul de oameni, slobozi şi robi, mici şi mari!“
19. Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pămîntului şi oştile lor, adunate ca să facă războiu cu Cel ce şedea călare pe cal şi cu oastea Lui.
20. Şi fiara a fost prinsă. Şi împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, şi se închinaseră icoanei ei. Amîndoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.
21. Iar ceilalţi au fost ucişi cu sabia, care ieşea din gura Celui ce şedea călare pe cal. Şi toate păsările s-au săturat din carnea lor.

În această profeție, Ioan vede FIARA cu zece coarne, reprezentând Imperiul Roman, alături de o FEMEIE mistică îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur, pietre prețioase și perle; o desfrânată, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului, iubita vinovată a regilor, persecutoarea crudă a sfinților; beată, dar nu cu vin — beată cu sângele sfinților și al martirilor lui Isus. Ce viziune! Ce profeție!

Vă amintiți interpretarea îngerească a acestei viziuni: *„Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care stăpânește peste împărații pământului”*

(Apocalipsa 17:18). Am demonstrat că acest oraș era Roma, fără îndoială Roma. Chiar și romaniștii recunosc că „marea curvă Babilon" înseamnă Roma. Cardinalul Bellarmine spune că „*Roma este numită Babilon în Apocalipsă*". Cardinalul Baronius recunoaște că „*toți oamenii mărturisesc că Roma este numită Babilon în Apocalipsa lui Ioan*". Bossuet observă că „*caracteristicile sunt atât de marcante încât este ușor să descifrezi Roma sub figura Babilonului*". (Rome sous la figure de Babylone). Dar, deși se recunoaște că marea curvă Babilon, care stă pe cele șapte dealuri, înseamnă Roma, exegeții papali explică, că este vorba despre Roma păgână, nu despre Roma creștină – Roma cezarilor, nu a papilor.

La aceasta răspundem, ***mai întâi***, că numele de pe fruntea desfrânatei este „mister" și că Roma păgână nu a fost un mister. Adevărata natură a Romei păgâne nu a fost niciodată ascunsă. Pe de altă parte, Roma creștină este un „mister"; Nu este ceea ce pare a fi. În mărturisire este divină, în esență este satanică.

În al ***doilea rând***, spunem că în Apocalipsa există un contrast clar și intenționat între cele două orașe, Babilon și Ierusalim, care este ignorat de interpretarea papală. Babilonul, în Apocalipsă, este un oraș și o curvă. Ierusalimul, în aceeași carte, este un oraș și o mireasă. Prima este concubina coruptă a regilor pământești, a doua este mireasa castă a regelui ceresc. Dar aceasta din urmă este o biserică; prima nu este atunci o metropolă păgână. Contrastul există între Biserică și Biserică, între Biserica credincioasă și Biserica apostată.

În al ***treilea rând***, subliniem faptul că judecata descrisă în Apocalipsa 18 se abate asupra Babilonului atunci când păcatele sale ajung până la cer (Apocalipsa 18:5), adică în cea mai întunecată perioadă a existenței sale. Dar când Alaric a distrus Roma în anul 410 d.Hr., acest oraș devenise creștin; Roma a fost curățată atunci de idolii păgâni. Nici aici nu a căzut în întunericul papalității. Nu a fost în secolul al V-lea când Roma a atins apogeul extrem al blasfemiei sale. Cucerirea orașului de către soldații lui Alaric, când acesta nu era nici păgân, nici papal, aici nu putea fi judecata prezisă.

În ***al patrulea rând***, subliniem faptul că distrugerea Babilonului prezisă în Apocalipsă este completă și definitivă. Ca o mare „piatră de moară", ea va fi aruncată în mare (Apocalipsa 18:21); nu va exista nicio restaurare. Acest lucru nu se poate referi doar la incendiul din Roma din anul 410 d.Hr., deoarece acest eveniment a fost urmat rapid de restaurarea completă a orașului. Când Babilonul cade în Apocalipsa 18, fumul incendiului său se ridică pentru totdeauna; El nu va mai fi găsit deloc!

În ***al cincilea rând,*** subliniem faptul că distrugerea prevăzută a Babilonului va fi realizată de coarnele sau guvernele care anterior se aflau sub dominația sa. Recunoaștem deschis că goții au distrus Roma antică, dar goții nu erau supuși Romei înainte de asta. Popoarele gotice nu s-au supus mai întâi Romei și apoi au respins-o, au sfâșiat-o, au călcat-o în picioare și au distrus-o. Toate acestea, însă, au fost făcute de aceste națiuni în cazul Romei papale. Timp de secole au fost supuși domniei sale, apoi au respins-o. Priviți Revoluția Franceză; priviți faptele Franței. Priviți Italia anului 1870. Priviți continentul de astăzi.

În ***al șaselea rând***, subliniem faptul că, distrugerea prevăzută a Babilonului va fi urmată imediat de „nunta Mielului". Acest lucru este clar prezis în Apocalipsa 19. Dar cucerirea Romei de către Alaric nu a fost urmată de acest eveniment. Alaric a cucerit Roma acum 1.500 de ani, în timp ce nunta Mielului este încă o viziune de viitor. Acest lucru exclude complet ideea că distrugerea Romei de către Alaric ar fi judecata intenționată și că marea curvă Babilon reprezintă Roma păgână. Și pentru că marea curvă Babilon nu reprezintă Roma păgână, ea trebuie să reprezinte în mod inevitabil Roma papală; Nu există altă alternativă.

Citiți acum în concluzie, această minunată profeție despre „marea curvă Babilon" în lumina clară și revelatoare a istoriei. Îi întreb pe cei dintre voi care au studiat istoria ultimelor optsprezece secole: nu a devenit Roma creștină o curvă? Nu s-a aliat Roma papală cu regii pământului? Nu s-a glorificat ea însăși ca regină și nu s-a numit stăpâna lumii? Nu a călărit pe trupul animalului sau al celui de-al patrulea imperiu și nu a domnit peste acțiunile sale timp de secole? Nu s-a împodobit Roma papală cu aur, pietre prețioase și perle? Nu sunt hainele ei? **Noi ne bazăm pe fapte**. Mergeți în biserici și vedeți cu ochii voștri. Priviți preoții, cardinalii și papii. ***Priviți veșmintele violete și stacojii pe care le poartă. Priviți bijuteriile decorative, palatele luxoase în care trăiesc. Priviți cele unsprezece mii de săli și camere din Vatican și bogățiile și splendorile nelimitate care au fost adunate acolo. Priviți spectacolele magnifice din Bazilica Sfântul Petru din Roma,*** care eclipsează chiar și splendoarea caselor regale. Mergeți și vedeți aceste lucruri sau citiți mărturiile celor care le-au văzut. Roma poartă fără rușine veșmântul, culorile și nuanțele descrise în paginile profeției inspirate. O puteți recunoaște pe curva după hainele pe care le poartă, la fel de sigur ca după numele de pe fruntea ei.

Cardinali catolici

Episcopi catolici

Bischöfe und Kardinäle

Papa Ioan al XXIII-lea în 1958
(purtând tiara, coroana papală)

Papa pe tronul de aur

Bazilica di San Pietro din Vatican

[cum se aliază Roma papală cu religiile si regii/președinții pământului]

Episcopul ortodox copt Kyrillos
la o întâlnire cu Papa Francisc (fotografie de arhivă)

Papa Francisc cu participanții la Conferința interreligioasă „Tuturor Religiilor”
în timpul audienței acordate la Vatican sâmbăta aceasta (30.11.2024)

Papa Francisc la fotografia de grup a reuniunii G7

Dar să trecem la aspectul cel mai întunecat. Nu a băut Biserica Romei din abundență sângele prețios al sfinților și martirilor? Facem apel la fapte. Dar ce se întâmplă cu ***albigenzii*** în secolul al XIII-lea? Dar ce se întâmplă cu ***valdenzii*** din secolul al XIII-lea până în vremea lui Cromwell și a Commonwealth-ului? Vă amintiți ***poemul lui Milton*** despre ei, acele versuri memorabile. Și ce se întâmplă cu persecuțiile nemiloase ale **protestanților din Franța**, care au durat mai bine de trei sute de ani teribili? Dar cum rămâne cu **masacrul Sfântului Bartolomeu** și **revocarea Edictului de la Nantes**? Dar cum rămâne cu **incendiile de la Smithfield**? Dar cum rămâne cu teribila **Inchiziție**?

Așteptați, vă duc la Inchiziție. Trebuie să intrați prin porțile ei întunecate; Trebuie să mergeți prin coridoarele ei întunecate; Trebuie să stați în camera ei de tortură infernală; trebuie să auziți strigătele unora dintre victimele ei; trebuie să ascultați cuvintele lor insistente, imploratoare. Ce chinuri au fost îndurate sub aceste bolți sumbre, nevăzute de niciun ochi omenesc, în afară de cei ai diabolilor inchizitori! Ce strigăte au fost scoase în acest loc pustiu, strigăte care nu au ajuns niciodată în lumea deschisă în care trăim. Ușile încuiate i-au închis înăuntru, zidurile de piatră i-au sufocat. Niciun sunet nu se auzea, nici măcar un geamăt slab și îndepărtat. Dar, din când în când, o victimă găsea eliberarea, unul sau altul ieșea din camera de tortură, palid și tremurând, mutilat și desfigurat, pentru a povesti ceea ce trăiseră în mâinile sfinților inchizitori. Ar trebui să chemăm câțiva dintre ei ca martori.

Această carte este **„Istoria Inchiziției" de Limborch** - * *. Ea povestește istoria apariției sale în urmă cu șapte sute de ani, a stabilirii și a progresului ei în Franța, Spania, Italia, Portugalia, Polonia, Sicilia, Sardinia, Germania, Olanda și alte părți ale lumii. Această poveste descrie miniștrii și metodele lor, vicarii, asistenții, notarii, judecătorii și alți funcționari; ea descrie puterea inchizitorilor și modul lor de acțiune. Ea dezvăluie tribunalul ei îngrozitor, deschide registrele ei pătate de sânge, descrie temnițele ei, torturile secrete pe care le-a impus, torturile extreme, nemiloase, fără milă, precum și așa-numitele „acte de credință" publice sau arderea ereticilor. Ce mărturie! Ce lume a tiraniei și a chinurilor insuportabile se concentrează în acest singur cuvânt – Inchiziția! Tirania asupra conștiinței! Oamenii care, în numele lui Isus Hristos, îi torturează, îi spintecă, îi strangulează, îi mutilează și îi desfigurează pe semenii lor pentru a-i forța să numească lumina întuneric și întunericul lumină; pentru a numi Evanghelia lui Hristos o minciună și minciuna lui Satan adevăr; pentru a recunoaște că ceea ce este greșit este corect și a mărturisi că ceea ce este corect este greșit; pentru a se închina omului și a-l venera ca pe un zeu; pentru a numi învățăturile lui Hristos

erezie și învățăturile Anticristului divine! Puterea acestui tribunal îngrozitor era enormă. În Spania și Portugalia, Inchiziția a zdrobit complet Reforma. Inchizitorilor nu li se puteau ascunde secrete; Sute de persoane erau arestate adesea într-o singură zi, iar pe baza informațiilor obținute în urma interogatoriilor sub tortură, alte mii de persoane erau arestate. Închisori, mănăstiri, chiar și case private erau pline de victime; celulele Inchiziției erau umplute și golite în mod repetat; Camera ei de tortură era un iad. Au fost folosite cele mai chinuitoare dispozitive pentru a disloca membrele chiar și ale femeilor delicate. Mii de oameni au fost arși pe rug. Evanghelia a fost redusă la tăcere și zdrobită, iar însuși Hristos – sub forma adepților Săi – a suferit tortura unei a doua Golgota.

Să aruncăm o privire în camera ororilor din timpul Inchiziției spaniole. „*Locul torturii*", spune un istoric spaniol, citat din Limborch, p. 217, *„Locul torturii în timpul Inchiziției spaniole este, în general, o cameră subterană și foarte întunecată, la care se ajunge prin mai multe uși. În acesta este înființat un tribunal în care fac parte inchizitorul, inspectorul și secretarul. Când lumânările sunt aprinse și persoana care urmează să fie torturată este adusă, călăul, care deja așteaptă, face o impresie îngrozitoare și teribilă. El este acoperit cu o rochie neagră de in până la picioare, care este strâns legată de corpul său. Capul și fața lui sunt complet acoperite de o glugă neagră lungă, în care sunt doar două mici găuri prin care poate vedea. Toate acestea au scopul de a-l înspăimânta și mai tare pe bietul nenorocit, atât în spirit cât și în trup, când va vedea că va fi torturat de mâinile cuiva care arată ca diavolul."*

Gradele torturii sunt descrise de Julius Clarus și alți scriitori citați de Limborch. Acestea erau diverse și includeau următoarele:

1. Amenințarea cu tortura.
2. Transportul la locul torturii.
3. Dezbrăcarea și imobilizarea.
4. Ridicarea în sus.
5. Ceea ce ei numeau „squassation". [1]

[1] *(Squassation era o formă mai intensă de tortură folosind roata cu frânghie, aşa-numitul strappado sau spânzurarea pe stâlp. Era procesul de a atârna greutăţi suplimentare victimei şi/sau de a o arunca de la înălţimi din ce în ce mai mari. Greutăţile variau între cincizeci şi cinci sute de livre.)*

Aici, la pagina 219, se află relatarea despre dezbrăcarea victimelor, bărbați și femei, în vederea pregătirii pentru tortură; îndepărtarea fiecărei piese de îmbrăcăminte, oricât de mică, de către acești sfinți inchizitori, și

modul în care le pun pantaloni scurți din in și lasă restul corpului gol, la dispoziția torționarilor. Aici, la pagina 221, se află relatarea lui Isaac Orobio despre ceea ce a suferit în timp ce se afla în mâinile lor. Era spre seară, spune el, când a fost dus la locul de tortură al Inchiziției. Era o încăpere mare, subterană, cu tavan boltit, iar pereții erau acoperiți cu draperii negre. Sfeșnicele erau fixate pe perete și întreaga cameră era iluminată de lumânările așezate în ele. La un capăt era o zonă închisă, asemănătoare unui dulap, unde inchizitorul și notarul stăteau la o masă. Totul părea atât de îngrozitor și de cumplit, încât locul i se părea adevăratul lăcaș al morții. Apoi, inchizitorul l-a avertizat să mărturisească adevărul înainte să înceapă tortura. Când acesta a răspuns că a spus adevărul, inchizitorul a protestat vehement: Întrucât era atât de încăpățânat încât a trebuit să îndure tortura, sfântul oficiu ar fi fost nevinovat (ce ipocrizie desăvârșită!) chiar dacă ar muri în tortură. După ce a spus acestea, i-au pus în jurul corpului o haină groasă de in și au strâns-o atât de tare de ambele părți, încât aproape l-au strivit de moarte. Când era aproape pe moarte, i-au slăbit brusc părțile laterale ale veșmântului și, după ce a început să respire din nou, schimbarea bruscă a stării l-a adus la cea mai cumplită agonie și durere. După ce a depășit această tortură, același îndemn a fost repetat: să mărturisească adevărul pentru a evita și mai multă chin. Când a persistat în negarea sa, i-au legat degetele mari atât de strâns cu frânghii mici, încât vârfurile celor două degete s-au umflat atât de mult încât sângele i-a țâșnit de sub unghii. Apoi a fost fixat cu spatele de o bancă fixată de perete; În peretele din spate erau fixate role de fier, prin care erau trecute frânghii și legate în mai multe locuri în jurul brațelor și picioarelor sale. Călăul, trăgând de aceste frânghii cu mare forță, i-a strâns corpul. Brațele și picioarele, și mai ales degetele de la mâini și de la picioare, erau legate atât de strâns încât păreau să ardă. Apoi a urmat o nouă formă de tortură. A urmat apoi un nou tip de tortură. Exista un instrument asemănător unei scări mici, format din două bare și cinci cruci de fier ca trepte, care erau șlefuite în partea din față. Torționarul le-a aplicat și, cu o singură mișcare, i-a lovit ambele tibii cu mare forță, astfel încât a primit imediat cinci lovituri puternice la fiecare dintre ele, ceea ce i-a provocat o agonie atât de insuportabilă încât a leșinat. Apoi și-a revenit, iar ei i-au provocat o altă tortură. Torturatorul i-a legat frânghii în jurul încheieturilor mâinilor lui Orobios și apoi i-a pus aceste frânghii în jurul spatelui, care era acoperit cu piele pentru a împiedica rănirea sa; apoi a tras frânghiile cu toată forța în spate, până când i-au tăiat carnea lui Orobios, chiar până la oase. Și această tortură a fost repetată de două ori, frânghiile fiind legate în jurul brațelor sale la o distanță de două degete de fosta rană

și trase cu aceeași forță. Apoi, medicul și chirurgul din camera alăturată au fost chemați pentru a se întreba dacă tortura putea continua fără pericol de moarte. Deoarece exista posibilitatea ca el să supraviețuiască torturii, aceasta a fost repetată. Apoi a fost dus înapoi în celula sa, legat și îmbrăcat în propriile haine. Aici, în acest punct al descrierii lui Orobio, se poate vedea o reprezentare a acestor diferite torturi. După o perioadă lungă de detenție, Orobio a fost în cele din urmă eliberat și exilat din Regatul Sevilla.

Înainte de a încheia acest subiect teribil, să ascultăm pentru un moment câteva cuvinte ale lui William Lithgow, un scoțian care a suferit torturile Inchiziției în timpul domniei lui Iacob I. După ce a povestit despre tratamentul diabolic, foarte asemănător cu cel pe care tocmai l-am descris, el spune*: „Acum ochii mei au început să tremure, gura mi s-a umplut de spumă și dinții mi-au început să clănțăne ca niște bețe de tobe. Oh, ciudată, inumană, demonică tortură umană! [...] Și, în ciuda buzelor mele tremurânde în această tortură aprinsă, a gemetelor mele puternice și a sângelui care curgea din brațele mele, a tendoanelor mele rupte, da, a greutății mele atârnate de sfori care îmi tăiau carnea, ei mă loveau cu bastoane în față pentru a atenua și a opri zgomotul tunător al vocii mele care se zbătea. În cele din urmă, când am fost eliberat de aceste vârfuri de durere, am fost apăsat la pământ sub avertismentul lor neîncetat: „Mărturisește, mărturisește, mărturisește, mărturisește în sfârșit sau vor urma chinurile inevitabile!" Nu aveam nimic de mărturisit, în afară de nevinovăția mea. –Oh! Sunt nevinovat. O, Isuse, Mielul lui Dumnezeu, ai milă de mine și întărește-mă cu răbdare ca să nu mă supun acestei crime barbare!"*

Ajunge! Să rămânem la asta. S-ar putea să vă îmbolnăvească dacă aș continua să abordez acest subiect; este prea groaznic, prea crud, prea pervers.

Aici, în acest plic, am o parte din cenușa martirilor, câteva dintre oasele lor incinerate. Am bucăți de fier ruginit și plumb topit pe care eu însumi le-am luat cu aceste mâini de la Quemadero din Madrid - locul unde i-au ars pe martiri, nu departe de Inchiziție. În 1870 am vizitat acest loc, cu puțin timp înainte de marele conciliu ecumenic de la Roma, care l-a declarat pe Papă infailibil. Chiar în primăvara aceasta, am fost în Spania și am vizitat Quemadero-ul recent deschis. Am văzut cenușa martirilor. Am luat niște relicve din acest loc, care acum se află pe această masă.

Ascultați – deși, sincer, abia dacă știu cum să vorbesc despre acest subiect. Sunt aproape fără cuvinte, din cauza groazei, când mă gândesc la asta. Am vizitat locurile din Spania, Franța și Italia – cele mai profund pătate și colorate cu sângele martirilor. Am vizitat văile din Piemont. Stăteam în umbra marii catedrale din Sevilla, în locul unde martirii erau arși sau sfâșiați

în bucăți. Am stat cufundat până la piept în cenușa martirilor din Madrid. Am citit istoria faptelor Romei. Am răsfoit multe volume de istorie și martirologie. Am vizitat, fie în călătorii, fie în gânduri, prea multe scene pentru a le putea numi, în care sfinții lui Dumnezeu au fost măcelăriți de Roma papală, marele măcelar al trupurilor și sufletelor. Nu pot să vă spun ce am văzut, ce am citit, ce am gândit. Nu pot să vă spun ce simt. Oh, e o poveste blestemată! Am stat în valea Lucerna, unde locuiau credincioșii valdenzi, acei vechi protestanți care au păstrat Evanghelia pură pe parcursul întregii epoci întunecate, acea vale frumoasă, cu versanții săi acoperiți de pini, pe care Roma a transformat-o într-un abator. O, masacre cumplite ale unor bărbați blânzi, inofensivi și nobili! O, masacre cumplite ale unor femei blânde și copii neajutorați! Da, i-ai urât, i-ai vânat, i-ați înțepat în țepușe, i-ați spânzurat, i-ați prăjit, i-ați jupuit, i-ați tăiat în bucăți, i-ați rănit, ați rănit femeile, ați rănit copiii, le-ați băgat pietre de foc înăuntru, și i-ați umplut cu praf de pușcă și i-ați aruncat în aer și i-ați sfâșiat în bucăți și i-ați aruncat peste stânci; I-ați sfâșiat de vii, i-ați sfâșiat, mutilat, ars, torturat, desfigurat, masacrat bărbați sfinți, femei sfinte, mame, fiice, copii fragili, bebeluși nevinovați, sute, mii și mii și mii. I-ați sacrificat cu miile, în hecatombe, transformând întreaga Spanie, Italia, Franța, Europa, Europa creștină, într-un abator, un loc de tortură, un câmp de sânge. Oh, îngrozitor; prea îngrozitor să gândești la toate acestea! Vederea se întunecă, inima se îmbolnăvește, sufletul este uluit în fața acestui spectacol îngrozitor. O, curvă, curvă aurită, cu fruntea și inima fără rușine! Hainele tale sunt roșii, mâinile tale sunt roșii. Numele tău este scris în această carte. Dumnezeu a scris-o. Lumea a citit-o. Ești o criminală, O Rom. Tu ești ucigașa Babilon – „marea curvă Babilon”, beată, complet beată; Da, îmbătat cu sângele sfânt pe care l-ai vărsat în valuri și torente, sângele sfinților, sângele martirilor lui Isus. Dacă nu ar exista nimic altceva care să te recunoască. O, urmăritoare Biserica Romei, acest semn îngrozitor al identității tale. Aceasta este marca ta distinctivă; prin ea te recunoaștem. Tu ești Babilonul prezis. Te recunoaștem după locul în care te afli. Te recunoaștem după pretențiile tale mândre, după tronul pe care stai, după cele șapte coline, după animalul pe care îl călărești, după hainele pe care le porți, după potirul pe care îl ții, pe numele întipărit pe fruntea ta, pe iubiții tăi regali; pe privirile tale nerușinate, pe faptele tale întinate; dar vai, mai ales prin această persecuție persistentă și teribilă a sfinților, prin acele masacre, prin acea Inchiziție, prin focurile acelor ruguri aprinse. Priviți cum flăcările ei roșiatice se înalță și cum fumul ei vinovat se ridică spre cer.

În această profeție sfântă, privește! Imaginea ta, citește-ți numele; citește,

da, citește sfârșitul tău consemnat în scris. Revoluția Franceză s-a abătut asupra ta; a fost o etapă a judecății tale, și nimic mai mult. Animalul care te-a purtat secole întregi în supunere mizerabilă s-a întors împotriva ta, te-a aruncat jos, ți-a smuls hainele și te-a sfâșiat cu coarnele sale. S-a prezis că așa va fi. Este împlinit, dar această împlinire nu este sfârșitul. Este doar începutul sfârșitului. Tremură, căci pieirea ta este scrisă din vechime. Mâna deasupra scrisului l-a scris, degetul Dumnezeului atotputernic l-a gravat. Păcatele tale sunt îngrozitoare, dar și pedeapsa ta va fi îngrozitoare. Ai ars de vii nenumăratele membre a lui Hristos, i-ai ars până au devenit zgură și cenușă; pieirea ta este să fii arsă; Pierderea ta este flacăra îngrozitoare, al cărei fum se ridică pentru totdeauna.

Am terminat. Profeția a vorbit, iar istoria și-a împlinit afirmațiile. Roma păgână și-a urmat cursul; Roma papală i-a luat locul. „Marea desfrânată a Babilonului" s-a ridicat, a domnit, a căzut; sfârșitul ei este aproape. „Ieșiți din ea, poporul Meu", ieșiți din ea înainte de a începe judecata finală din marea dramă a apostaziei. „Ieșiți din ea", spune Dumnezeu, „ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți de urgiile ei!" (Apocalipsa 18:4)

> **4.** Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!

CĂCI CA O PIATRĂ DE MOARĂ ARUNCĂTĂ ÎN ADÂNCIMI DE UN ÎNGER PUTERNIC, VA FI ARUNCATĂ CU FORȚĂ ÎN ADÂNCURI ȘI NU VA MAI FI GĂSITĂ – NICIODATĂ.

PRELEGEREA 5.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII ÎN PERIOADA DE DINAINTE DE REFORMĂ

ROMANISMUL–prezis. Aceasta a fost tema noastră în cele patru prelegeri anterioare – profeția scripturală și istoria papală. Faptul că o apostazie profundă și răspândită a avut loc în Biserica Creștină; că această apostazie a produs forme păgâne de creștinism, în frunte cu Biserica Romană; că apostazia Bisericii Romane a culminat cu papalitatea; că papalitatea a dăinuit timp de secole și încă domnește peste jumătate din creștinătate; că i-a persecutat pe credincioși până la sânge, pentru a impune distrugerea Evangheliei lui Dumnezeu ca erezie mortală și distrugerea sfinților lui Dumnezeu ca eretici blestemați; că ar fi fost un triumf colossal, dacă glorioasa Reformă nu ar fi rupt lanțurile, eliberat conștiința asuprită a milioane de oameni și creat o nouă renaștere în convingerile și acțiunile lumii – acestea sunt faptele pe care ni le prezintă istoria. Sunt fapte larg cunoscute, incontestabile, atât de notorii încât depășesc orice controversă și atât de vechi încât umplu paginile istoriei de peste o mie de ani.

Și că această mare apostazie a fost prezisă; că ea a fost prezisă înainte de împlinire, de către profeții Vechiului Testament și apostolii Noului Testament; Daniel, care locuia în Babilon, o prezisese, precum și Ioan, exilatul din Patmos, și Pavel, apostolul păgânilor; că acești oameni, înconjurați de păgânismul antic și fără să știe nimic despre dovezile simțurilor lor sau despre observarea depravării totale a creștinismului, care între timp a întunecat lumea, ca o lungă și teribilă eclipsă a Soarelui dreptății – că acești oameni, profeți și apostoli, care au trăit în vremuri străvechi, au prezis evenimentele extraordinare și le-au descris în culori vii pe paginile venerabile ale Scripturii, pe care ni le-au lăsat; și că aceste profeții au confruntat creștinismul renegat cu acuzațiile lor timp de optsprezece secole și că ele reflectă, ca într-o oglindă fidelă, întregul curs al istoriei; Aceasta este adevărul profetic profund pe care am încercat să-l clarificăm.

Acum trebuie să studiem INTERPRETAREA ȘI APLICAREA acestor minunate profeții prin intermediul Bisericii creștine. Cum a înțeles-o și a

aplicat-o Biserica creștină? Ce folos practic i-au adus aceste profeții în ultimele optsprezece secole? Este evident că au fost scrise pentru îndrumarea, protecția și sfințirea ei. Profețiile lui Pavel și Ioan se adresează bisericilor creștine. Glasul inspirației invită în mod expres întreaga Biserică să le studieze, iar Biserica a ascultat de această poruncă. A citit, a ascultat, a învățat și a interiorizat „cuvântul sigur al profeției". Ce efect moral a avut asupra ei? În ce măsură i-a călăuzit pașii și i-a susținut speranțele? Dacă aceste profeții s-au dovedit a fi o forță puternică de-a lungul istoriei sale; dacă au păstrat credința Bisericii în vremuri de apostazie generală; dacă au produs mari mișcări de reformă; dacă au inspirat mărturisitori și au susținut martiri pe rug; dacă au rupt lanțurile preoției, superstiției și tiraniei și, în final, au adus o întoarcere a multor milioane de oameni la un creștinism pur, primitiv - atunci și-au îndeplinit scopul și și-au stabilit poziția în Sfânta Scriptură a adevărului. De asemenea, nu trebuie să luăm în derâdere această interpretare, care a condus la astfel de rezultate. Dacă profețiile ar fi fost interpretate greșit, aplicate altfel decât conform înțelegerii Duhului, nu trebuie să credem că ar fi fost atât de productive cu consecințele lor binecuvântate. Faptul că, așa cum au fost înțelese și aplicate de reformatori, acestea au produs bunuri spirituale și veșnice pentru miriadele de oameni, este o dovadă că au fost aplicate corect, deoarece „după roadele lor îi veți cunoaște" este adevărat nu numai pentru învățători, ci și pentru învățăturile lor. Protestantismul, cu toate nenumăratele sale consecințe binecuvântate, este rodul sistemului istoric de interpretare.

Pe de altă parte, orice ne face să ne așteptăm ca oamenii care suferă sub tirania anticreștină să interpreteze corect cuvântul profetic scris pentru îndrumarea și sprijinul lor ne face, de asemenea, să ne așteptăm ca și persecutorii lor să îl interpreteze greșit. Așa cum evreii apostați au interpretat greșit profețiile Vechiului Testament, ar trebui să ne așteptăm ca și creștinii apostați să le interpreteze greșit pe cele ale Noului Testament. Prin urmare, în studiul nostru asupra ultimelor optsprezece secole de interpretare, nu ne vom aștepta să găsim adevărata interpretare printre apostați, ci printre credincioși; nu printre persecutori, ci printre cei persecutați; nu printre cei care au purtat război împotriva Evangheliei lui Hristos, ci printre cei care mărturisesc doctrina Sa pură și au pecetluit acea mărturisire cu sângele lor.

Nu vom fi surprinși să găsim învățături antagoniste ale interpretării profetice, ci dimpotrivă, ne vom aștepta la asta; și ne vom aștepta ca renegații și persecutorii să aparțină unei doctrine, iar adevărații credincioși și martiri să aparțină altei doctrine. Dacă un polițist arestează un bărbat

pentru că observă că acesta corespunde descrierii unui criminal notoriu, publicată de guvern pentru a ajuta la identificarea acestuia, este probabil ca bărbatul respectiv să recunoască, că descrierea se potrivește cu el? El va refuza, desigur, acordul, dar refuzul său nu va avea nicio importanță. Dacă ne îndreptăm atenția către istoria interpretării profetice, exact asta vom găsi. Au existat și există două mari doctrine interpretative opuse: cea papală și cea protestantă sau cea futuristă și cea istorică. Cea din urmă consideră profețiile lui Daniel, Pavel și Ioan ca o reprezentare completă și fidelă a întregului curs al istoriei creștine; prima ca o confruntare cu un fragment de timp viitor la sfârșit.

Interpretarea primară sau **futuristă** a profețiilor este susținută astăzi de mulți protestanți, dar a fost inventată pentru prima dată de iezuitul Ribera la sfârșitul secolului al XVI-lea, pentru a elibera papalitatea de stigmatul teribil care i-a fost impus de interpretarea protestantă. Această interpretare era atât de evidentă și intenționată, încât susținătorii papalității au simțit că trebuia înlocuită sau atenuată cu orice preț. Dacă papalitatea ar fi fost Anticristul prezis, așa cum susțineau protestanții, această chestiune ar fi fost rezolvată, iar separarea de această interpretare ar fi devenit o obligație imperativă.

Mulți susțin că învățătura istorică a interpretării este reprezentată doar de o mică parte modernă a Bisericii. Vom demonstrat că ea a existat încă de la începuturi și că a cuprins cea mai mare parte dintre cei mai experimentați și mai buni învățători ai Bisericii din ultimii 1800 de ani. Vom arăta că „părinții" Bisericii au aderat la această doctrină, că episcopii, reformatorii și martirii au aderat la ea și că ea a cuprins o mulțime uriașă de susținători educați din vremurile ulterioare. Vom arăta că toți acești oameni au rămas fideli adevărului central, că profeția reflectă cu fidelitate istoria Bisericii în ansamblu și nu doar un fragment inițial sau final al acestei istorii.

Mulți susțin că doctrina futuristă a interpretării este susținută în principal de anumiți exegeți și teologi protestanți, care neagă faptul că profeția despre „omul păcatului" se referă la papa de la Roma.

Noi vom arăta totuși că doctrina futuristă a interpretării este susținută în principal de membrii Bisericii Romei, că papii, cardinalii, episcopii și preoții acestei biserici apostate sunt cu toții futuristi și că interpretarea futuristă este unul dintre pilonii principali ai romanismului. Avem în față două interpretări ale profeției: cea istorică și cea futuristă.

Interpretarea istorică, consideră aceste profeții ca fiind o oglindă a istoriei celui de-al patrulea imperiu sau imperiul roman în toate aspectele sale importante, de la început până la sfârșit, inclusiv întunecata apostazie care

domnește de multă vreme în creștinism și inclusiv mărturia și suferințele credincioșilor lui Dumnezeu în mijlocul acestei apostazii și triumful final al cauzei lor.

Pe de altă parte, interpretarea futuristă consideră aceste profeții aproape exclusiv ca fiind viitorul îndepărtat al desăvârșirii; le privește nu ca ceea ce s-a întâmplat în ultimele optsprezece secole, ci ca ceea ce se va întâmpla doar la sfârșit, într-un spasm final. Războiul împotriva sfinților, purtat de „cornul mic" roman din profețiile lui Daniel, uzurpările mândre ale „omului păcatului" și antagonismul său prezis de Pavel față de cauza religiei adevărate, pretențiile blasfematoare și actele de persecuție ale capului reînviat al Imperiului Roman, descrise în profețiile lui Ioan – toate acestea sunt considerate de această interpretare futuristă ca referindu-se la o scurtă perioadă viitoare, care precede imediat a doua venire. Doctrina futuristă neagă aplicarea acestor importante profeții practice la conflictele Bisericii din ultimele optsprezece secole. Ea privează Biserica de conducerea sa practică pe tot parcursul acestei perioade. Aceasta este poziția Bisericii de la Roma, aceasta este poziția papilor, cardinalilor, arhiepiscopilor, episcopilor și a altor mari învățători ai acestei Biserici apostazate. Aceasta este interpretarea profețiilor pe care le-au întruchipat în mii de forme și pe care au susținut-o și o susțin în continuare cu autoritate dogmatică. Aceasta a fost și este interpretarea mândrilor uzurpatori papali, a persecutorilor cruzi, a tiranilor fără milă, a dușmanilor romani ai Evangheliei și a dușmanilor sfinților și slujitorilor lui Dumnezeu.

Din nou, în cadrul studiului acestui subiect, vom constata că interpretarea istorică a profeției – care condamnă Roma și care, în consecință, este condamnată la rândul ei de Roma – s-a dezvoltat treptat, odată cu progresul evenimentelor și cu evoluția apostaziei creștinismului latin; că ea și-a schimbat treptat detaliile sub influența iluminatoare a evenimentelor reale, dar că și-a păstrat principiile neschimbate de-a lungul veacurilor; că a fost apărată de numeroși studenți serioși și reprezentanți fideli; și că a marcat istoria luptelor eroice și a renașterii glorioase a vieții și mărturiei spirituale.

Aceasta este interpretarea a cărei istorie, de-a lungul a cincisprezece secole, o vom trece în revistă în această seară. Vom împărți aceste cincisprezece secole în trei secțiuni:

I. Perioada cuprinsă între epoca apostolică și căderea Imperiului Roman în secolul al V-lea.

II. Perioada cuprinsă între căderea Imperiului Roman și ascensiunea papalității în secolul al V-lea și ridicarea acesteia sub pontificatul lui Grigorie al VII-lea (sau Hildebrand), fondatorul teocrației papale în secolul al XI-lea.

III. Perioada de la Grigorie al VII-lea până la Reforma Protestantă.

I. Să examinăm, așadar, mai întâi, istoria interpretării profetice în perioada de la epoca apostolică până la căderea Imperiului Roman în secolul al V-lea. Aceasta a fost perioada așa-numiților „Părinți" ai Bisericii Creștine. O mare parte din scrierile lor s-au păstrat până în zilele noastre, conținând nu numai nenumărate referiri la profețiile în cauză, ci și comentarii complete la Daniel și la Apocalipsă. Mulți susțin cu îndrăzneală că „părinții" primelor cinci secole au susținut interpretarea futuristă a acestor cărți. Noi contestăm corectitudinea acestei opinii și susținem că „părinții" primelor cinci secole aparțineau doctrinei interpretării istorice. Datorită poziției timpurii pe care o ocupau, nu le-a fost posibil să prevadă modul și amploarea în care se vor împlini aceste profeții miraculoase; dar, în măsura în care circumstanțele le-au permis, ei au înțeles corect semnificația lor generală și au rămas fideli interpretării care consideră profeția ca fiind o prezicere a întregului curs al luptei Bisericii din primul secol până la a doua venire.

Este imposibil în acest moment să ofer mai mult decât un scurt rezumat al opiniilor părinților bisericii timpurii cu privire la acest subiect și să vă îndrumăm către lucrările lor.

1. „Părinții" au interpretat cele patru fiare sălbatice din profeție ca reprezentând cele patru imperii: Babilon, Persia, Grecia și Roma. Aici avem baza pentru interpretarea istorică a profeției. Luați, de exemplu, cuvintele lui Hippolytus despre statuia mare și cele patru fiare sălbatice ale lui Daniel: *„Capul de aur al statuii"*, spune el, *„este identic cu leul, care îi reprezintă pe babilonieni; umerii și brațele de argint sunt identice cu cele ale ursului, care îi reprezintă pe perși și mezi; pântecele și coapsele de aramă sunt leopardul, care îi reprezintă pe grecii care au domnit de la Alexandru încoace; picioarele de fier sunt fiara înfricoșătoare și cumplită, care îi reprezintă pe romanii care dețin acum imperiul; degetele de la picioare de lut și fier sunt cele zece coarne care vor fi; celălalt corn mic care se ridică din mijlocul lor este Anticristul; piatra care zdrobește și rupe chipul și umple tot pământul este Hristosul care vine din cer și aduce judecata asupra lumii."*[1] Această afirmație este remarcabilă

prin claritate, acuratețe și concizie și exprimă cu exact punctul de vedere al perspectivei istorice.

[1] *Hippolytus: Vol. 1, p. 447*

2. „Părinții" au susținut că cele zece animale cu coarne ale lui Daniel și Ioan sunt aceleași. Astfel, Irineu spune în cartea sa „Against Heresies = Împotriva ereziilor", capitolul 26: „Ioan, în Apocalipsă, [...] ne învață ce reprezintă cele zece coarne văzute de Daniel."

3. „*Părinții*" au susținut interpretarea istorică a Apocalipsei. Așa cum spune Elliott; niciunul dintre „părinții" „*nu a susținut ideea unei profeții a Apocalipsei care să sară peste intervalul cronologic înainte de împlinirea ei*" – fie că a fost mai mult sau mai puțin – pentru a intra imediat în perioada împlinirii." [2] Iată, de exemplu, comentariul lui Victorinus la Apocalipsa lui Ioan, scris spre sfârșitul secolului al III-lea. Acesta este cel mai vechi comentariu referitor la Apocalipsă în ansamblu. Aici, ieșirea calului alb sub prima pecete (Apocalipsa 6:2)

> **2.** M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, şi a pornit biruitor, şi ca să biruiască.

este interpretată ca victoriile Evangheliei în primul secol. Această viziune, veți vedea, implică interpretarea istorică a întregii Cărți a Apocalipsei. Victorinus o interpretează pe femeia îmbrăcată în soare, cu luna sub picioare, purtând o coroană de douăsprezece stele pe cap și suferind în durerile ei, ca fiind „*vechea Biserică a «Părinților», Profeților, Sfinților și Apostolilor*". În cazul altora, el nu se referă, desigur, la împliniri care, la data sa timpurie, erau încă în viitor, dar recunoaște principiul. Cu alte cuvinte, corpul iudeo-creștin al sfinților. Desigur, el nu putea face referire la îndepliniri care, momentul respectiv, se află încă în viitor, dar recunoaște principiul.

[2] *Elliott: „Horæ Apocalypticæ," Vol. 4, p. 299, ediția a patra*

4. *„Părinții"* considerau că micul corn al lui Daniel, omul păcatului al lui Pavel și capul reînviat al Imperiului Roman prezis de Ioan erau una și aceeași putere; și considerau că această putere era Anticristul. De exemplu, Origen se exprimă astfel în celebra sa carte *„Against Celsus = Împotriva lui Celsus"* (cartea 6, capitolul 46). După ce citează aproape

întreaga profeție a lui Pavel despre omul păcatului din 2 Tesaloniceni 2,

1. Cît privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strîngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind dela noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.
3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării,
4. protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, cînd eram încă la voi?
6. Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decît la vremea lui.
7. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.
8. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase,
10. și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru ceice sînt pe calea pierzării, pentrucă n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți.
11. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:
12. pentruca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiți.
13. Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v-a ales pentru mîntuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.
14. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.
15. Așa dar, fraților, rămîneți tari, și țineți învățăturile, pe cari le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.
16. Și însuș Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mîngîiere vecinică și o bună nădejde,
17. să vă mîngîie inimile, și să vă întărească în orice lucru și cuvînt bun!

pe care îl interpretează ca fiind Anticristul, el spune: *„Deoarece Celsus respinge afirmațiile despre Anticrist, așa cum este numit, după ce nu a citit nici ceea ce se spune despre el în cartea lui Daniel, nici în scrisorile lui Pavel, nici ceea ce Mântuitorul a prezis în Evanghelii despre venirea Sa, trebuie să facem câteva observații cu privire la acest subiect. [...] Pavel vorbește despre cel numit Anticrist și descrie, chiar dacă cu o anumită rezervă, atât modul, cât și momentul și cauza venirii sale. [...] Profeția, care se referă și la Anticrist, se găsește în Cartea lui Daniel și este de natură să determine un cititor inteligent și sincer să admire cuvintele ca fiind cu adevărat divine și profetice; pentru că în ele sunt menționate lucrurile care se referă la împărăția care va veni, începând cu vremurile lui Daniel și până la distrugerea lumii."*

Ieronim spune în comentariul său la Cartea lui **Daniel - capitolul 7**

Vedeniile lui Daniel.

1. În anul dintîi al lui Belşaţar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis şi a avut vedenii în mintea lui, pe cînd era în pat. În urmă a scris visul şi a istorisit lucrurile de căpetenie.

2. Daniel a început şi a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vînturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare.

3. Şi patru fiare mari au ieşit din mare, deosebite una de alta.

4. Cea dintîi semăna cu un leu, şi avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, pînă în clipa cînd i s-au smuls aripile; şi, sculîndu-se de pe pămînt, a stat drept în picioare ca un om, şi i s-a dat o inimă de om.

5. Şi, iată că o a doua fiară era ca un urs şi stătea într-o rînă; avea trei coaste în gură între dinţi; şi i s-a zis: „Scoală-te, şi mănîncă multă carne!"

6. După aceea m-am uitat mai departe şi iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea şi patru capete, şi i s-a dat stăpînire.

7. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimîntătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fer, mînca, sfărîma, şi călca în picioare ce mai rămînea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, şi avea zece coarne.

8. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintîi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om, şi o gură_, care vorbea cu trufie.

9. Mă uitam la aceste lucruri, pînă cînd s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un Îmbătrînit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, şi părul capului Lui era ca nişte lînă curată; scaunul Lui de domnie era ca

nişte flăcări de foc, şi roatele Lui ca un foc aprins.
10. Un rîu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile.
11. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m-am uitat pînă cînd fiara a fost ucisă, şi trupul ei a fost nimicit şi aruncat în foc, ca să fie ars.
12. Şi celelalte fiare au fost desbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieţii pînă la o vreme şi un ceas anumit.
13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, şi iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrînit de zile şi a fost adus înaintea Lui.
14. I S-a dat stăpînire, slavă şi putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, şi oamenii de toate limbile. Stăpînirea Lui este o stăpînire vecinică, şi nu va trece nicidecum, şi împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.
15. Eu, Daniel m-am turburat cu duhul, şi vedeniile din capul meu m-au înspăimîntat.
16. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo, şi l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit şi mi le-a tîlcuit astfel:
17. „Aceste patru fiare mari, sînt patru împăraţi, cari se vor ridica pe pămînt.
18. Dar sfinţii Celui Prea Înalt vor primi împărăţia şi vor stăpîni împărăţia în veci, din vecinicie în vecinicie.
19. În urmă am dorit să ştiu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte, şi era nespus de grozavă: avea dinţi de fer şi ghiare de aramă, mînca, sfărîma şi călca în picioare ce rămînea;
20. şi asupra celor zece coarne pe cari le avea în cap, şi asupra celuilalt corn care ieşise, şi înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia, care avea ochi, o gură, care vorbea cu trufie, şi avea o înfăţişare mai mare decît celelalte coarne.
21. Am văzut deasemenea cum cornul acesta a făcut război sfinţilor, şi i-a biruit,
22. pînă cînd a veni Cel Îmbătrînit de zile şi a făcut dreptate sfinţilor Celui Prea Înalt, şi a venit vremea, cînd sfinţii au luat în stăpînire împărăţia.
23. El mi-a vorbit aşa: „Fiara a patra, este o a patra împărăţie, care va fi pe pămînt. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfîşia tot pămîntul, îl va călca în picioare şi-l va zdrobi.

24. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăţia aceasta se vor ridica zece împăraţi. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintaşii lui, şi va doborî trei împăraţi.
25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinţii Celui Prea Înalt, şi se va încumeta să schimbe vremile şi legea; şi sfinţii vor fi daţi în mînile lui timp_ de o vreme, două vremi, şi o jumătate de vreme.
26. Apoi va veni judecata, şi i se va lua stăpînirea, care va fi prăbuşită şi nimicită pentru totdeauna.
27. Dar domnia, stăpînirea şi puterea tuturor împărăţiilor cari sînt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinţilor Celui Prea Înalt. Împărăţia Lui este o împărăţie vecinică, şi toate puterile Îi vor sluji şi-L vor asculta!
28. Aici s-au sfîrşit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au turburat nespus de mult gîndurile mele, şi mi s-a schimbat coloarea feţii; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.

referitor la cornul mic, care are o gură și vorbește lucruri mari: „Este omul păcatului, fiul pierzării, care îndrăznește să stea în templul lui Dumnezeu și să se facă Dumnezeu.”[3]

[3] *„Est enim homo paccati, filius perditionis, ita ut in templo Deisedere audeat, faciens se quasi Deum.“*

5. „Părinții” considerau Imperiul Roman ca fiind forța inhibitoare sau împiedicătoare menționată de Pavel în 2 Tesaloniceni, care împiedica manifestarea „*omului păcatului*”. Acest punct este foarte important. Pavel ne spune clar că el știa, și că tesalonicenii știau, care era acest obstacol și că el exista în acea vreme. Biserica primară ne spune, prin scrierile „*Părinților*”, ceea ce știa despre acest subiect și afirmă cu o unanimitate remarcabilă că acest obstacol era Imperiul Roman, așa cum era guvernat de Cezari; că era imposibil ca Anticristul prezis să se ridice cât timp Cezarii erau la putere și că el urma să apară odată cu căderea Cezarilor. Aici avem un punct în care Pavel confirmă existența cunoașterii în Biserica creștină. Biserica primară știa, spune el, care era acest obstacol. Biserica primară ne spune ce știa despre acest subiect, și nimeni nu poate contrazice astăzi mărturia lui Pavel către tesaloniceni, transmisă doar prin viu grai. Este un punct în care numai vechea tradiție poate avea vreo autoritate. Speculațiile moderne sunt de-a dreptul scandaloase atunci când vine vorba de un astfel de subiect.[1]

[1] În ceea ce priveşte împiedicarea manifestării „omului păcatului" menţionat în 2 Tesaloniceni 2, Elliott spune: „Avem mărturia favorabilă a „părinţilor" timpurii, de la Irineu, discipolul sfântului Ioan, până la Hrisostom şi Ieronim, că era înţeleasă ca puterea imperială care guverna şi domnea la Roma." - „Horæ Apocalypticæ," vol. 3, p. 92.

***IRENEU** a afirmat că împărţirea Imperiului Roman în zece regate va avea loc imediat înainte de apariţia Anticristului. În lucrarea sa „Against Heresies = Împotriva ereziilor", cartea 5, capitolul 30, el spune:* „Lăsaţi-i mai întâi să aştepte împărţirea regatului în zece părţi; atunci când aceşti regi vor domni şi vor începe să-şi pună ordine în treburi şi să-şi dezvolte imperiile, (lasă-i să înveţe) pentru a recunoaşte că cel care va veni, cel care va revendica împărăţia şi acei fii ai oamenilor despre care am vorbit, cu un nume care conţine numărul menţionat (666), este într-adevăr urâciunea pustiirii." *Astfel, potrivit lui Irineu, manifestarea Anticristului necesita căderea prealabilă a Imperiului Roman existent la acea vreme.*

TERTULLIAN „Apology=Apologia" descrie obiceiul Bisericii creştine din secolul al II-lea de a se ruga pentru siguranţa Imperiului Roman, ştiind că dispariţia acestuia ar duce la catastrofa domniei Anticristului şi la sfârşitul lumii. El se adresează „conducătorilor Imperiului Roman": „Ne rugăm pentru siguranţa prinţilor noştri la Dumnezeul etern, adevărat şi viu, a cărui favoare trebuie să o dorească mai presus de toate celelalte. [...]Acolo ne ridicăm ochii, cu mâinile întinse pentru că sunt liberi de păcat; cu capetele deschise pentru că nu avem de ce să ne ruşinăm; în cele din urmă, fără călăuză, pentru că implorăm din inimă. Şi neîncetat pentru toţi împăraţii noştri ne rugăm. Ne rugăm ca viaţa să fie prelungită; pentru siguranţa imperiului. [...] Cu mâinile astfel întinse către Dumnezeu, sfâşie-ne cu ghearele tale de fier, atârnă-ne pe cruci, înfăşoară-ne în flăcări, ia-ne capetele cu sabia, lasă fiarele sălbatice să se dezlănţuie asupra noastră – **atitudinea unui creştin care se roagă este pregătirea pentru orice pedeapsă.** Faceţi aceasta, buni conducători, este datoria voastră, smulgeţi-ne sufletul, vedeţi-L pe Dumnezeu în numele împăratului. Pe adevărul lui Dumnezeu şi devotamentul faţă de Numele Său a fost pus semnul infracţiunii. [...] Există, de asemenea, o necesitate şi mai mare pentru rugăciunile noastre în numele împăraţilor, pentru stabilitatea deplină a imperiului şi pentru interesele romane în general, nu. Căci ştim că un şoc puternic, care va lovi întreaga lume, şi anume sfârşitul tuturor lucrurilor, suferinţa teribilă care ne ameninţă, este amânat doar de continuitatea Imperiului Roman. Nu dorim să fim copleşiţi de aceste evenimente teribile şi, rugându-ne ca această venire să fie amânată, ne oferim ajutorul pentru a asigura continuitatea Romei." - „Apology," §§ 30-32.
(„Est et alia maior necessitas nobis orandi pro imperatoribus, etiam pro omni statu imperii rebusque Romanis, quivim maximam universo orbi imminentem ipsamque clausulam sæculi acerbitates horrendas comminantem ROMANI IMPERII commeatu scimus retardari." - Tertullian: „Apologeticum," § 32.)

HIERONYMUS scrie cu acelaşi efect în comentariul său la 2 Tesaloniceni 2: „Cel care acum reţine sau împiedică". „Ut qui tenet nunc teneat, etc. Donee REGNUM QUOD NUNC TENET, de medeo auferatur, prius qua antichristus reveletur."

Care era atunci punctul de vedere al Bisericii primare? Priviți cuvintele lui Tertulian. El citează din Tesaloniceni și spune: „Acum știți ce îl reține, pentru ca el să fie dezvăluit la timpul său, căci taina fărădelegii este deja la lucru; numai cel care îl împiedică acum trebuie să îl împiedice până când va fi îndepărtat. Ce obstacol există în afară de statul roman, a cărui cădere – prin împrăștierea sa în zece regate – îl va introduce pe Anticrist, [...] pentru ca Anticristul să poată purta război împotriva Bisericii lui Dumnezeu împreună cu falsul său profet?" [1]

În minunata sa „Apology=Apologie" adresată conducătorilor Imperiului Roman, Tertulian spune: că Biserica creștină – nu el însuși, ci Biserica creștină – s-a rugat pentru împărați și pentru stabilitatea Imperiului Roman, deoarece știa „că un șoc puternic amenința întreaga lume – în fapt, sfârșitul tuturor lucrurilor și cele mai îngrozitoare suferințe – au fost ÎNTÂRZIATE NUMAI prin continuarea existenței Imperiului Roman.[2]

[1] *Tertullian: „On the Resurrection," capitolul 14, 15*
[2] *„Apology," § 32*

Citiți **cuvintele lui Chrysostomos în „Comentariul său la 2 Tesaloniceni":** *„Desigur, ne putem întreba mai întâi ce anume îl reține, iar apoi am înțelege de ce Pavel se exprimă în mod atât de neclar. [...] „dar mai întâi trebuie să fie îndepărtat cel care îl reține acum"* (**2 Tesaloniceni 2:7**).

7. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.

Adică, odată ce Imperiul Roman va fi înlăturat, el va veni; și, desigur, atâta timp cât teama de acest imperiu va persista, nimeni nu se va ridica de bunăvoie; dar când va fi desființat, el va ataca anarhia și va încerca să preia guvernarea atât a oamenilor, cât și a lui Dumnezeu. Căci, așa cum regatele au fost distruse înainte, medii de babilonieni, babilonienii de persani, persanii de macedoneni, macedoneni de romani, așa se va întâmpla și cu Anticristul, iar el va fi distrus de Hristos.

Apoi, făcând aluzie la discreția lui Pavel, el adaugă: *„Deoarece se referă la Imperiul Roman, el a aruncat doar o scurtă privire asupra acestuia și nu a vorbit deschis, pentru că nu voia să-și atragă dușmănii*

inutile și pericole inutilizabile. Căci dacă ar fi spus că Imperiul Roman se va destrăma în scurt timp, l-ar fi considerat imediat un dușman și i-ar fi considerat pe toți credincioșii ca fiind potențiali rebeli."[1]

De la Irineu, care a trăit aproximativ în perioada apostolică, până la Hrisostom și Ieronim, „părinții" au învățat că puterea care a împiedicat manifestarea „omului păcatului" Imperiul Roman era, așa cum era guvernat de Cezari. „Părinții" aparțin, așadar, doctrinei interpretative istorice și nu celei futuriste; pentru că futuriștii își imaginează, că obstacolul în calea manifestării omului păcatului mai există, deși Cezarii au murit de mult.

6. „Părinții" considerau că sfârșitul Imperiului Roman era iminent și, prin urmare, că apariția Anticristului era aproape. Justin Martirul, de exemplu, unul dintre primii *„Părinți"*, spune în *„Dialogul cu Trypho"*, capitolul 32: *„Cel despre care Daniel spune că va domni „o vreme, două vremuri și jumătate de vreme" stă deja la ușă, gata să rostească blasfemii și să facă lucruri îndrăznețe împotriva Celui Preaînalt."* Cyprian spune în *„Apelul la martiriu"*: *„Întrucât [...] se apropie deja perioada plină de ură a Anticristului, aș dori să adun din Sfânta Scriptură câteva îndemnuri pentru pregătirea și întărirea spiritului fraților, prin care să-i pot încuraja pe soldații lui Hristos pentru lupta cerească și spirituală."*[2]

[1] *Hrisostom: Omilia a IV-a, „Despre 2 Tesaloniceni II."*
[2] *Tratat XI.*

7. *„Părinții"* îl considerau pe *„Omul Păcatului"* sau Anticristul drept conducător sau conducător al Imperiului Roman. Un exemplu frapant în acest sens este interpretarea lui Irineu și Hipolit a misteriosului număr 666, numărul capului reînviat al Fiarei sau Anticristului. Irineu dă cuvântul Latinos ca interpretare a sa.[1] El spune: *„Lateinos este numărul 666 și este o (soluție) foarte probabilă; acesta este numele ultimului regat, căci latinii sunt cei care dețin în prezent puterea."*[2]

Hipolit oferă aceeași soluție în tratatul său despre *„Hristos și Anticrist"*.

8. *„Părinții"* considerau că Babilonul din Apocalipsă era Roma. Toți au fost de acord în această privință, iar unanimitatea lor este o confirmare importantă a corectitudinii acestei interpretări.

Tertulian, de exemplu, spune în răspunsul său către iudei: *„Babilonul, în scrierile lui Ioan, este o figură a orașului Roma, care este la fel de mare și mândră de influența sa și triumfă asupra sfinților”* (capitolul 9).

Victorinus, care a scris primul comentariu la Apocalipsă, spune despre **Apocalipsa 17**: *„Cele șapte capete sunt cele șapte dealuri pe care stă femeia – aceasta este orașul Roma.”*

Hippolytus spune: *„Spune-mi, binecuvântatule Ioan, apostol și ucenic al Domnului, ce ai văzut și auzit despre Babilon? Ridică-te și vorbește, căci acesta te-a trimis în exil.”*[3]

Se recunoaște aici opinia că Roma, care l-a exilat pe apostolul Ioan, este Babilonul din Apocalipsă.

Augustinus spune: *„Roma, al doilea Babilon, și fiica celui dintâi, căruia Dumnezeu i-a plăcut să supună întreaga lume și să aducă totul sub o singură stăpânire, a fost acum întemeiată.“*[4] În capitolul 28, el numește Roma „*Babilonul occidental*”. În capitolul 41, el spune: „*Nu fără motiv acest oraș a primit numele misterios de Babilon; deoarece Babilonul este interpretat ca fiind nedumerire, așa cum am descris în altă parte.”*

[1] (Semnificaţia numerică a literelor greceşti ale cuvântului Latinos, atunci când sunt adunate, dă numărul Anticristului: 30 + 1 + 300 + 5 + 10 + 50 + 70 + 200 = 666)

[2] Irineu: „Împotriva ereziilor”, Cartea a V-a, Capitolul XXX.

[3] Tratat „Despre Hristos și Anticrist”, § 36

[4] „Cetatea lui Dumnezeu”, Cartea XVIII, Capitolul XXII.

Din aceste citate reiese clar că „părinții” nu interpretaseră Babilonul din Apocalipsă ca fiind Babilonul literal de pe Eufrat sau un mare oraș din Franța sau Anglia, ci ca fiind Roma. Și aceasta este încă interpretarea învățăturii istorice, deși evenimentele din ultimii 800 de ani au dovedit că Babilonul nu reprezintă Roma în forma sa păgână, ci în forma sa papală.

Trebuie menționat că niciunul dintre „părinți” nu susținea teoria futuristă a lacunei, teoria conform căreia Cartea Apocalipsei sare peste aproape optsprezece secole de istorie creștină, se aruncă imediat în viitorul îndepărtat și se dedică în totalitate previziunii evenimentelor din ultimii ani ai acestei perioade. În ceea ce privește tema Anticristului, a existat un consens universal între ei cu privire la ideea generală a profeției, în timp ce au existat diferențe în ceea ce privește detaliile, care au rezultat în principal din ideea că Anticristul va fi, într-un anumit sens, atât iudeu, cât și roman. Este adevărat că ei

credeau că Anticristul va fi o persoană fizică. Poziția lor inițială ia suficient în considerare acest lucru. Ei nu au avut nicio idee și nu puteau avea nicio idee despre adevărata natură și amploarea uriașei apostazii care urma să lovească Biserica creștină. Ei nu erau profeți și nu puteau prevedea că Biserica va rămâne nouăsprezece secole în pustiu, sub stăpânirea unei serii de conducători nominal creștini, dar apostați – care urmau să ocupe locul vechilor cezari și să le imite faptele anticreștine – că vor suferi o lungă și amară persecuție. Dacă ar fi știut aceste lucruri, am putea crede că opiniile lor ar fi fost în deplină armonie cu cele ale interpreților istorici din epocile ulterioare. „Părinții" au mers cât mai departe posibil în direcția în care s-au îndreptat interpreții istorici din aceste ultime zile. Și multe lucruri care le erau obscure în profeție au devenit în cele din urmă clare pentru urmașii lor, în lumina împlinirii. Providența divină a aruncat lumină asupra profeției divine, așa cum nu putea face altfel.

II. Acum ajungem la al doilea punct, foarte scurt, să verificăm istoria interpretării profetice în perioada dintre căderea Imperiului Roman de Apus și dezvoltarea teocrației papale în secolul al XI-lea sub Grigorie al VII-lea. Interpreții acestei perioade, precum „părinții" Bisericii primare, făceau parte din învățătura istorică. Ei au interpretat Apocalipsa ca pe o profeție a întregii desfășurări a evenimentelor, de la prima venire a lui Hristos până la împlinirea finală.

Următorii autori, care au trăit în această perioadă, au scris comentarii asupra întregii Apocalipse: Primasius, Beda Venerabilul, Ansbertus, Haymo, Andreas, Arethas și Berengaudus.

Primasius, care a trăit la mijlocul secolului al VI-lea, a interpretat cele „144.000" de persoane pecetluite din Apocalipsa ca fiind Biserica Creștină. El afirmat că Anticristul se va pune în locul lui Hristos și îi va blasfemia măreția, iar orașul celor șapte coline este Roma.

Beda Venerabilul, care a trăit în nordul Angliei la sfârșitul secolului al VII-lea, a fost un interpret istoric al Apocalipsei. Iată o copie a comentariului său. El folosește prima pecete pentru a descrie triumfurile bisericii primare. El declară fiara asemănătoare mielului din Apocalipsa 13 ca fiind un profet fals pseudo-creștin.

Ambrosius Ansbertus, a scris un comentariu amplu asupra Apocalipsei la mijlocul secolului al VIII-lea. El explică a doua fiară din Apocalipsa 13 ca fiind predicatorii și slujitorii Anticristului și învață că Anticristul va fi „*pro Christo*" sau în locul lui Hristos. Este un fapt

remarcabil că, el numește dureroasa „tumoare” care se revarsă sub prima cupă ca fiind infidelitate (Apocalipsa 16:2). Aceasta este opinia generală a interpretatorilor istorici din zilele noastre. Ei consideră trădarea Revoluției Franceze ca fiind împlinirea acestei cupe a mâniei.

Haymo comentar, scris în secolul al IX-lea, este în mare parte prescurtat de Ansbertus.

Andrei, care a fost episcop de Cezareea, afirmă definitiv că Apocalipsa este o profeție despre lucrurile care se vor întâmpla de la prima venire a lui Hristos până la împlinire. El îi interpretează pe „cei 144.000” ca fiind creștini adevărați, iar pe Anticrist ca fiind un rege roman și un „pseudo-Hristos” sau un Hristos fals.

Arethas, care a scris în secolul al IX-lea, îl urmează în principal pe Andreas.

Berengaudus comentar la Apocalipsa, scris în același secol, este cel mai puțin satisfăcător dintre toate. Era un călugăr benedictin și a trăit într-o perioadă foarte întunecată. Ideea lui era că Anticristul va fi un necredincios declarat și un susținător deschis al desfrânării. El a fost – di Intervalul în care au trăit acești interpreți a fost caracterizat de creșterea constantă, dar nu și de manifestarea deplină a papalității. Două concepte au contribuit în mod semnificativ la acest lucru, că nu au putut recunoaște în papalitatea incomplet dezvoltată pe „omul păcatului” prezis. Ei își imaginau că, în timp ce Imperiul Roman de Răsărit, cu sediul la Constantinopol, continua să existe, obstacolul pentru manifestarea Anticristului ar rămâne în continuare, ignorând complet faptul că puterea anticreștină prezisă în profeție era în mod cert asociată cu cele șapte coline ale Romei și, prin urmare, este asociată cu căderea Imperiului Roman de Apus și cu căderea Bisericii latine sau occidentale. n câte se știe – primul interpret care a susținut această opinie.

Apoi au spiritualizat și explicat o mulțime de profeții și au presupus că trăiau în mileniu și că Anticristul nu se va manifesta înainte de scurta izbucnire a răului de la sfârșit. Aceste concepții greșite au avut consecințe fatale. În timp ce acești interpreți, la fel precum și creștinii din vremea lor, căutau în viitorul îndepărtat apariția „omului păcatului”, acesta s-a strecurat neobservat în mijlocul lor și a preluat locul lui Hristos asupra turmei Sale neatente.

Înainte de a părăsi această perioadă medievală, trebuie să ne referim la trei mărturii remarcabile. Gregor cel Mare a declarat în secolul al VI-lea înaintea creștinismului, că oricine s-ar numi episcop

universal sau preot universal ar fi precursor al Anticristului. În acest sens, avea fără îndoială dreptate. Când Bonifaciu al III-lea a acceptat acest titlu la scurt timp după moartea lui Grigorie, în anul 607, el a devenit precursor al Anticristului, așa cum s-a revelat pe deplin sub Bonifaciu al VIII-lea.

Gherbert din Reims, înainte de anul 1000, a spus despre papă, care ședea pe tronul său înalt, îmbrăcat în aur și purpură, că el – deși lipsit de mijloace pentru a practica caritatea – stătea ca Anticrist în templul lui Dumnezeu.

În cele din urmă, în secolul al XI-lea, Berengar a afirmat, făcând referire la impunerea doctrinei transsubstanțierii de către papă la acea vreme, că Scaunul Roman nu este scaunul apostolic, ci scaunul lui Satan.

Astfel, Biserica creștină din acea vreme a înțeles treptat adevăratul caracter al papalității.

III. În al treilea și ultimul rând, vom aborda pe scurt istoria interpretării profetice din perioada lui Grigorie al VII-lea, în secolul al XI-lea, până la Reforma din secolul al XVI-lea.

Pontificatul lui Grigorie al VII-lea a fost perioada în care papalitatea nu era învăluită în mister. În acel moment, Papa a renunțat la masca de păstor și a schimbat cârja pastorală cu sceptrul și sabia. Intrarea în funcție a lui Grigorie al VII-lea în anul 1073 reprezintă o etapă importantă în istoria Bisericii. Gregor al VII-lea, sau Hildebrand, cum era numit, a creat, după cum am spus deja, teocrația papală. Știți ce înseamnă asta? El revendica pentru sine, în numele lui Dumnezeu, domnia absolută și nelimitată asupra tuturor statelor creștine, ca succesor al Sfântului Petru și vicar al lui Hristos pe pământ. Papi care au urmat după el au promovat aceste pretenții la cel mai înalt nivel. La sfârșitul secolului al XIII-lea, ei au preluat mândrul titlul, de stăpâni ai lumii. Trei nume ies în evidență în cele trei secole din mijlocul acestei perioade întunecate: Gregor al VII-lea, Inocențiu al III-lea și Bonifaciu al VIII-lea. Istoricul Evului Mediu Hallam spune pe bună dreptate: „Așa cum Grigorie al VII-lea reprezintă cea mai mare uzurpare a umanității până la apariția lui Inocențiu al III-lea, la rândul său, Inocențiu al III-lea este eclipsat de îndrăzneala supremă a lui Bonifaciu al VIII-lea.”[1]

[1] *Hallam, „History of the Middle Ages = Istoria Evului Mediu”, p. 384*

Pe atunci trăia marele poet italian Dante. El a descris epoca sa cu o

forță extraordinară. În secolul al XIII-lea, în Italia, el a pictat papalitatea așa cum o vedea lumea la acea vreme. Și cum a perceput lumea acest lucru la vremea respectivă? Ea vedea în papalitate „omul păcatului” care se răpunea și în Biserica Romei Babilonul din Apocalipsă. Rețineți, chiar și lumea a recunoscut acest lucru. Ascultați câteva versuri din poemul nemuritor al lui **Dante** despre Iad, Purgatoriu și Paradis:

Traducerea din limba germană:

„O, Simone Magule, voi, săracilor, nebuni,
Care, ce ar trebui să căsătoriți cu virtutea,
Darurile lui Dumnezeu jefuindu-vă și josnic,
Le-ați dat josnic pentru argint și aur!

„Mă abțin să vă spun mai rău:
Că lumea este rea din cauza lăcomiei voastre,
Cei buni se scufundă, iar cei răi se ridică.
Evanghelistul se referea la voi, păstorii,
La voi, care, stând pe valuri,
Visa să curteze regi.
Ea, ridicată cu cele șapte capete,
Avea tărie și putere în zece coarne,
Câtă vreme virtutea îi cântărea soțul.
Dumnezeul vostru este aur și argint, splendoare și măreție.
Mai buni sunt cei care se agață de idoli,
Care au unul unde la voi sute se fac.
Ce dezastru, Constantine, ți-a apărut –
Nu pentru că te-ai convertit, nu, pentru că bogăția ta
Primul papă cel bogat, a primit-o de la tine.”

Infernul: Cîntul XIX
Cercul al optulea. Valea a treia:
simoniacii

https://digitaldante.columbia.edu/dante/divine-comedy/inferno/inferno-19/

*Descarcă celebra operă **DIVINA COMEDIE** a lui Dante Alighieri!*

La sfârșitul poemului său despre paradis, el face referire la apostolul Ioan – „Văzătorul care a murit acolo a văzut toate vremurile dureroase ale frumoasei mirese, care a fost învinsă cu lancea și cu cuiele.”

Veți constata că aceste cuvinte frumoase și emoționante recunosc interpretarea istorică a Apocalipsei. Apostolul Ioan, conform lui Dante, a văzut „toate vremurile dificile” care aveau să treacă prin Biserică. Și ceea ce a văzut Dante, au văzut albigenzii și valdenzii. Ce miracol se

afla în asta? Dacă nu ar fi fost miracolul, sfinții ar fi rămas orbi la o împlinire a profeției atât de clară și tangibilă încât chiar și lumea a recunoscut-o.

În sudul însorit al Franței, în Provence și Catalonia, trăiau albigenzii. Erau un popor civilizat și foarte cultivat. Printre acești oameni a avut loc o renaștere cuprinzătoare a adevăratei religii, iar una dintre consecințele naturale ale acesteia a fost o mărturie curajoasă împotriva atrocităților comise de Roma apostazată. Iată povestea albigenzilor, scrisă de Sismondi. La pagina 7, el spune despre ei și despre valdenzi: „Toți erau de acord că Biserica Romei a pervertit complet creștinismul și că ea este cea care este menționată în Apocalipsă cu numele de curva Babilonului.” Roma nu a putut suporta această mărturie; ea a scos sabia ei mortală și a purtat război împotriva celor care o purtau. În anul 1208, albigenzii au fost persecutați cu cruzime. Inocențiu al III-lea (ce nume batjocoritor!) a însărcinat cruciații cu această misiune îngrozitoare. Războiul de exterminare a fost numit sfânt. Soldații papei îl urmăreau cu o pasiune religioasă; Bărbați, femei și copii au fost aruncați cu toții în flăcări; Orașe întregi au fost arse. În Beziers, fiecare suflet a fost masacrat; șapte mii de cadavre au fost numărate într-o singură biserică, unde oamenii găsiseră refugiu; Întreaga țară a fost devastată; un întreg popor a fost măcelărit, iar mărturia legitimă a acestor primi reformatori a fost redusă la tăcerea mormântului.

Astfel a început marele război împotriva sfinților, așa cum a fost prezis în Daniel și în Apocalipsă, și de atunci el a fost urmat cu înverșunare de-a lungul secolelor. La începutul secolului al XIII-lea a fost înființată Inchiziția, iar puterea de persecuție a fost încredințată de papi dominicanilor, și mai târziu, iezuiților.

O rămășiță a valdenzilor, care au fugit din sudul Franței, s-a refugiat în Alpi, unde lumina Evangheliei a fost păstrată încă din cele mai vechi timpuri. Am vizitat văile valdenze și voi încerca să vi le descriu pe scurt.

Fără îndoială, vă amintiți de amplasarea orașului Milano în câmpia Lombardiei. De sus, în vârful celebrei Catedrale din Milano, se deschid priveliști magnifice asupra Alpilor de Sud. Câmpiile Lombardiei și Piemontului se extind până la baza sa. Alpii se întind spre est și vest, cât vezi cu ochii. Acolo stau în măreția lor sălbatică și accidentată, pârtiile inferioare acoperite de păduri întunecate, vârfurile încununate de ghețari și zăpadă veșnică.

Pe poteca hughenoților și valdenzilor

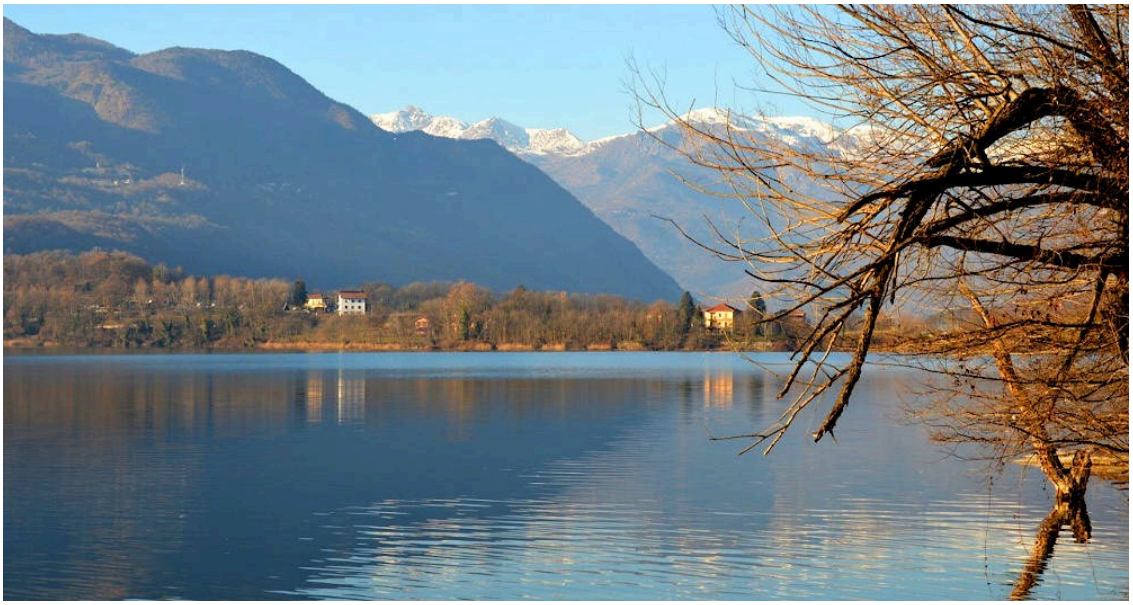

Lacurile din Avigliana-Italia

Vedere peste Mens- Franta

Sursa - **Drumul Huguenoților și Valdenzilor!**

https://www.waldenser.ch/geschichte-zeittafel

La vest, dincolo de orașul Torino, se înalță conul alb și întins al muntelui Monte Viso. Între munți, la poalele acestora, se află văile valdese. Sunt cinci la număr și urcă pe cheiuri înguste și înalte, șerpuind între versanți abrupți acoperiți cu brazi și urcă până în zona norilor care plutesc în jurul vârfurilor alpine înghețate. Aceste văi erau refugiul „Israelului Alpilor”.

Monte Viso

Vedere spre Monviso

La fel ca protestanții cu mult înainte de Reforma Protestantă, acești nobili alpiniști au refuzat categoric să se închine în fața lui Baal; ei au fost o rămășiță credincioasă a Bisericii primare, care a supraviețuit pe parcursul întregii perioade medievale de apostazie.

Acest volum in folio este o istorie fidelă a valdenzilor, scrisă acum 217 ani de pastorul valdenz **Jean Léger**. Conține portretul său.

https://www.migrazioni.altervista.org/deu/konfess_index.html

L-am privit adesea cu interes. Fața este marcată de suferință, dar plină de lumină spirituală. Leger povestește cu o claritate simplă istoria valdenzilor din cele mai vechi timpuri și citează din documente vechi și autentice. El îi mărturisește credința sa și îi povestește istoria martirilor lor, inclusiv teribilul masacru din Valea Lucerna din 1655, la care el însuși a fost martor ocular. Această carte a fost scrisă la doar paisprezece ani după acest masacru. Conține numeroase declarații sub jurământ și liste lungi cu numele victimelor. De asemenea, prezintă panouri care ilustrează modul îngrozitor în care au fost măcelăriți. Aceste tablouri înfățișează bărbați, femei și copii care sunt ciopârțiți, eviscerați, sfâșiați, străpunși cu săbii, înțepați pe stâlpi, smulse membru cu membru, aruncați în prăpăstii și arși pe rug. Sunt chiar prea îngrozitoare ca să le poți privi. Și acesta a fost doar unul dintr-o lungă serie de masacre ale valdenzilor, care s-au întins pe parcursul a 600 de ani dureroși. Milton a scris despre acești protestanți suferinzi sonetul său nemuritor:

(tradus literal)

„Răzbună-i, Doamne, pe sfinţii Tăi măcelăriţi, ale căror oasele

zac împrăştiate pe munţii Alpilor; Chiar şi cei care au păstrat adevărul tău atât de pur din vechime, când toţi părinţii noştri se închinau la lemne şi pietre,

„Nu uita: în cartea ta sunt scrise gemetele lor, care erau oile tale, şi în turma lor veche, care a fost măcelărită de sângeroşii piemontezi, care au aruncat mame cu copii de pe stânci. Gemetele lor

„Văile şerpuiesc până la dealuri, iar acestea până la cer. Sângele lor vărsat şi cenuşa lor seamănă, o, Doamne, toate câmpurile italiene pe care încă „Tirania triplă domneşte, pentru ca ei să se înmulţească de o sută de ori, iar cei care vor învăţa calea ta să alunge repede suferinţa babiloniană."

Valdezii persecutați erau studenți ai profeției din cele mai vechi timpuri. Cum au interpretat profețiile despre „Babilon" și „omul păcatului"? Aici, în această carte a lui Leger, se află tratatul său despre Anticrist, scris în anul 1120, adică acum aproape 800 de ani. Este scris într-o limbă care a dispărut între timp; Leger oferă o traducere în franceză în coloane paralele (aici la p. 71). În cuvinte simple și expresive, care descriu Biserica Romano-Catolică ca fiind curva Babilonului, iar papalitatea ca fiind „omul păcatului" și Anticristul. Aceasta era credința și mărturisirea valdenzilor. [1]

[1] Extras din Tratatul valdez despre Antihrist, datat 1120 d.Hr. (Histoire Générale des Églises Évangéliques des Vallées de Piémont, ou Vaudoises, par Jean Leger, A.D. 1669, p. 71 etc.):

(tradus din limba franceză, respectiv germană)

„ANTICRISTUL...
Dar tocmai minciuna, în locul adevărului,
este cea care, în afara Bisericii lui Hristos,
este acoperită și împodobită cu frumusețe și evlavie,
ca nume, funcții, scrieri și sacramente și multe altele:
Nedreptatea care domnește în acest fel,
cu toți acești funcționari, mari și mici,
cu toți cei care îi urmează cu inima rea și ochii orbi,
o astfel de comunitate se numește
ANTICRIST, sau BABYLON, sau A PATRA FIARĂ,
sau MAMA DESFRÂULUI, sau OMUL PĂCATULUI,
FIUL BLESTEMULUI.

„Miniștrii săi se numesc FALŞII PROFEȚI,

maeștrii minciunii,
miniștrii întunericului, duhurile rătăcirii,
APOSTASIA DESCOPERITĂ,
Mama desfrânării, goală fără apă,
copaci morți de toamnă – de două ori dezrădăcinați,
valuri din marea crudă, stele rătăcite,
balamiti și egipteni.

„Se spune că este Anticristul,
pentru că este acoperit și împodobit cu Cartea lui Hristos,
cu Biserica Sa și cu membrii Săi credincioși,
este în contradicție cu mântuirea,
împlinită de Hristos
și aplicată cu adevărat în
Biserica lui Hristos."

Să ne îndreptăm acum atenția pentru câteva clipe către Boemia. Vă amintiți, fără îndoială, că este vorba despre un stat federal extins din nord-vestul Austriei. Acolo, cu mai bine de un secol înainte de epoca lui Luther, a avut loc o reformă, care a fost distrusă într-o mare de sânge. Cum s-a ajuns la asta? Prin mărturiile lui Jan Hus și Jerome din Praga. Ce părere aveau acești oameni despre Biserica Romei și papalitate? Că Roma este Babilonul și papalitatea este Anticristul.[1] Ascultați mărturia lor, citată de Foxe, martirologul. Stăteam în locul din Konstanz unde acești oameni au fost condamnați la moarte. Roma i-a ars.

[1] O scrisoare de la Jan Hus către poporul din Praga: „[…] Cu cât ar trebui să fiţi mai prudenţi, cu atât mai mult se străduieşte ANTICRISTUL să vă destabilizeze. Judecata de Apoi se apropie, moartea va înghiţi pe mulţi, dar pentru copiii aleşi ai lui Dumnezeu, Împărăţia lui Dumnezeu se apropie. [...] Să ştiţi, dragii mei, că ANTICRISTUL, care a fost trimis împotriva voastră, va inventa cele mai diverse forme de persecuţie." - „Acts and Monuments," Volimul III., p. 497 şi urm.

O scrisoare de la Jan Hus către lordul John de Clum: „[…] Din scrisoarea dumneavoastră, pe care am primit-o ieri, înţeleg mai întâi cum este recunoscută şi va fi recunoscută în continuare nedreptatea marii trâmbiţe, adică a comunităţii răuvoitoare MENŢIONATE ÎN APOCALIPSĂ; cu care împăraţii pământului comit adulter, comiţând adulter spiritual înaintea lui Hristos; şi, în plus, aşa cum se menţionează şi acolo, s-a îndepărtat de adevăr şi a acceptat minciunile ANTICRISTULUI prin seducţie şi prin frică sau prin speranţa confederaţiei, pentru a obţine onoare lumească." - „Acts and Monuments," Volumul III, p. 499.

Scrisoare de la Jan Hus, în care îşi consolează prietenii şi îi liniştește în legătură cu condamnarea cărţilor sale, explicând totodată răutatea clerului: „Maestrul Jan Hus, în speranţa că este slujitorul lui Dumnezeu, le urează tuturor credincioşilor

care îl iubesc pe El şi legile Sale adevărul şi harul lui Dumnezeu. […] Cu siguranţă, şi în această zi se vor revela răutatea, oribilitatea şi murdăria ANTICRISTULUI în papă şi în ceilalţi membri ai acestui consiliu. […] Oh, cât de acceptabil ar trebui să fie un lucru, dacă timpul mi-ar permite să dezvălui faptele rele care sunt acum evidente; ca slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu să le poată recunoaşte! Am încredere în Dumnezeu că El va trimite după mine pe cei care vor fi mai curajoşi; şi că în acea zi vor exista oameni vii care vor dezvălui mai deschis răutatea ANTICHRISTULUI şi îşi vor da viaţa pentru adevărul Domnului nostru Isus Hristos, care ne va oferi atât ţie, cât şi mie bucuriile vieţii veşnice."

„Această scrisoare a fost scrisă în ziua Sfântului Ioan, în închisoare şi în lanţuri de fier; Meditez la faptul că Ioan a fost decapitat în închisoare şi în lanţuri, pentru Cuvântul lui Dumnezeu." - „Acts and Monuments," Volumul III, p. 502 f

Iată povestea „Reformei și Antireformei în Boemia". Fraţii Boemi au recunoscut învățăturile lui Jan Hus, inclusiv opiniile sale despre profeţiile antipapale. Roma i-a distrus pe boemii reformaţi. Povestea este groaznică.[2] Dar din cenușa lor, au apărut noi martori. Din boemii persecutaţi au luat naștere moravii, care astăzi sunt misionari în întreaga lume!

[2] „În anul 1421, suferinţa boemilor a crescut considerabil. Pe lângă execuţiile prin înec, foc şi sabie, câteva mii de adepţi ai lui Hus, în special taboriţii de toate rangurile şi de ambele sexe, au fost aruncaţi în vechile mine şi gropi din Kuttenberg. [...] 1.700 de persoane au fost aruncate într-o groapă, 1.308 într-o alta şi 1.321 într-o a treia. În fiecare an, pe 18 aprilie, într-o capelă construită acolo în memoria acestor martiri avea loc o întrunire solemnă, până în 1613, când maestrul monetar Wrschesowetz a încercat să o împiedice, însă aceasta a continuat până la marea persecuţie din 1621. Se spune că un monument marchează încă locul. (Lasitius' „Origo Fratrum," Vol. I, p. 69; Theobald's „Războiul husiţilor," Pagina 150, din 1624; Riegers „Istoria fraţilor boemi, vol. II, p. 592; Regenvolscius, „Systema Hist. Eccles. Selavonic." – „Reforma şi Contrareforma în Boemia, p. 13").

Să ne îndreptăm atenția pentru un moment către Anglia. Înainte de Reforma Protestantă, acum 500 de ani, Dumnezeu l-a ridicat pe John Wycliffe în această țară. Era numit „steaua răsăritului Reformei". El a tradus scrierile în limba engleză și a dus război împotriva erorilor și atrocităților Bisericii din Roma. Cum a interpretat Wycliffe aceste profeții? Exact ca și valdenzii. Iată una dintre cărțile sale care fac referire la papă ca fiind Anticristul. El a scris un tratat special intitulat Speculum de Antichristo („Oglinda Anticristului"). Wycliffe a dat naștere mișcării lollarde din Anglia. Erau sute de mii. Care era mesajul lor? Permiteți-mi să o spun cu cuvintele unuia dintre ei, Lord Cobham,

renumitul om al lui Dumnezeu, care a trăit cu doar un secol înaintea lui Luther.

Când a fost adus în fața regelui Henric al V-lea și avertizat să se supună Papei ca un copil ascultător, acesta a fost răspunsul său: *„Deoarece intru în contact cu Papa și spiritualitatea sa, nu-i datorez nici respect, nici slujbă, pentru că îl cunosc din Scriptură ca fiind marele Anticrist, fiul pierzării, adversarul declarat al lui Dumnezeu și o urâciune care stă în locul sfânt.“*

Din cauza respingerii sale față de erezia romană și a refuzului său de a se supune papalității, lordul Cobham a fost condamnat la moarte ca eretic.

John Foxe ne povestește că, în ziua destinată morții sale, în anul 1417, *lordul Cobham a fost scos din Turnul Londrei „cu mâinile legate și cu o expresie foarte fericită pe chip”. Apoi a fost așezat pe o targă și dus pe câmpurile din St. Giles, unde fuseseră ridicate două spânzurătoare noi. Când a ajuns la locul execuției și a fost coborât de pe targă, a îngenuncheat cu evlavie și l-a rugat pe Dumnezeu Atotputernicul să-i ierte pe dușmanii săi. Apoi s-a ridicat în picioare și a văzut mulțimea, pe care a sfătuit-o în mod divin să urmeze legile lui Dumnezeu, care sunt scrise în Sfintele Scripturi, și să se ferească de astfel de învățături, care, în viața lor de zi cu zi, sunt în contradicție cu Hristos; si multe alte sfaturi speciale. Apoi a fost spânzurat acolo sus, în lanțuri de fier și astfel a fost mistuit de flăcări, lăudând numele lui Dumnezeu până în ultima clipă a vieții sale*.

Cu alte cuvinte, a fost prăjit până la moarte. Au fost arși, arși, acești binecuvântați oameni ai lui Dumnezeu! Hus a fost ars; Jerome a fost ars; Lord Cobham a fost ars. Chiar și oasele lui Wycliffe au fost dezgropate și arse la 41 de ani după moartea sa. Savonarola, care propovăduia cu voce puternică că Roma era Babilonul, a fost ars pe rug. Toti acestea au fost arși înainte de Reformă, alături de alte mii. Ei au fost arși, dar cuvintele ei nu au fost arse! Declarațiile lor nu a fost distruse! Aceasta a continuat să trăiască! Focul nu i-a putut arde; nu le-a putut sufoca; săbiile nu le-au putut ucide; nimic nu le-a putut distruge. Adevărul este nemuritor, adevărul este invincibil. Arestați-o, și va ieși liberă; îngropați-o, și ea va renaște; zdrobiți-o pe pământ, și ea va răsări victorioasă, mai pură pentru conflict și mai nobilă pentru victorie.

Adevărul pe care îl aveau aceşti mărturisitori a reapărut un secol mai târziu şi a cuprins Europa: uriaşul val al Reformei.

Și de unde a venit această mărturie pe care nicio putere nu a putut-o suprima? De unde a venit această mărturie, cu sunete de trâmbiță, pe care

Roma, cu toate mâinile sale nenumărate, nu a putut-o reduce la tăcere sau să o oprească? A provenit din această carte sfântă, scrisă în închisori sumbre, în țări de captivitate, în scene de exil, pentru îndrumarea, păstrarea și sprijinirea sfinților suferinzi și a martorilor credincioși ai lui Dumnezeu din toate timpurile! Daniel cel întemnițat, Pavel cel prizonier, Ioan cel exilat – aceștia au fost autorii ei inspirați; Bărbați ale căror viziuni pătrunzătoare au privit de departe conflictele Bisericii, le-au recunoscut martirii și le-au văzut triumfurile de la distanță.

Oh, cuvânt al profeției date de Dumnezeu! Oh, carte minunată, ale cărei șapte peceți au fost rupte și deschise de Miel, pentru a satisface nevoile morale și spirituale ale Bisericii suferinde, pe care El o iubește atât de mult! Cum au fost absorbite și studiate declarațiile tale solemne, simbolurile tale misterioase de ochi sfinți și serioși! Cum a fost amintita în închisori, a fost amintita pe roate de tortură, repetat în flăcări! Textele tale sunt ferestre prin care lumina din al treilea cer strălucește în cele mai întunecate adâncuri ale conflictelor, secretelor și suferințelor pământului. Oh, adevăr sfânt și sfințitor! Cum au fost cuvintele tale îmbibate cu lacrimile sfinților suferinzi, îmbibate cu grijile și suferințele lor și colorate cu sângele lor vărsat din belșug! Prețioase sunt viețile care te-au pecetluit; prețios este adevărul care a pecetluit aceste vieți! Cuvintele tale au fost aripi prin care Biserica persecutată s-a înălțat din sălbăticie și câmpul de luptă în liniștea pură a iubirii și păcii veșnice! Ca un înger luminos, cerul a coborât și ne conduce înapoi spre el. Prin tine, Dumnezeu a creat nobila oaste al sfinților, Mărturisitori și martiri, care strălucesc ca stelele veșnice în jurul tronului Său, conduși spre împlinirea lor glorioasă. Au intrat în această lume a măreției - pentru totdeauna; dar lumina care i-a condus acolo rămâne în urmă! Nu le putem atinge; au dispărut din ochii oamenilor, precum profetul, a cărui caleașcă spre cer era flacăra înaripată! Nu putem auzi muzica harpelor lor sau tunetul cântecului lor; dar noi apucăm încă după cartea pe care o iubeau și care i-a făcut să fie ceea ce sunt și au fost. Voi, valdezi, din Alpii singuratici și însângerați; voi victime anonime ale cumplitei Inchiziții; voi, protestanți nobili înainte de Reformă, Wycliffe, Hus, Jerome, Cobham, Savonarola – Noi deținăm paginile sfinte la care v-ați gândit, cuvintele adevărului și ale vieții, pe care le-ați pecetluit cu sângele martirilor! Fie ca ele să fie inspirația și mărturia noastră, precum și mărturia copiilor noștri după noi, până în clipa în care adevărul, eliberat de toate lanțurile, va străluci în întreaga lume în splendoarea sa nemuritoare; iar eroarea, superstiția și falsitatea vor fugi pentru totdeauna din fața prezenței lui!

PRELEGEREA 6.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII ÎN PERIOADA REFORMEI

Secolul al XVI-lea prezintă spectacolul unui răsărit furtunos după o noapte mohorâtă. Europa s-a trezit din somnul lung al superstiției. Națiunile și-au scuturat lanțurile. Morții s-au înălțat. Martorii adevărului, care fuseseră reduși la tăcere și uciși, s-au ridicat încă o dată și și-au reînnoit mărturia. Martorii martirizați au reapărut în reformatori. A existat o purificare în sanctuarul spiritual. Libertatea civilă și religioasă a fost inaugurată. Descoperirea tiparului și renașterea învățământului au accelerat mișcarea. Peste tot a existat progres. Columb a lovit oceanul și a deschis un nou continent. Roma a fost zguduită pe cele șapte coline ale sale și a pierdut jumătate din stăpânirea sa. Națiunile protestante au fost create. Lumea modernă a luat ființă.

Secolul al XVI-lea a fost epoca Reformei. Biserica era îngrozitor de deformată, trebuia reformată în profunzime, se abătuse de la credință, trebuia readusă la aceasta. Era nevoie de o reînnoire a creștinismului predominant, neapostolic. Era necesară o reafirmare a drepturilor lui Dumnezeu și ale omului. Papalitatea subminase atât domnia lui Dumnezeu, cât și libertățile omului. Principiul său central constă în alungarea din lume a conducătorului și mântuitorului legitim și înlocuirea acestuia cu o dinastie de uzurpatori blasfematori. Și implică, de asemenea, distrugerea celor mai nobile drepturi ale tuturor oamenilor. Îi refuză accesul legitim la Creator. Un muritor, un pretins preot, stă în cale și blochează calea către viața veșnică (Mt 23,13). El stă în fața razelor soarelui iubirii lui Dumnezeu și aruncă o umbră mortală asupra spiritului uman tremurător. El pretinde că deține cheile raiului și iadului. El aruncă anateme mincinoase și interzice omenirii să se apropie de tronul milostivirii infinite, cu excepția cazului în care o face prin intermediul lui și numai în măsura în care el permite acest lucru. Astfel, Hristos este aruncat în întuneric, iar mântuirea este furată. Astfel, preotul papal îl înlocuiește pe Mântuitorul păcătoșilor, secretul nedreptății cu secretul divinității, mândrul Papă al Romei sfântul Prinț al Păcii, otrava,

hrana, iar Satana însuși este încredințat Bisericii lui Isus Hristos ca, cap și soț al ei. Ce sistem blestemat! Gândul abia poate pătrunde în abisul răului pe care îl creează! Oprește curgerea apei cerești în pustie și transformă râurile vieții în sânge stagnant și putred. Ea reține strălucirea luminii sfinte a cerului, influența iluminatoare a adevărului Evangheliei și cufundă lumea în întuneric și beznă, astfel încât să poată fi simțită. Blochează mâna vindecătoare a harului și iertării divine și o înlocuiește cu atingerea poluantă a degetelor preoțești contaminate cu poftă, ipocrizie și sânge. Schimbă harul, acest dulce și sfânt mister, spiritual, sfânt, nepământesc, liber, oh, cât de liber și cât de divin! Pentru că este influența spiritului – aceasta transformă totul într-o monstruozitate mistică, într-o legătură insuportabilă, într-un lucru manipulat de degetele ipocriților, „Câștigat”, cum spun ei, prin sacramente, sacramente propria lor invenție și administrare. Șapte sacramente, într-adevăr! Ceva care este împărțit unei lumi pe moarte de o generație de presupuși vicari ai lui Isus Hristos și agenții lor, din motive financiare! Nu le este rușine să comită astfel de înșelăciuni blestemate? Interesele veșnice ale oamenilor nu au nicio valoare în ochii lor? A fost harul lui Dumnezeu transformat într-o monedă abominabilă, pentru a putea fi pus în buzunarele preoților și distribuit de aceștia, așa cum se întâmplă cu monedele tâlharilor și vagabonzilor? Conștiința lor este complet moartă? Moartă? Este aproape moartă; „arsă cu fierul roșu”, până când au pierdut simțul binelui și răului și nu mai pot simți rușinea învățăturilor și faptelor – care îi făceau pe bărbații din Sodoma să roșească de rușine. Un sistem care travesteste adevarul, împietrește conștiința, aservește mintea, corupe inima, calcă în picioare Biblia, prostituează slujirea, profanează sacramentele, persecută sfinții, trădează și măcelărește turma lui Hristos și face urât tot ce este sfânt și divin; merită și trebuie să fie demascat, detestat, condamnat, distrus și șters de pe fața pământului.

Și Dumnezeu a adus Reforma pentru a realiza această lucrare de protest, dezvăluire, condamnare și eliberare. Pentru a le reda oamenilor Cuvântul Său, a le reda drepturile, a deschide ochii popoarelor, a le ridica și a le lăsa să stea pe picioarele lor, responsabile și libere, să le îndepărteze din minte teroarea întunecată, coșmarul etern al înșelăciunii și tiraniei preoțești, să restabilească rânduielile și privilegiile religiei pure și primitive; aceasta a fost lucrarea Reformei pe care Dumnezeu a realizat-o în Europa acum trei secole.

El, Cel care a înviat profeții și apostolii în vechime, El, Cel care a înviat mărturisitorii și martorii în Evul Mediu și reformatorii în secolul al XVI-lea, oameni asemănători leilor, pentru a întreprinde această puternică misiune și

pentru a realiza această glorioasă operă. A fost leul Luther, care a zguduit Roma și Europa cu răgetul său; și acest leu Tyndale, care a smuls Biblia din mâinile preoților și ne-a dat-o aici, în Anglia, în propria noastră limbă maternă, deși acest lucru l-a costat viața; și leul Zwingli din Elveția, care a căzut pe câmpul de luptă; și leul Picardiei, Ioan Calvin, care s-a ridicat în puterea și măreția sa, când Zwingli a căzut; și leul John Knox din Scoția, care nu se temea de chipul omului și nu se lăsa influențat de nimeni. Aceștia și alții ca ei au fost oamenii prin care Dumnezeu a răsturnat puterea și domnia diabolică a papalității în Germania, Elveția, Franța, Anglia, Scoția și Olanda.

Dorim să vă atragem atenția în mod special asupra faptului că, convingerile reformatorilor cu privire la caracterul Bisericii papale și la datoria de a se separa de aceasta au fost în mare parte derivate din studiul și interpretarea scrierilor profetice. Vă invităm să reflectați asupra modului în care reformatorii au interpretat profețiile referitoare la apostazia papală, asupra beneficiilor practice pe care le-au obținut din aceasta și asupra puterii pe care aceste profeții au exercitat-o în conducerea și menținerea marii opere a Reformei. Pentru reformatori, Roma era „Babilonul" din Apocalipsă, iar Papa era „omul păcatului" prezis. Despărțirea de Biserica Romei și de capul ei papal era considerată de ei o datorie sfântă. Ei au îndemnat pe toți creștinii din Biserica Romei să respecte porunca revelată: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei!" (Apocalipsa 18:4).

> **4.** Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!

Pentru ei, separarea de Roma nu însemna separarea de Hristos, ci de Anticrist. Acesta a fost principiul după care au început și au continuat opera Reformei, care i-a călăuzit și susținut, făcându-i invincibili.

Să luăm mai întâi cazul reformatorului Luther. La începutul anului 1520, el i-a scris astfel lui Spalatinus: „Sunt extrem tulburat în mintea mea. Nu am prea multe îndoieli, dar Papa este adevăratul Anticrist. Viața și conversația papilor, faptele lor, decretele lor, toate se potrivesc minunat cu descrierile lui din Sfânta Scriptură.

În toamna aceluiaşi an, el a tipărit un tratat despre „Captivitatea babiloniană a Bisericii". Acesta era titlul. În acest tratat, el a demonstrat că scopul său era să jefuiască oamenii de bani prin pervertirea Evangheliei. În această descriere plină de viață, Luther a numit papalitatea „Împărăția Babilonului". Între timp, Leo al X-lea a publicat faimoasa sa bulă de

excomunicare împotriva lui Luther, cu extrase din operele acestuia și interdicția de a citi scrierile sale, sub amenințarea excomunicării. Ea ordonă ca cei care dețineau operele sale să fie arși; Excomunicarea lui Luther ca eretic încăpățânat, care trebuia predat Satana pentru distrugerea trupului său; și a poruncit tuturor prinților lumii, sub amenințarea aceleiași cenzuri și a pierderii tuturor demnităților lor, să se supună acestei bule. În caz contrar, persoana respectivă trebuie arestată pentru a fi pedepsită așa cum se cuvine pentru o astfel de infracțiune.

În octombrie același an, Luther îi scria lui Spalatinus: *„În sfârșit a sosit bula papală, iar Eckius este purtătorul ei. Le tratez cu dispreț. Vedeți că, chiar și aici sunt condamnate învățăturile exprimate de Hristos. Acum mă simt mai liber, pentru că sunt sigur că papalitatea este anticreștină și că este sediul lui Satan."*

La 1 decembrie, el a publicat două tratate ca răspuns la bulă, dintre care unul purta titlul: *„Martin Luther împotriva bulelor executive ale Antihristului."* În concluzia sa, el îi avertizează pe papă și pe cardinalii săi, să nu mai rămână în nebunie și *„să nu mai acționeze ca parte incontestabilă a Antihristului din Scriptură."*

La 10 decembrie 1520, Luther a convocat profesorii și studenții din orașul Wittenberg și a ars public bula papală. Împreună cu ea, el a ars dreptul canonic, decretele, Clementinele și extravagantele papilor.

Zarurile fuseseră aruncate. Luther îi declarase război Papei de la Roma. El l-a numit ***curajos „om al păcatului*** *și i-a îndemnat pe toți prinții creștini să se elibereze de uzurpările sale. Astfel a fost inițiată Reforma."*

Pentru a-și justifica acțiunile, Luther a selectat treizeci de articole din Codul legilor papale, al căror conținut l-a ilustrat în cărțile sale. Acestea au fost tipărite împreună cu comentarii incisive, în care el îndemna oamenii să-și folosească propria judecată în legătură cu acestea. El rezumă că, atunci când se compară diferitele părți ale dreptului canonic, limbajul arată pur și simplu astfel: ***„Că Papa este Dumnezeu pe pământ, mai presus de toate lucrurile pământești, lumești sau spirituale; că toate lucrurile aparțin Papei și că nimeni nu va îndrăzni să întrebe: Ce faci?"***

Iată o copie veche a „*Comentariului la Epistola către Galaten*" al lui Luther. Sub expresia din al doilea vers, „*Bisericile din Galatia*", el spune: ***„Oriunde rămâne substanța sfintelor taine, acolo se află Sfânta Biserică, chiar dacă acolo domnește Anticristul, care, după cum mărturisește Scriptura, nu se află într-un cuib de dușmani, într-o cocină de porci sau într-o societate de necredincioși, ci în cel mai înalt și sfânt loc dintre toate, și anume în Templul lui Dumnezeu."***

El strigă din nou: *„Nu este adevărat că el stă în templul lui Dumnezeu și se proclamă stăpân peste întreaga Biserică? Ce este templul lui Dumnezeu? Sunt*

pietre și lemn? Nu a spus Pavel: Templul lui Dumnezeu este sfânt, ce fel de templu este acesta? A ședea – ce altceva înseamnă asta decât să guverneze, să învețe și să judece? Cine a îndrăznit de la început să se numească stăpânul întregii Biserici, decât papa? Niciun sfânt, niciun eretic nu a rostit vreodată un cuvânt atât de îngrozitor, plin de mândrie." [1]

În altă parte, el spune din nou, [2] că, atunci când Daniel „a văzut fiara înfricoșătoare, care avea zece coarne, care, prin consensul tuturor, reprezintă Imperiul Roman, el a văzut și un alt corn mic apărând în mijlocul lor. Acesta este puterea papală care s-a ridicat în mijlocul Imperiului Roman.

[1] *„Opere", vol. II, p. 385*
[2] *Ibidem, vol. II, p. 386*

Astfel a interpretat Luther profețiile; și sub influența acestor interpretări ale învățăturilor profetice ale lui Daniel, Pavel și Ioan a luat naștere glorioasa Reformă a secolului al XVI-lea.

Unul dintre martorii disputei lui Luther de la Leipzig din 1519 a fost Philip Melanchthon, profesorul erudit de greacă din Wittenberg. Melanchthon era un om cu abilități și aptitudini remarcabile. Tratarea celor mai dificile subiecte devenea simplă în mâinile lui. A fost unul dintre cei mai mari teologi ai vremii sale și a compus în 1530 celebra **Confesiune de la Augsburg**, fundamentul credinței reformate germane. Deoarece această mărturisire urma să fie citită în public în fața împăratului romano-catolic Carol al V-lea, în prezența prinților și a demnitarilor bisericești, Melanchthon a atenuat-o pe cât posibil și a evitat toate judecățile Bisericii Romano-Catolice care ar fi putut provoca scandal. Luther s-a plâns de această omisiune. „*Satan apreciază cu siguranță*", spuse el, „*că scuzele voastre au fost incluse cu ușurință în articolele despre purgatoriu, venerarea sfinților și, mai ales, a papei și a Anticristului*". [1]

Melanchthon nu avea spiritul curajos al lui Luther, dar împărtășea majoritatea sentimentelor sale. El era convins că Roma este Babilonul din Apocalipsă, iar papa este omul păcatului.[2] În discuția sa despre căsătorie, care se referă la **prima epistolă către Timotei**, el spune: *„Deoarece este cel mai sigur că pontifii și călugării au interzis căsătoria, este evident și fără îndoială că pontiful roman, împreună cu întreaga sa ordine și regat, este Anticristul."* [3]

> **Epistola întîi a lui Pavel către Timotei-Capitolul 4**
> **1.** Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor,

2. abătuţi de făţărnicia unor oameni cari vorbesc minciuni, însemnaţi cu ferul roş în însuş cugetul lor.
3. **Ei opresc căsătoria** şi întrebuinţarea bucatelor, pe cari Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulţămiri de către ceice cred şi cunosc adevărul.
4. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţămiri;
5. pentrucă este sfinţit prin Cuvîntul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.
6. Dacă vei pune în mintea fraţilor aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrăneşti cu cuvintele credinţei şi ale bunei învăţături, pe care ai urmat-o pînă acum.
7. Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti. Caută să fii evlavios.
8. Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe cînd evlavia este folositoare în orice privinţă, întrucît ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare.
9. Iată un cuvînt adevărat şi cu totul vrednic de primit!
10. Noi muncim, în adevăr, şi ne luptăm, pentrucă ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu, care este Mîntuitorul tuturor oamenilor, şi mai ales al celor credincioşi.
11. Porunceşte, şi învaţă aceste lucruri.
12. Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea; ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.
13. Pînă voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, şi la învăţătura pe care o dai altora.
14. Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ţi-a fost dat prin proorocie, cu punerea mînilor de către ceata presbiterilor (Sau: bătrîni.).
15. Pune-ţi pe inimă aceste lucruri, îndeletniceşte-te în totul cu ele, pentruca înaintarea ta să fie văzută de toţi.
16. Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii, pe care o dai altora: stăruieşte în aceste lucruri, căci dacă vei face aşa, te vei mîntui pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă.

El adaugă: „*De asemenea, în 2 Tesaloniceni 2, Pavel spune clar că omul păcatului va domni în biserică, ridicându-se împotriva închinării la Dumnezeu etc.*

Epistola a doua a lui Pavel către Tesaloniceni - Capitolul 2
1. Cît priveşte venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strîngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor,
2. să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră, şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind dela noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar.

3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (Sau: omul păcatului), fiul pierzării,
4. protivnicul, care se înalţă mai pe sus de tot ce se numeşte „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, cînd eram încă la voi?
6. Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decît la vremea lui.
7. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie luat din drumul ei.
8. Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase,
10. şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru ceice sînt pe calea pierzării, pentrucă n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiţi.
11. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună:
12. pentruca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osîndiţi.
13. Noi însă, fraţi prea iubiţi de Domnul, trebuie să mulţămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v-a ales pentru mîntuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului.
14. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Hristos.
15. Aşa dar, fraţilor, rămîneţi tari, şi ţineţi învăţăturile, pe cari le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.
16. Şi însuş Domnul nostru Isus Hristos, şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mîngîiere vecinică şi o bună nădejde,
17. să vă mîngîie inimile, şi să vă întărească în orice lucru şi cuvînt bun!

Dar este evident că papii domnesc în Biserică și, sub titlul Bisericii, apără idolii. De aceea afirm că nu a existat și nu va exista niciodată o erezie cu care aceste descrieri ale lui Pavel să poată corespunde mai fidel și mai sigur decât cu acest imperiu papal.” [4]

[1] *Vezi „Istoria Reformei” a lui D’aubigné, Cartea XIV, Capitolul VIII.*
[2] *„Opere/Lucrări”, vol. IV., p. 537*

[3] *„Quod Romanus pontifex, cum universo ordine suo et regno, sit ipissimus antichristus," etc. („Opere", Vol. IV., p. 537)*
[4] *„Quare affirmo, nullam unquam extisse hæresin, neque adeo futuram esse, cui verius et certius hæ Pauli descriptiones, convenire ac competere queant atque huic pontificio regno." („Opere/Lucrări", Vol. IV., p. 537)*

El adaugă în aceleași dispute (articolul 25): „Profetul Daniel atribuie și aceste două lucruri Anticristului: că va pune un idol în templu și îl va onora cu aur și argint și că nu va onora femeile. Cine nu poate vedea clar că aceste două lucruri aparțin Pontifului Roman? Idolii sunt în mod clar Liturghia nelegiuită și închinarea la sfinți și statui făcute din aur și argint, care sunt puse pentru a fi venerate.

Reformarea, începută în Elveția de Zwingli, fost canonic și preot din Zürich, și continuată de Oecolampadius, Bullinger și alții, a dat naștere Confesiunii Helvețiene, elaborată în 1536 la Basel de teologii elvețieni reformați. După ce a fost acceptată și semnată de cantoanele și orașele reformate, această mărturisire a fost trimisă clerului luteran, care se reunise la Smalkald în 1537. Atât în Confesiunea elvetică, cât și în cea smalkaldică, papalitatea este condamnată ca fiind puterea anticristă prezisă. [1]

[1] *„Art. Smalc. pag. 347: Constat, Romanos pontifices cum suis membris defendere impiam doctrinam et impios cultus. Ac plane notæ ANTICHRISTI competunt in regnum papæ et sua membra. Paulus enim ad Thessalonicenses describens ANTICHRISTUM, vocat eum adversarium Christi, extollentem se super omne, quod dicitur aut colitur Deus, sedentem in templo Dei, tanquam Deum. Loquitur igitur de aliquo regnante in ecclesia, non de regibus ethnicis: et hunc vocat adversarium Christi, quia doctrinam puganantem cum evangelio excogitaturus sit, et is arrogabit sibi auctoritatem divinam. Primum autem constat, papam regnare in ecclesiâ, et prætextu ecclesiasticæ auctoritatis es ministerii sibi hoc regnum constituisse.*

„[…] Deinde doctrina papæ multipliciter pugnat cum evangelio, et arrogat sibi papa auctoritatem divinam tipliciter: primum quia […], secundo quia […], tertio quia […] Hoc autem est se Deum facere, nolle ab ecclesiâ aut ab ullo judicari. […] Hæ quum ita sint, cavere omnes Christiani debent, ne fiant participes impiæ doctrinæ, blasphemiarum et injustæ crudelitatis papæ. Ideo papam cum suis membris, tanquam regnum ANTICHRISTI, deserere et exsecrari debent."

Aceeași mare doctrină este predată în valoroasa Confesiune Boemă din 1573, care este alcătuită din patru confesiuni anterioare.

Ioan Calvin, marele teolog și reformator, ale cărui opere au fost publicate în cincizeci de volume, s-a exprimat fără echivoc cu privire la acest subiect. În scrisoarea sa către împăratul Carol al V-lea privind necesitatea

reformării Bisericii, el scria următoarele: *„Aroganța Anticristului, despre care vorbește Pavel, constă în faptul că acesta se așează ca Dumnezeu în templul lui Dumnezeu și se arată ca fiind Dumnezeu. Căci unde este majestatea incomparabilă a lui Dumnezeu, după ce omul muritor a fost ridicat la o asemenea înălțime, încât legile lui au prioritate față de poruncile veșnice ale lui Dumnezeu? Omit faptul că apostolul descrie interdicțiile privind carnea și căsătoria ca fiind o învățătură a diavolului; asta este cu siguranță destul de grav; dar culmea insolenței este să se pună omul într-un rang mai înalt decât Dumnezeu. Dacă negați adevărul afirmației mele, fac apel la fapte.“* El continuă: *„Ce sunt aceste două legi ale celibatului și Confesiunea urechii (spovedania), dacă nu niște ucigașe de suflete îngrozitoare?“* La sfârșitul acestei scrisori adresate împăratului, el spune: *„Neg că el este Vicarul lui Hristos, care, persecutând cu furie adevărata Evanghelie, arată prin comportamentul său că este un anticrist; neg că el este succesorul lui Petru, deoarece face tot posibilul să distrugă fiecare clădire pe care Petru a construit-o; și neg că el este capul Bisericii, care prin tirania sa sfâșie și destramă Biserica, după ce a fost separată de Hristos, adevăratul și singurul ei cap.“*

În lucrarea sa *„Instanțele religiei creștine”*[1], Calvin apără din nou opinia că papa roman este Anticristul. *„Pentru unii”*, spune el, *„părem calomnioși și iritanți atunci când îl numim pe papa roman Anticristul; dar cei care gândesc astfel nu realizează că îl acuză pe Pavel de exces, după care noi – nu, în cuvintele lui vorbim. […] Pavel spune că Anticristul va sta în templul lui Dumnezeu. […] Din aceasta concluzionăm că tirania lui domnește mai mult asupra sufletelor decât asupra trupurilor, o tiranie care se opune împărăției spirituale a lui Dumnezeu. […] Când adaugă că, în timpul său, taina fărădelegii, care urma să se manifeste ulterior în mod deschis, a început să acționeze în ascuns, înțelegem că această catastrofă nu urma să fie provocată de un om și nici să se sfârșească într-un om. Și dacă semnul prin care îl distinge pe Anticrist este faptul că îl privează pe Dumnezeu de slava Sa și și-o atribuie lui însuși, atunci el ne oferă caracteristica principală pe care ar trebui să o urmărim în căutarea Anticristului. Mai ales când mândria descrisă aici duce la distrugerea deschisă a Bisericii. Deoarece papa roman și-a însușit în mod scandalos cele mai distinctive caracteristici ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos, nu poate exista nicio îndoială că el este conducătorul și purtătorul stindardului unui regat fără Dumnezeu și detestabil.“*

[1] *„Institutes of the Christian Religion=Institutele religiei creştine”, Cartea a IV-a, p. 25*

Luați acum declarația lui ***William Tyndale***. Aici sunt mai multe volume cu învățăturile și tratatele acestui preot, reformator și martir celebru, care a fost primul care a tradus Noul Testament din grecește în engleză. Vedeți cât de clar a vorbit acest om erudit și sincer despre caracterul anticrist al papalității. *„Anticristul”, spune el, „și-a trimis ucenicii în alt mod, despre care Hristos ne-a avertizat mai înainte că vor veni și vor arăta semne și minuni, chiar și pentru a-i îndepărta pe cei aleși, dacă va fi posibil. [...] Un episcop trebuie să fie impecabil, soțul unei singure femei. Nu, spune Papa, care nu este soțul unei singure femei, ci proprietarul a câte femei menționează el. Ce spune Papa? Eu ordon ca Evanghelia să fie citită în latină. [...] Este cu adevărat la fel de bine să predici porcilor ca și oamenilor, dacă le predici într-o limbă pe care nu o înțeleg. [...] Ei bine, spune Papa, dacă nu vor să fie guvernați, cheamă-i să se prezinte și explică-le foarte clar ce trebuie să creadă despre puterea Papei, despre iertările sale, despre bulele sale, despre purgatoriu, despre ceremonii și despre spovedanie. [...]Dacă greșesc în vreun punct, faceți-i eretici și ardeți-i. [...]Împărații și regii nu sunt astăzi altceva decât călăi pentru papi și episcopi, pentru a ucide pe cine condamnă, fără ezitare; precum Pilat pentru cărturari și farisei și episcopi înalți, pentru a-L răstigni pe Hristos. [...] Ce înseamnă faptul că perlații sunt îmbrăcați în haine roșii și însângerate? Că sunt gata să îndure martiriul pentru mărturia Cuvântului lui Dumnezeu la fiecare oră? Nu este și acesta un semnal greșit? Dacă nimeni nu îndrăznește să deschidă gura pentru a pune o întrebare despre Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că sunt gata să-l ardă? [...] Nu este și toiagul păstorului, toiagul episcopal, un semn fals? Nu este și rocheta albă pe care o poartă episcopii și canonicele, ca o călugăriță, pentru a o banaliza, un semn fals? Ce sunt toate celelalte lucruri ale lor – pantofii lor artificiali, mănușile, mitrele și toată pompa costumelor lor – altceva decât semne false, despre care Pavel profețește că vor veni? Și așa cum Hristos ne-a avertizat să ne ferim de lupii în piele de oaie și ne-a rugat să ne uităm mai degrabă la roadele și faptele lor decât să ne mirăm de deghizările lor. Parcurgeți toate religiile noastre sfinte și veți descoperi că și ele nu sunt altceva decât minciuni.”*

În expunerea sa asupra celebrului pasaj despre Anticrist din prima epistolă a lui Ioan, Tyndale spune: *„Deși episcopul Romei și secta sa îi dau lui Hristos acest nume (numele său legitim), ei îl jefuiesc, luându-i puterea și semnificația numelui său și transformându-l într-un ipocrit, așa cum ei înșiși sunt. Ei sunt adevărații anticriști și îl neagă atât pe Tatăl, cât și pe Fiul; pentru că ei neagă mărturia pe care Tatăl a dat-o Fiului Său și îl lipsesc pe Fiul de toată puterea și slava pe care Tatăl I-a dat-o. Căci „cine neagă pe Fiul, nu ajunge la Tatăl”*, pentru că *„nimeni nu cunoaște pe Tatăl, decât Fiul și cel căruia Fiul vrea să i-L descopere”*. (**Mt 11:27**).

27. Toate lucrurile Mi-au fost date în mîni de Tatăl Meu; şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul, şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.

„Și dacă nu recunoști milostivirea pe care Dumnezeu Ți-a arătat-o în Hristos, nu-L poți recunoaște ca Tată. Îl poți recunoaște pe El, în afară de Hristos, ca fiind un tiran, și îl poți recunoaște după faptele sale, așa cum au făcut vechii filosofi, că există un Dumnezeu; dar nu poți crede în mila Lui și nici iubi legile Lui – care este singura închinare în spirit – prin Hristos."

Toți ceilalți reformatori englezi, inclusiv Latimer, Ridley, Cranmer, Bradford și Jewell, îl considerau pe Papa de la Roma drept omul păcatului. La fel a făcut și **John Knox** în Scoția: care și-a proclamat mărturia pe această temă ca și cum ar fi sunat o trâmbiță. Aici este o copie veche a lucrării lui Knox *„Istoria Reformei"*. Conținutul este descris pe pagina de titlu: *„Modul în care și persoanele prin care s-a manifestat lumina Evangheliei lui Hristos în acest imperiu, după acea încălcare teribilă și universală a adevărului, care a venit prin acest Anticrist roman."*

Knox începe povestea sa cu o listă a articolelor de credință atribuite lollarzilor din Kyle, provenite din registrul din Glasgow. Articolul al treizeci și doilea prevede următoarele: „Papa este capul Bisericii Anticristului." După descrierea martiriului emoționant al lui Patrick Hamilton – care ultimele sale cuvinte au fost: *„Doamne Iisuse, primește spiritul meu! Cât timp va mai acoperi întunericul acest regat? Cât timp vei mai îndura tirania oamenilor?"* – el povestește cum a ajuns să proclame public Cuvântul lui Dumnezeu.

În anul 1547, Knox, obosit de persecuții și deplasându-se dintr-un loc în altul, a ajuns la castelul din St. Andrews, hotărât să părăsească Scoția pentru Germania. Aici a interpretat rolul unui predicator divin numit John Rough împotriva lui Dean Annan, un romanist. Knox a mânuit pana de așa natură încât Annan a fost învins în toate argumentele sale și a fost nevoit să se ascundă sub autoritatea Bisericii, care, după cum spunea Annan, „i-a condamnat pe toți luteranii și ereticii, și de aceea nu mai era nevoie de nicio altă dispută". La aceasta Knox i-a răspuns: *„Înainte de a ne abține sau înainte ca voi să ne puteți dovedi altceva, trebuie să definim biserica adevărată prin cuvintele corecte din Scriptura lui Dumnezeu; trebuie să facem distincția între soția fără pată a lui Isus Hristos și mama confuziei, Babilonul spiritual, pentru a nu îmbrățișa în mod rușinos o prostituată în locul unei soții caste; Da, ca să vorbim pe înțelesul tuturor, să nu ne supunem lui Satan și să credem că ne supunem lui Isus Hristos. Căci în ceea ce privește Biserica voastră romană, așa cum este ea coruptă acum, [...] așa că nu mă îndoiesc că sinagoga lui Satan și*

capul ei, numit Papă, este omul păcatului despre care vorbește apostolul, în sensul că mă îndoiesc că Isus Hristos a suferit din cauza încurajărilor Bisericii vizibile din Ierusalim. Da, mă angajez, verbal sau în scris, să demonstrez că Biserica Romano-Catolică de astăzi s-a îndepărtat și mai mult de puritatea care domnea în vremea apostolilor, când Biserica iudeilor a renunțat la poruncile date de Moise, când au fost de acord cu moartea nevinovată a lui Iisus Hristos." John Knox ne spune că aceste cuvinte „au fost rostite în audiența publică a bisericii parohiale Sf. Andrews", după predarea de către Dean Annan. Oamenii care au auzit aceste cuvinte l-au îndemnat pe Knox să-și prezinte dovezile într-un discurs public, spunând că, dacă Knox avea dreptate, ei fuseseră înșelați în mod mizerabil. Knox a fost de acord și a fost numit să predice în duminica următoare. În acea zi, ne povestește el, a ținut prima sa predică, alegând ca text capitolul al șaptelea din Daniel. El ne oferă o imagine de ansamblu asupra conținutului. A început cu un *„scurt discurs*" despre cele patru împărății – cel babilonian, cel persan, cel grecesc și cel roman – așa cum este descris în capitolul al șaptelea din Daniel, cu cele patru fiare sălbatice, și apoi a arătat că *„cornul mic"* al celui de-al patrulea imperiu era identic cu omul păcatului și cu Anticristul, și că aceasta înseamnă papalitatea romană. Pentru această predică, Knox a fost tras la răspundere în fața unei convenții a *„fraților cenușii și dușmanilor negri"*, cum îi numea el. Nouă articole au fost îndreptate împotriva lui. Primul era că el învățase că *„niciun om muritor nu poate fi capul Bisericii"*; și al doilea, că *„Papa este un anticrist și, prin urmare, nu este membru al trupului mistic al lui Hristos"*. Knox povestește despre disputa sa cu frații în cadrul acestui eveniment, în care se pare că a obținut cele mai bune rezultate. Astfel a început Reforma în Scoția, iar predica lui Knox din St. Andrews despre *„cornul mic"* din profeție a dat tonul și a început mărturia sa.

Reformatorii englezi nu erau mai puțin clari în opiniile lor și mai puțin insistenți în învățăturile lor. Ridley, de exemplu, se exprimă astfel: *„Scaunul Romei este scaunul lui Satan, iar episcopul acesteia, care menține ororile sale, este de fapt Anticristul însuși; și din aceleași motive, acest scaun este în această zi același pe care Ioan îl numește în Apocalipsa sa Babilonul sau curva Babilonului, și Sodoma spirituală și Egiptul, mama desfrânării și a urâciunilor de pe pământ."*

Latimer, când a fost interogat de comisari în cadrul procesului său, a declarat: *„Mărturisesc că există o biserică catolică a cărei hotărâre o susțin, dar nu biserica pe care o numiți catolică, care ar putea fi numită mai degrabă diabolică."* În cea de-a doua conferință cu Ridley, el spune: *„Da, ce legătură are Hristos cu Anticristul?* Prin urmare, nu este legal să purtăm jugul împreună

cu papistașii. *„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”*, zice Domnul.

Episcopul Jewell a scris un comentariu extrem de magistral și puternic despre Tesaloniceni, care îl dovedește pe Papa de la Roma ca fiind omul păcatului. Iată o copie a acestuia. Luați ca exemplu următoarele fraze despre Anticrist:

„Unii spun că va fi evreu din seminția lui Dan; alții că se va naște în Babilon; [...] alții că Mahomed este Anticristul; [...] alții că Nero a fost Anticristul; alții că se va naște dintr-un călugăr și o călugăriță; alții că va rezista doar trei ani și jumătate; alții că va întoarce copacii cu susul în jos și va forța rădăcinile de pe pământ să crească în sus, apoi va zbura la cer ca să cadă și să-și rupă gâtul. Aceste povești au fost toate născocite cu viclenie pentru a ne înșela ochii, astfel încât, în timp ce ne gândim la aceste presupuneri și ne ocupăm astfel să privim într-o umbră sau o presupunere a Anticristului, adevăratul Anticrist ne poate înșela.

„El va veni în numele lui Hristos, dar va face totul împotriva lui Cristos, sub pretextul și aparența că îl slujește pe Hristos; el va devora oile și poporul lui Hristos; el va denatura tot ceea ce Hristos a învățat; El va stinge focul aprins de Hristos; el va smulge rădăcinile plantelor sădite de Hristos; el va distruge casa zidită de Hristos; el va fi împotriva lui Hristos, credința lui va fi contrară credinței lui Hristos, viața lui va fi contrară vieții lui Hristos. [...]
"Hristos era umil și modest. Profetul, în propria sa persoană, vorbește despre El, Psalmul 22:6: ‚Eu însă sunt un vierme, nu un om, batjocoritul oamenilor și disprețuitul poporului.‘

> ***6.*** *Dar eu sînt vierme, nu om, am ajuns de ocara oamenilor şi dispreţuit de popor.*

Și apostolul spune: Filipeni 2:8 ‚Și, găsindu-se în înfățișarea lui exterioară ca om, s-a smerit pe sine însuși și a devenit ascultător până la moarte, da, până la moarte pe cruce.‘

> ***8.*** *La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător pînă la moarte, şi încă moarte de cruce.*

Vezi părinții Săi, nașterea Sa, leagănul Său, viața Sa, ucenicii Săi, învățăturile Sale și moartea Sa, toți au fost martori ai umilinței Sale. El vorbește despre Sine (Luca 9:58): ‚Fiul omului nu are unde să-și pună capul‘;

> ***58.*** *Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.“*

și ucenicilor săi le spune (Luca 22:25-26): ‚Regii popoarelor păgâne domnesc peste ei, iar conducătorii lor sunt numiți binefăcători. Voi însă să nu fiți așa.

> ***25.*** *Isus le-a zis: „Împăraţii Neamurilor domnesc peste ele; şi celorce le stăpînesc, li se dă numele de binefăcători.*
> ***26.*** *Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; şi celce cîrmuieşte, ca celce slujeşte.*

*Și din nou (**Mt 11:29**): ‚Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt blând și smerit în inimă; astfel veți găsi pace pentru sufletele voastre!‘*

> ***29.*** *Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi dela Mine, căci Eu sînt blînd şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.*

„Ei bine, pe de altă parte, uitați-vă la Anticrist. Priviți nașterea lui, locul lui, tronul lui, posesiunile lui, învățăturile lui, discipolii lui; și pe tot parcursul vieții lui, nu veți vedea decât fast și glorie. Gregor îl numește regele mândriei. El este mândru de viață, mândru de învățătură, mândru de cuvânt și mândru de fapte; El este ca Lucifer și se ridică deasupra fraților săi, deasupra națiunilor și împărățiilor.

„El face ca fiecare genunchi să se plece în fața lui și să-l venereze; El îi face pe regi să-i aducă apă și să-i poarte poverile, să-i țină paharul, să-i poarte farfuria, să-i conducă frâul și să-i țină scara; el revendică puterea asupra cerului și pământului; el spune că este stăpânul întregii lumi, stăpânul stăpânilor și regele regilor; că autoritatea lui se întinde până în cer și în iad; că poate porunci îngerilor lui Dumnezeu; că el condamnă pe oricine dorește; că el face sfinți după bunul său plac; că tot ce binecuvântează este binecuvântat și tot ce blestemă este blestemat.

„El vinde merite, iertarea păcatelor, jertfa pentru morți; el transformă sufletele oamenilor în marfă (Apocalipsa 18:11-13!); El pune mâinile murdare pe unsul Domnului; El îi expropriază pe regi și îi detronează pe împărații și prinții lumii. Acesta este Anticristul, aceasta este puterea lui. Astfel va acționa și se va arăta. Astfel, el va sta în templul lui Dumnezeu. Poporul se va minuna de el și îl va privi cu venerație; ei vor spune: „Cine este asemenea fiarei? Cine este atât de înțelept, atât de puternic, atât de divin, atât de virtuos, atât de sfânt, precum Dumnezeu? – atât de insuportabilă și de monstruoasă va fi mândria lui.”

Ascultați acum mărturia pe patul de moarte a renumitului reformator arhiepiscop Cranmer pe această temă. Permiteți-mi să vă citesc cuvintele pe care le-a rostit cu puțin timp înainte de martiriu: *„Căci am ajuns la sfârșitul vieții mele, de care depinde tot trecutul meu și viața mea viitoare, fie să trăiesc pentru totdeauna în bucurie cu Domnul meu Hristos, fie să sufăr pentru totdeauna în iad alături de diavolii răi, și văd în fața ochilor mei fie cerul, care este gata să mă primească, fie iadul, care este gata să mă înghită.* Prin urmare,

vă voi împărtăși credința mea, așa cum o cred eu, fără niciun fel de exagerare sau denaturare; pentru că acum nu este momentul să ascund ceea ce am spus sau scris în trecut." După ce a exprimat pe scurt articolele principale ale credinței sale, Cranmer face referire la retractarea sa anterioară în următoarele cuvinte: *„Și acum ajung la lucrul cel mai important, care îmi apasă conștiința mai mult decât orice altceva am făcut sau am spus în întreaga mea viață, și anume redactarea unui text care contravine adevărului, pe care îl resping și îl dezaprob acum, la fel ca toate celelalte lucruri scrise de mâna mea care contravin adevărului, pe care le-am scris împotriva voinței inimii mele, din teamă de moarte și pentru a-mi salva viața, atunci când mi s-a părut necesar; și toate aceste hârtii și documente pe care le-am scris sau semnat cu această mână de la retrogradarea mea, în care am scris multe lucruri false și neadevărate. Și pentru că mâna mea m-a trădat, scriind împotriva inimii mele, mâna mea va fi pedepsită prima; căci când voi ajunge în foc, ea va fi arsă prima; iar în ceea ce-l privește pe papă, îl resping ca dușman al lui Hristos și anticrist, cu toate învățăturile sale false."*

În momentul în care Cranmer a rostit aceste cuvinte, a fost târât de pe scenă și dus la foc.După ce i-au scos hainele de pe exterior, a rămas acolo într-o cămașă care îi ajungea până la picioare. Barba lui era lungă și deasă și îi acoperea pieptul. Apoi un lanț de fier a fost legat în jurul lui și focul a fost aprins pe rug. Când acesta s-a aprins și focul a început să ardă lângă el, și-a întins brațul și și-a pus mâna dreaptă în flăcări și a ținut-o acolo nemișcată. Astfel, a stat și nu s-a mai mișcat, precum țărușul de care era legat. Ochii lui erau ațintiți spre cer și adesea repeta: *„Această mână a greșit; o, această mână dreaptă nevrednică!"* În cele din urmă, în mijlocul flăcărilor, a strigat: *„Doamne Isuse, primește duhul meu!"* și și-a dat duhul.

„Anticristul, care acum, după voia lui Dumnezeu, se dezlănțuie pentru a ne pune la încercare credința, nu ne oferă altceva decât un cal gata de plecare, care ne va duce în ceruri." Așa a spus acest sfânt om, John Bradford; *„Fratele Bradford"*, cum îl numea Ridley. Și el a fost ars. Când a fost dus la stâlp, a luat un buștean în mână, l-a sărutat și s-a bucurat de moartea în numele lui Hristos. Stătea acolo, cu mâinile ridicate lângă rugul de ardere și striga: ***„O Anglia, Anglia! Pocăiește-te de păcatele tale; pocăiește-te de păcatele tale; fereste-te de idolatrie; fereste-te de falsii anticristi; ai grijă să nu te înșele."***

Cranmer, Ridley, Latimer și Bradford au fost arși pe rug pentru mărturia lor împotriva anticristului papal, la fel ca Hus, Jerome și Cobham înaintea lor. Mii de martiri au confirmat această mărturie, iar pe această mărturie se bazează Reforma. A respinge această mărturie înseamnă a respinge fundamentul acestei

lucrări; înseamnă a respinge fundamentul celei mai nobile și divine lucrări create în această lume de la ziua Cincizecimii.

Nu mă înțelegeți greșit. Nu spun că învățăturile profeției biblice constituie singura bază a Reformei. Adevărurile doctrinare și practice ale Scripturii au ghidat acțiunile reformatorilor, precum și pe cele ale profeților. Ei au respins Biserica Romei, așa cum este ea condamnată în egală măsură de învățăturile, poruncile și profețiile Cuvântului lui Dumnezeu. Poate fi dificil de spus care dintre cele trei avea cea mai mare legătură cu ea. Reforma a fost clară și fermă în privința fiecăruia dintre acestea. Aceste trei elemente nu pot fi separate în evaluarea surselor Reformei. De la început, această mișcare a fost inspirată și călăuzită de cuvântul profetic. Luther nu s-a simțit niciodată puternic și liber în războiul împotriva apostaziei papale până când nu l-a recunoscut pe papă ca fiind Anticristul. După care a ars bula papală. Prima predică a lui Knox, predica care l-a condus la misiunea sa de reformator, a vizat profețiile despre papalitate. Reformatorii și-au exprimat interpretările profeției în mărturisirile de credință, iar Calvin în „Institutele" sale. Toți reformatorii au fost de acord; Chiar și blândul și prudentul Melanchthon era la fel de convins de semnificația antipapală a acestor profeții ca și Luther însuși. Iar interpretarea acestor profeții a determinat acțiunile ei reformatoare. Acest lucru i-a determinat să protesteze împotriva Romei cu o forță extraordinară și un curaj neînfricat. I-a împins să reziste cu toată puterea pretențiilor acestei biserici apostate. I-a transformat în martiri; i-a dus pe rug. Iar opiniile reformatorilor au fost împărtășite de mii, de sute de mii de oameni. Ele au fost acceptate de prinți și popoare. Sub influența lor, națiunile și-au abandonat loialitatea față de falsul preot al Romei. În reacția care a urmat, toate forțele iadului păreau să se fi dezlănțuit asupra adepților Reformei.. Războiul a fost urmat de război: Torturile, arderile și masacrele s-au înmulțit. Dar Reforma a rămas neînvinsă și invincibilă. Cuvântul lui Dumnezeu a confirmat-o, la fel ca și puterea Duhului Său atotputernic. A fost opera lui Hristos, la fel de adevărată ca și întemeierea Bisericii acum optsprezece secole; și revelația viitorului pe care El a dat-o din cer – acea carte profetică cu care se încheie Scriptura – a fost unul dintre cele mai puternice instrumente folosite în realizarea acestui lucru.

A rezista utilizării practice a profețiilor Scripturii, așa cum au făcut reformatorii, nu este o chestiune ușoară sau lipsită de importanță. Sistemul de interpretare profetică cunoscut sub numele de futurism se opune acestei utilizări. Acesta condamnă interpretarea reformatorilor. Condamnă opiniile tuturor acestor oameni și ale tuturor martirilor și ale tuturor mărturisitorilor

și martorilor fideli ai lui Hristos de-a lungul secolelor. Condamnă albigenzii, valdenzii, husiții, lollarden, luteranii, calviniștii; îi condamnă pe toți și o face într-un punct asupra căruia toți sunt de acord, o interpretare a Scripturii pe care au întruchipat-o în mărturisirile lor solemne și pecetluită cu sângele lor. Condamnă sursa acțiunilor lor, fundamentul clădirii pe care au construit-o. Cât de nesăbuită este această faptă și cât de neconvingătoare este această justificare! Ce contrast cu coloanele unei opere care este în mod evident divină! Căci futurismul susține că Luther și toți reformatorii s-au înșelat în această chestiune fundamentală. Și a cui interpretare a profeției justifică și aprobă acest lucru? Cea a romaniștilor. Permiteți-mi să explic acest lucru. Roma a simțit puterea acestor profeții și a încercat să le evite. Nu exista altă alternativă decât să nege aplicabilitatea lor. Nu putea nega existența lor în Scriptură. Erau pur și simplu prea clare. Dar Roma a negat că aceste profeții se refereau la Biserica Romană și la conducătorul ei. Și le-a dat la o parte. Le-a eliminat din întreaga istorie medievală și modernă. În ceea ce privește marea curvă Babilon, Roma a susținut că aceasta se referă la Roma păgână, nu la Roma papală. Roma păgână a vărsat tot sângele la care se face referire în Apocalipsa 17 și 18. Roma creștină nu ar avea nimic de-a face cu asta. Profeția ar fi elocventă cu privire la faptele cezarilor, dar tăcută cu privire la faptele papilor; și asta în ciuda faptului că persecuțiile comise de papi le depășiseră pe cele ale cezarilor. Profeția și-ar fi folosit puterea pentru a avertiza Biserica cu privire la pericolele păgânismului, pe care le înțelegea perfect, și ar fi rămas fără cuvinte în fața pericolelor mult mai mari care decurgeau din apostazia creștină și pentru care ar fi avut nevoie de cea mai mare avertizare și îndrumare. Ar fi fost extrem de sensibilă la pericolele venite din exterior, dar oarbă la pericolele venite din interior. Ea a condus și a păzit Biserica în primele trei secole, dar a lăsat Biserica următoarelor o mie de ani și chiar mai mult, fără nici măcar o rază de lumină care să-i lumineze calea. Cât despre profețiile despre Omul Păcatului sau Anticrist, acestea nu ar avea nicio legătură cu Evul Mediu, papii romani sau lungile secole centrale ale celor mai grave conflicte ale Bisericii; ele s-ar referi doar la un interval scurt în viitorul îndepărtat, la sfârșitul timpului lumii. Omul Păcătos ar fi doar un persecutor de scurtă durată. Întreaga sa putere avea să dureze doar trei ani și jumătate. Ar trebui să fie un iudeu viclean din tribul lui Dan; un necredincios înțelept, care ar trebui să se numească pe sine Dumnezeu și să se stabilească într-un templu iudaic din Ierusalim. Creștinii nu ar avea nimic de-a face cu el ca atare. Un iudeu ar trebui să facă singur toate aceste absurdități. Tot răul ar fi doar o tresărire necredincioasă a iudeilor în ultima oră a istoriei înainte de a doua venire a lui Hristos. Prin urmare, reformatorii

ar greși cu toții dacă ar denunța papalitatea. Ar fi nebuni, induși în eroare, irațională, fanatici, iar papii nu ar fi condamnați de vocile profeților. Daniel și Ioan nu ar fi spus nimic despre ei. În niciun caz nu ar fi fost renegații prezișii. Și asta în ciuda faptului că au vărsat sângele ereticilor ca pe apă, l-au băut ca pe vin și s-au îmbătat cu el, s-au ridicat deasupra regilor și a lumii întregi și s-au îmbrăcat în bogăție și splendoare, în purpură și stacojiu, aur și perle! Și asta în ciuda faptului că stăteau pe cele șapte coline și stăpâneau Imperiul Roman, aflat într-o stare de divizare gotică, folosindu-i puterea pentru a-i persecuta pe eretici și pentru a suprima – cum îi spuneau unii – Evanghelia lui Iisus Hristos! Profețiile pe care acești reformatori disprețuiți și mizerabili așa-ziși martiri le-au aplicat asupra lor, nu însemnau nimic de genul acesta; ar fi o prostie să presupunem că ar face asta. Ele se aplicau altor persoane și altor circumstanțe. Ele se aplicau doar în cazul păgânismului și al infidelității. Un păgânism antic și trecut și o infidelitate viitoare, de scurtă durată, nimic mai mult. Trei secole în trecut și trei ani în viitor, asta ar fi tot ce ar avea de-a face cu profețiile. În ceea ce privește cele cincisprezece secole care au trecut între ele, acestea nu ar avea nicio influență asupra acestui lucru. Papi au făcut și fac în continuare ceea ce le este mai ușor, și cardinalii și consilierii și prinții papali și preoții, inchizitorii și persecutorii, dominicani și iezuiți! Tunetele profeției nu erau îndreptate împotriva lor, ci împotriva cezarilor morți și a iudeilor nenăscuți. Și astfel, ei i-au batjocorit pe reformatori, i-au ridiculizat pe martiri, i-au disprețuit, i-au batjocorit și i-au urât, continuând să domnească cu mândrie și tiranie, fără a-și atenua pretențiile blasfematoare și persecuțiile sângeroase.

Ce părere aveți? Cine a avut dreptate în interpretarea Scripturii? Acești papi mândri, acești inchizitori cruzi, acești monștri inumani care mutilau trupurile sfintelor femei și bărbați în camerele lor de tortură, acești ucigași ipocriți care, secol după secol, au stârnit toată puterea creștinătății împotriva Evangheliei și împotriva martorilor fideli ai lui Isus; sau acei sfinți puri și persecutați, acei valdenzi credincioși, acei husiți și lollarzi serioși, acei luterani și hughenoți devotați, acei mărturisitori nobili, reformatori și martiri? Cu mintea și gura, toți acești protestanți erau de acord în ceea ce privește esența protestului lor. Pentru ei, Roma era Babilonul, iar capul ei mândru era Anticristul. Au greșit cu toții? S-au înșelat cu toții? Și opresorii și persecutorii lor cruzi și tiranici aveau dreptate? Ce părere aveți?

Poate veți spune: Dar Roma nu a avut dreptate în nimic? O doctrină trebuie să fie greșită doar pentru că Roma o susține? Nu a afirmat Roma adevărul despre divinitatea lui Hristos și despre alte câteva puncte importante? Îi acord Romei câteva adevăruri. Nu ar avea nicio putere morală

dacă nu ar fi făcut acest lucru. Chiar și musulmanii au câteva adevăruri importante, la fel și păgânii. Trebuie remarcat faptul că aceasta este o chestiune legată de judecata Romei asupra propriei persoane și are legătură cu impactul profeției asupra istoriei și caracterului său. Aici, în această judecată, futuristul susține că Roma ar avea dreptate, iar reformatorii ar greși. Și consecințele sunt foarte grave, ele trebuie luate în serios, pentru că trăim într-o perioadă de renaștere a activității papale. Papalitatea nu numai că exercită o influență enormă în lumea exterioară, nu numai că și-a formulat și dispus propria infailibilitate, nu numai că atacă protestantismul în bastioanele sale cu toate armele la îndemână, politice, civile, religioase, ci a introdus principiile și practicile sistemului papal în sânul Bisericii protestante și le-a implantat în siguranță în zidurile sale, iar acestea acționează în mod catastrofal pentru propria corupție internă și căderea sa. Nu a existat niciodată un moment în istoria Bisericii în care aceasta să fi avut mai mare nevoie de barierele pe care profeția le-a ridicat pentru a o proteja. Și acum, când sunt atât de necesare, nu mai pot fi găsite. Futurismul s-a strecurat în biserica protestantă și a dărâmat aceste ziduri sfinte. Romaniștii, ritualiștii și futuristii protestanți sunt cu toții de acord că profețiile Scripturii sunt inaplicabile Bisericii Romei și Papalității. Romaniștii sunt în număr de două sute de milioane, ritualiștii sute de mii, iar futuriștii protestanți multe mii. Ei neagă cu toții aceste profeții, semnificația lor și aplicarea lor. Ei înlătură aceste bariere. Ce mai rămâne atunci pentru a ține la distanță valul papal care se apropie? Cuvântul profeției, cu avertismentele sale solemne privind pericolele la care este expusă Biserica, dușmanii pe care trebuie să îi înfrunte, este descris ca fiind tăcut și mut. Atunci de ce ar trebui să ne temem de ceva? Reformatorii s-au înșelat, papii au avut dreptate. Carol al V-lea și Carol al IX-lea, Filip al Spaniei și Maria a Angliei, ducele de Alba și Ludovic al XIV-lea și întreaga descendență a (nevinovaților) Inocențiu și Leo, Grigorie și Clement, Pius al IV-lea și Pius al IX-lea – toți aceștia aveau perfectă dreptate când au respins poziția fundamentală conform căreia Roma papală este Babilonul și capul său este Anticristul; și toți reformatorii, fără excepție, s-au înșelat în menținerea aceleiași poziții; Ei au fost interpreți nechibzuiți ai „cuvântului sigur al profeției” și complet greșiți în ceea ce privește adevărata mărturie a Scripturii despre Biserica Romei. Este aceasta poziția pe care o adoptați? Este aceasta concluzia pe care o apărați? Sunt acestea opiniile pe care le susțineți? Dumneavoastră, ca protestanți? Și asta după tot ce s-a scris pe această temă și după toată lumina pe care istoria și experiența au aruncat-o asupra ei? ***Dacă este așa, atunci aveți grijă să nu fiți descoperiți luptând împotriva adevărului, luptând împotriva Cuvântului lui***

Dumnezeu, opunându-vă mărturiei Duhului profetic, împiedicând lucrarea Reformei, promovând progresul apostaziei, contrazicându-L pe Hristos și ajutându-l pe Anticrist!

Chiar romaniștii înșiși vă fac de rușine prin înțelegerea lor prevăzătoare a tematicii acestei întrebări. Cardinalul Manning spune: „Biserica Catolică este fie capodopera lui Satan, fie împărăția Fiului lui Dumnezeu". Cardinalul Newman spune: „Din punct de vedere istoric, ordinea sacerdotală este esența Bisericii Romei; dacă nu este determinată divin, ea este, din punct de vedere doctrinar, esența Anticristului." În ambele afirmații, tema este clară și este aceeași. Roma însăși recunoaște, admite deschis că, dacă nu este împărăția lui Hristos, este cea a Anticristului. Roma declară că este fie una, fie alta. Ea însăși propune această alternativă solemnă și insistă asupra ei. Dar dumneavoastră vă temeți de asta, nu-i așa?

Eu accept. Conștiința mă limitează. Istoria mă obligă să o fac. Trecutul, trecutul îngrozitor se ridică în fața mea. Văd MAREA CĂZĂTURA DE LA CREDINȚĂ, văd ravagiile creștinismului, văd ruinele fumegânde, văd domnia monștrilor; Îi văd pe acești vice-zei, pe acest Gregory VII, pe acest Innocent III, pe acest Bonifatius VIII, pe acest Alexander VI, pe acest Gregory XIII, pe acest Pius IX; le văd lunga succesiune, le aud blasfemiile insuportabile, le văd viața abominabilă; Îi văd cum sunt venerați de generații orbite, acordă binecuvântări goale, vând indulgențe mincinoase și creează un creștinism păgân; Îi văd pe sclavii lor înaripați, pe preoții lor rași, pe confesorii lor celibatari; Văd faimoasele scaune de spovedanie, femeile ruinate, nevinovații uciși; aud minciunile Absoluților, gemetele muribunzilor; aud țipetele victimelor; aud anatemele, blestemele, tunetele interdicțiilor; văd roata de tortură, temnițele, stâlpii; văd Inchiziția inumană, acele incendii din Smithfield, acelte masacre de Sfântul Bartolomeu, acea Armadă Spaniolă, acesle incursiuni draconice de nedescris, acest șir nesfârșit de războaie, această multitudine îngrozitoare de masacre. ***Văd totul și, în numele distrugerii pe care Roma a provocat-o în Biserică și în lume, în numele adevărului pe care l-a negat, al templului pe care l-a pângărit, al Dumnezeului pe care L-a blestemat, al sufletelor pe care le-a distrus; în numele milioanelor pe care i-a înșelat, a milioanelor pe care i-a măcelărit, a milioanelor pe care i-a condamnat; împreună cu sfinții mărturisitori, cu nobilele reforme, cu nenumărații martiri, cu sfinții din toate timpurile, o condamn ca fiind capodopera lui Satan, ca fiind trupul, sufletul și esența Anticristului!***

PRELEGEREA 7.

INTERPRETAREA ȘI UTILIZAREA ACESTOR PROFEȚII DUPĂ PERIOADA REFORMEI

Au trecut trei secole de la finalizarea glorioasei Reforme. Aceste secole au un aspect dublu - unul protestant și unul papal. Pe de o parte, ele dezvăluie spectacolul unei ere a libertății și luminii, iar pe de altă parte, cel al reacției și revoluției.

În istoria protestantismului, aceste secole au fost o eră a libertății, civilizației și religiei. În 1500, nu exista nicio națiune liberă în Europa; toate erau supuse guvernului tiranic al Romei. Acum, jumătate din Europa și America sunt libere de acest jug insuportabil. În 1500, abia dacă mai exista un protestant în lume; Roma i-a exterminat pe toți prin persecuții crude și îndelungate. În prezent, numărul protestanților este de 150.000.000.

Ultimele trei secole au fost o eră a luminii. La început, spiritul uman a cunoscut o emancipare și a fost dotat cu noi instrumente. Învățătura a fost revitalizată și s-a descoperit arta tiparului. De atunci, Cuvântul lui Dumnezeu a fost multiplicat, tradus și explicat ca niciodată până atunci. Iar înțelegerea profeției a împărțit progresul general. În această perioadă, au fost scrise biblioteci întregi despre scrierile profetice. Interpreți puternici precum Joseph Mede, Sir Isaac Newton, Elliott, ale căror cercetări au ridicat vălul ignoranței îndelungate și au aruncat o nouă lumină asupra unora dintre cele mai obscure aspecte ale acestui subiect. Interpreții s-au ridicat în grupuri precum constelațiile stelare, iar cunoștințele au crescut.

Pe de altă parte, perioada de după Reforma Protestantă a fost marcată de reacția papală și de revoluție. În primul rând, Reforma protestantă a fost întâmpinată cu o reacție papală violentă, valul ascendent al vieții și libertății fiind contracarat de un val de rezistență. De îndată ce nava unei biserici protestante a fost eliberată și dusă în largul mării, s-a stârnit o furtună puternică. Învierea „martorilor” lui Hristos uciși, în persoana reformatorilor, a fost întâmpinată cu o înviere a tuturor forțelor abisului. Trezirea sufletelor oamenilor a adus război, război civil și religios, un război al anatemelor și un război al distrugerii.

Săbiile au fulgerat, flăcările s-au aprins; Roma s-a ridicat în furia și puterea ei și a făcut-o în mod miraculos. Excomunicările au răsunat, milioane de oameni au fost măcelăriți; nu fără o luptă teribilă, și-ar abandona prințul întunericului împărăția. Nu! ***Înfruntați-o voi, reformatori curajoși; veți avea nevoie de arsenalul Cerului și de ajutorul acestuia, căci oștirile iadului s-au trezit împotriva voastră. Puteți învinge, dar va fi o luptă, de chinuri și mări de sânge.***

Întocmiți-vă mărturisirea de credință, voi, binecuvântați restauratori ai Evangheliei pure; îndrăzniți să o înmânați lumii, dacă doriți, dar veți primi un răspuns hotărât. Împotriva mărturisirii voastre de la Augsburg, Roma va institui Conciliul de la Trent: își va formula canoanele și decretele; își va impune crezul lui Pius al IV-lea și își va rosti corul de anateme.

Ridică-te, o Luther! Proclamă „robia babiloniană a Bisericii", arde bula papală, trezește Germania; dar tu trebuie să ai adversarul tău. Satan îl va naște pe Loyola, iar Loyola îi va naște pe iezuiți – subtil, învățat, sfânt în veșminte și nume, versatil în formă, infinit în deghizare, nenumărat, om de știință, învățător, teolog, confident al prinților, politician, retorician, cazuist; instrumente ascuțite, fără scrupule, cu două tăișuri; bărbați care se potrivesc în orice domeniu și în orice companie – vor roi împotriva Bisericii Reformei, fiecare înțelept în înțelepciune și puternic în putere, care nu vine de sus, ci de jos.

Ridică-te, Zwingli, Leu al Zürichului! Condu-ți curajoșii elvețieni împotriva dușmanilor libertății și adevărului. Dar voi trebuie să cădeți pe câmpul de luptă înainte ca cauza voastră să aibă succes.

Călărește înainte, frumoasă floare a Franței! Străduiți-vă, voi, curajoși hughenoți, pentru libertatea țării voastre și pentru credința în Evanghelie! Dar Parisul va fi inundat de sângele vostru; veți cădea ca frunzele dintr-un copac zguduit de furtună; veți zăcea în grămezi ca gunoiul pe străzi; trupurile voastre vor sufoca pâraiele, vor putrezi în râuri, vor fi atârnate în lanțuri, vor fi aruncate în cimitire sau îngropate în grămezile de gunoi. Roma va bate clopotele de bucurie, va cânta Te Deum și va umple catedralele și palatele cu aclamații, deoarece masacrul de Sfântul Bartolomeu a răsturnat pentru o vreme opera Reformei în Franța.

Ridicați-vă, voi olandezilor! Ridică-te, Wilhelm cel Tăcut! Ridicați-vă, bărbați din Haarlem și Rotterdam, din Amsterdam și Leiden, cetățeni curajoși și teologi serioși. Voi îndrăzniți să luptați pentru libertatea civică și pentru adevărul sacru: Țara voastră va geme sub trupele lui Alba; fortărețele voastre vor cădea, cetățenii voștri vor fi străpunși de săbiile spaniole, bunurile voastre vor fi jefuite, femeile și fiicele voastre vor fi dezonoare și

ucise, copiii voștri vor fi călcați în picioare de copitele cailor și zdrobiți ca noroiul pe străzi.

Rupe-ți lanțurile, o Anglia! Roma va găsi mijloace pentru a le consolida din nou; tu trebuie să ai Maria ta sângeroasă și focurile tale de la Smithfield. Episcopii protestanți vor arde pentru asta; Spania va trimite mândra sa armadă împotriva insulei tale; o flotă de o sută treizeci de nave de război mari va traversa mările, douăsprezece dintre ele numite după cei doisprezece apostoli; Ele vor fi încărcate cu marinari și soldați, cu săbii și puști, cu preoți și iezuiți; Papa va binecuvânta steagurile. Vai ți-ar fi, Anglie, dacă cerul nu te va ajuta, dacă vânturile lui vor renunța la cauza ta!

Uniți-vă, state protestante ale Germaniei! Revendicați-vă dreptul la conștiință; apărați adevărul; stabiliți-vă libertățile protestante; dar veți avea războiul vostru fără speranță de treizeci de ani! De la Boemia până la apele întinse ale Scheldei, de la malurile Po până la malurile Mării Baltice, țări întregi vor fi devastate, recoltele distruse, orașele și satele transformate în ruine, jumătate din Europa va fi incendiată, iar civilizația va fi îngropată pentru o perioadă de vărsări de sânge și barbarie.

Biserica apostată comandă săbiile creștinătății latine – prostituata călărește fiara sălbatică, iar fiara are gheare și dinți mari de fier, coarne puternice și ascuțite și o cruzime inumană; ea stă mândră pe ea, iar aceasta o ascultă, apucând-o, sfâșiind-o și zdrobind pe oricine dorește. Dar dacă fiara obosește să o mai poarte? Dacă fiara dezvoltă o aversiune față de uzurparea ei? Dacă acest animal sălbatic i s-ar opune, s-ar lepăda și și-ar îndrepta puterea împotriva ei, slujind-o așa cum i-a slujit odinioară pe alții? Ah! Ar fi o poveste diferită, dar nu o experiență neprevăzută.

Ioan a prevăzut acest lucru acum optsprezece secole, iar istoria i-a confirmat predicțiile: reacția romană a fost urmată de revoluția democratică; 1572 a fost urmat de 1793, iar masacrul de Sfântul Bartolomeu a fost urmat de Domnia Terorii. Franța papală a zdrobit Franța protestantă și a fost la rândul ei distrusă de Franța necredincioasă. Nu ați auzit de Voltaire, Rousseau, Robespierre, Danton, de execuția lui Ludovic al XVI-lea și a Mariei Antoaneta? Sau de masacrele din Paris din 1793, de ghilotină, de noyades sau execuții în masă prin înec, de inundarea Loarei cu cadavre, de revolta din Vendée, de cultul zeiței rațiunii, de transformarea catedralelor în grajduri? Nu ați auzit de cele patruzeci de mii de biserici, capele și oratorii care au fost demolate de revoluționari, de masacrul și expulzarea preoților și iezuitilor, de incendierea palatelor, cerșitul prinților, căderea monarhiei, a guvernului, a aristocrației și a religiei corupte, ca și cum ar fi fost vorba de o cutremur social sau de erupția unui vulcan de neoprit?

Nu ați auzit cum democrația necredincioasă a crescut în putere, a doborât puterile care o înșelaseră și o oprimaseră anterior, cum a confiscat toate veniturile uriașe ale Bisericii, domeniile coroanei, pământurile nobililor, cum a „masacrat 1.022. 000 de oameni de toate rangurile și vârstele și de ambele sexe, până când străzile Parisului au fost inundate de sânge, iar ghilotinele nu au mai putut face față muncii lor”? Și nu ați auzit cum, puțin mai târziu, statele papale au fost cucerite de Napoleon și transformate într-o republică romană, cum papalitatea a fost desființată, Vaticanul a fost jefuit, proprietățile bisericești confiscate, iar papa a fost târât de la altar și trimis în exil ca prizonier? Nu sunt acestea subiecte de istorie și de istorie recentă? Aceasta este „Istoria Revoluției Franceze” a lui **Thiers**; aceasta este istoria acestei revoluții, scrisă de Alison, în doisprezece volume; și aici este Istoria lui Carlyle despre aceeași, scrisă precum cu o pană de foc. A trecut doar un veac de când aceste lucruri au fost realizate, iar repercusiunile acestei revoluții puternice continuă să se facă simțite și astăzi.

Aceste două mari mișcări, care au urmat Reformei, reacției papale din secolele al XVI-lea și al XVII-lea și Revoluției din secolul al XVIII-lea, i-au ajutat puternic pe oameni să-și deschidă ochii asupra adevăratei naturi a romanismului și asupra împlinirii scrierilor profetice. Prin urmare, ultimele trei secole au cunoscut mari progrese în înțelegerea profețiilor, iar în această seară suntem angajați să studiem perspectivele rezultate.

În primul rând, luați în considerare faptul că răspunsul Romei la Reforma din secolul al XVI-lea a inclus un răspuns la învățăturile profetice ale reformatorilor. Prin intermediul iezuiților Ribera și Bellarmine, Roma a prezentat interpretarea sa futuristă a profeției. Ribera a fost un preot iezuit din Salamanca. În anul 1585, el a publicat un comentariu la Apocalipsa, în care nega aplicarea profețiilor despre Anticrist la Biserica de la Roma existentă. El a fost urmat de cardinalul Bellarmine, nepotul papei Marcellus al II-lea, născut în Toscana în 1542 și decedat la Roma în 1621. Bellarmine nu era doar un om de mare erudiție, ci și „cel mai puternic controversat în apărarea papei pe care l-a avut vreodată Biserica Romano-Catolică”. Clemens al VIII-lea a folosit aceste cuvinte remarcabile la numirea sa: „Îl alegem pentru că Biserica lui Dumnezeu nu are egal în ceea ce privește învățătura.” Bellarmine, la fel precum Ribera, susținea interpretarea futuristă a profeției. El a învățat că Anticristul va fi un om special, că va fi iudeu, că va fi precedat de reapariția lui Enoh și Ilie, că va reconstrui templul iudaic din Ierusalim, va impune circumcizia, va desființa sacramentele creștine și va interzice orice altă formă de religie, îl va nega în mod deschis și mărturisit pe Hristos, se va prezenta ca fiind Hristos și va fi acceptat de

iudei precum Mesia al lor, va pretinde că este Dumnezeu, va face să vorbească o imagine literală, se va preface mort și va învia din nou și va cuceri întreaga lume – creștini, musulmani și păgâni; și toate acestea în decurs de trei ani și jumătate. El a insistat că profețiile lui Daniel, Pavel și Ioan referitoare la Anticrist nu se aplicau în niciun fel puterii papale.

Scrierile futuriste ale lui Ribera și Bellarmine au fost răspunse cu măiestrie de Brightman în lucrarea sa despre Apocalipsă, publicată în jurul anului 1600. Aceasta este o copie a ei. În plus, ele au primit răspunsuri într-o serie lungă de lucrări erudite apărute după epoca lui, pe care nu le pot enumera: Aș dori să abordez o altă fază, pe care o consider mai importantă, a interpretării profetice din ultimele trei secole, o fază care nu are un caracter negativ, ci pozitiv. Interpreții protestanți au făcut mai mult decât să răspundă la falsul futurism al Bisericii Romei. Ei au construit o interpretare istorică adevărată a profeției; au construit un sistem solid și simetric, un sistem care s-a dezvoltat încet, dar care a continuat să evolueze, care a rezultat nu numai dintr-o cercetare atentă, ci și dintr-o experiență profundă; un sistem a cărui veridicitate a fost confirmată și dovedită prin concordanța sa tot mai mare cu desfășurarea reală a evenimentelor. Teologia adevărată, la fel ca știința adevărată, se dezvoltă încet. Dezvoltarea astronomiei, de exemplu, s-a întins pe o perioadă de peste șase mii de ani. Sistemul lui Ptolemeu a fost corectat de cel al lui Copernic; Cela a lui Copernic a fost dezvoltată de legile lui Kepler și de descoperirile minunate ale lui Newton; și apoi perfecționată de Herschels și mulți alții în ultima perioadă.

Eu mă țin strict de profețiile romano-catolicismului și ale Reformei și voi încerca acum să vă arăt câteva dintre progresele analogice care au fost realizate în ultimii 250 de ani în înțelegerea lor. Următoarele nume reprezintă un pilon complet al interpretării profetice: Joseph Mede, Sir Isaac Newton, Jurieu, Vitringa, Daubuz, Fleming, De Chesaux, Bischof Newton, Faber, Cunninghame, Keith, Bickersteth, Wordsworth, Elliott și Birks. Operele lor principale se află pe această masă, iar eu voi prezenta pe scurt progresele pe care le-au făcut în ultimele două secole și jumătate în interpretarea profetică.

Joseph Mede a fost bursier la Christ's College din Cambridge și a trăit în prima jumătate a secolului al XVII-lea, secolul imediat următor Reformei. Era un om foarte erudit și harnic, cu o înțelegere profundă a Cuvântului divin, și a făcut din profeție domeniul său de specialitate. William Twisse, așa-numitul *„prolocutor al Adunării de la Westminster”*, a scris o prefață la lucrarea lui Medes despre Apocalipsă, în care spune: *„Așa cum este scris despre femeia virtuoasă în Proverbele lui Solomon (**Proverbe 31:29**): „Multe fiice*

s-au dovedit a fi virtuoase, dar tu le depășești pe toate!"

> ***29.*** *„Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate."*

Așa s-ar putea spune despre interpretarea lui Medes a Apocalipsei: mulți interpreți au făcut o treabă excelentă, dar el îi depășește pe toți." Cheia lui Medes către Apocalipsă, scrisă în latină, a fost tradusă în engleză de Richard More, membru al Parlamentului englez iar Camera Comunelor a publicat această traducere în 1641, anul marelui masacru al protestanților din Irlanda. Aici este o copie a acestei lucrări, publicată de Camera Comunelor. Parlamentul puritan a consacrat astfel interpretarea istorică anti papală a profeției și această valoroasă lucrare a lui Joseph Mede. Mede a făcut ceea ce niciun interpret nu făcuse până atunci; el a stabilit principiul important potrivit căruia, pentru a înțelege corect Apocalipsa, este necesar în primul rând să se stabilească ordinea viziunilor principale, independent de interpretarea lor. În consecință, Mede a încercat să reprezinte sincronismul și succesiunea acestor viziuni sau ordinea profețiilor conținute în Apocalipsă. Punând deoparte întrebările privind semnificația acestor profeții și ignorându-le pentru o vreme, el a încercat să demonstreze din viziunile în sine poziția pe care acestea o ocupă unele față de altele. Relațiile reciproce dintre ele s-au dovedit a fi cel mai valoros indiciu al importanței lor. Mede începe munca sa cu o rugăciune: ***„Tu, Cel ce stai pe tron, și Tu, Mielul lui Dumnezeu, Rădăcina lui David, singurul vrednic să iei și să deschizi această carte, deschide ochii robului Tău și călăuzește-i mâna și mintea, ca să poată cunoaște și să scoată la iveală din tainele Tale ceva care să slăvească Numele Tău și să fie de folos Bisericii."***

Primul sincronism pe care Mede îl stabilește este cel al ceea ce el numește *„nobilul quaternion al profețiilor"*, care se remarcă prin egalitatea timpului lor. În **primul rând**, femeia care rămâne trei ani și jumătate în pustie sau, așa cum se anunță în profeție, 1.260 de zile (Apocalipsa 12:6);

> **6.** Şi femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute şase zeci de zile.

în al **doilea rând**, fiara a cărei rană mortală a fost vindecată, care domnește 42 de luni (Apocalipsa 13:5);

> **5.** I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni.

în al treilea rând, curtea Templului, care va fi călcată în picioare de neamurile păgâne pentru același număr de luni (Apocalipsa 11:2);

> **2.** Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfînta cetate patruzeci şi două de luni.

în al patrulea rând, din cei doi martori care profețesc în saci de pânză timp de 1260 de zile (Apocalipsa 11:3).

> **3.** Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.

Mede subliniază că aceste perioade nu sunt doar egale, ci încep și se termină în același interval de timp și, prin urmare, trebuie să se sincronizeze pe tot parcursul lor. Evenimentele din ultimii 250 de ani au confirmat interpretarea lui Medes cu privire la sincronizarea generală a acestor perioade, dar au arătat, de asemenea, că aceste perioade sunt mai degrabă calculate dintr-o epocă decât dintr-un moment în timp și că se încheie într-o epocă corespunzătoare. Cele „trei perioade și jumătate" ale profeției se întind de la perioada ascensiunii puterilor papale și musulmane până în era căderii acestor puteri, în care trăim astăzi. Permiteți-mi să vă recomand o lucrare pe această temă, pe care am publicat-o acum un an, intitulată „Lumina pentru sfârșitul timpurilor", care descrie aceste vremuri profetice și epocile începutului și sfârșitului lor. Mede a stabilit mai multe alte sincronizări, cum ar fi cea dintre capul roman reînviat din Apocalipsa 13 și animalul cu două coarne, asemănător unui miel, pe care Ioan îl numește în altă parte „falsul profet", care acționează în numele capului reînviat. El arată că cei doi sunt tovarăși nedespărțiți; că sunt egali în ascensiunea și căderea lor, că unul exercită puterea celuilalt și că, indiferent de semnificația lor, sunt în mod necesar sincronizați. El trasează apoi poziția viziunilor rămase din Apocalipsă, modul în care acestea se raportează la ele și arată care dintre ele preced aceste viziuni centrale, care se sincronizează cu ele și care le urmează, stabilind astfel legătura și ordinea întregii serii de viziuni; și aceasta, așa cum am spus deja, independent de toate aspectele legate de interpretare. După ce Mede a parcurs în acest fel Cartea Apocalipsei, el explică și demonstrează împlinirea ei în evenimentele istoriei.

Am spus că lucrarea lui Medes privind Apocalipsa a fost aprobată și publicată de Parlamentul puritan. Tocmai în acea perioadă, Adunarea de la Westminster a redactat cea mai valoroasă mărturisire de credință a sa, care a fost ulterior adoptată de Biserica Presbiteriană Națională a Scoției. Aici este o copie care conține o listă cu cei o sută de membri puritani care s-au întâlnit la Adunarea de la Westminster, condusă de Dr. William Twisse,

prolocutorul care a scris prefața lucrării lui Medes, la care am făcut deja referire. Crezul de la Westminster a confirmat interpretarea istorică a profeției și l-a declarat pe papa roman „omul păcatului" prezis. Cântăriți cu atenție următoarele cuvinte ale Westminsterului pe această temă, cuprinse în capitolul 25 al declarației solemne a lucrurilor pe care le credeau și le învățau despre autoritatea Scripturii: ***„Nu există alt cap al Bisericii decât Domnul Isus Hristos, și nici papa de la Roma nu poate fi în vreun fel capul acesteia, acesta fiind Anticristul, omul păcatului și fiul pierzării, care se ridică în Biserică împotriva lui Hristos și a tot ceea ce se numește Dumnezeu."***

Unul dintre membrii care a susținut această afirmație a fost renumitul scriitor puritan Dr. Thomas Goodwin din Londra, care ne-a lăsat o expunere a Cărții Apocalipsei, din care aceasta este o copie. Această lucrare aparține – nu este nevoie să mai menționez – doctrinei istorice și descrie Apocalipsa ca fiind „*istoria Împărăției lui Hristos*".

Sir Isaac Newton a urmat exemplul lui Mede și al scriitorilor puritani și a extins înțelegerea profeției. Era atât creștin, cât și filosof și îi plăcea să studieze și să compare operele și Cuvântul lui Dumnezeu. Amploarea geniului său l-a condus către cele mai cuprinzătoare viziuni asupra naturii și divinității. El a studiat natura în ansamblu, istoria în ansamblu, cronologia în ansamblu și, în legătură cu acestea, profeția în ansamblu. În timp ce Mede și-a concentrat atenția în special asupra Apocalipsei, Newton a studiat-o pe aceasta și Cartea lui Daniel, identificând legăturile lor cu, cursul istoriei și cronologia, folosindu-se de abilitățile sale astronomice de neegalat. Aici o copie a lucrării sale *„Observații asupra profețiilor lui Daniel și Apocalipsei lui Ioan"*, tipărită în 1733, la șase ani după moartea sa. În primul capitol, Newton spune: *„Dintre vechii profeți, Daniel este cel mai clar în ordinea cronologică și cel mai ușor de înțeles, și de aceea trebuie considerat cheia pentru înțelegerea celorlalte profeții referitoare la vremurile din urmă"*. În capitolul al treilea, el spune: *„Profețiile lui Daniel sunt toate legate între ele, ca și cum ar fi doar mai multe părți ale unei profeții generale, care a fost dată de mai multe ori. Prima este cea mai ușor de înțeles, iar fiecare profeție următoare adaugă ceva nou la prima"*. „În viziunea statuii compuse din patru metale se pun bazele tuturor profețiilor lui Daniel. Reprezintă un corp format din patru mari națiuni care urmau să domine succesiv pământul, și anume poporul babilonian, persanii, grecii și romanii; și printr-o piatră care a fost smulsă fără intervenția mâinilor omenești, care a lovit picioarele statuii și a zdrobit toate cele patru metale și a devenit un munte mare care a umplut tot pământul, reprezintă, de asemenea, faptul că un nou regat va apărea după cele patru și va cuceri toate aceste națiuni și va deveni foarte mare și va dura până la sfârșitul

timpurilor“. În capitolul 4, Newton spune: *„În următoarea viziune, care tratează cele patru fiare, profeția celor patru regate este repetată cu mai multe adăugări noi, cum ar fi cele două aripi ale leului, cele trei coaste din gura ursului, cele patru aripi și cele patru capete ale leopardului, cele unsprezece coarne ale celei de-a patra fiare și Fiul Omului, care vine pe norii cerului la sfârșitul tuturor zilelor și judecă”.*

În capitolul 7, el explică *„cornul mic”* al celei de-a patra fiare, cu ochi ca un văzător și o gură care vorbește lucruri mari și schimbă vremurile și legile; și arată că reprezintă atât o putere profetică, cât și una regală, iar un astfel de vizionar, profet și rege este papalitatea romană. El urmărește ascensiunea sa și ascensiunea simultană a celor zece coarne odată cu căderea Imperiului Roman de Apus. El își urmărește domnia și anticipează căderea sa la sfârșitul perioadei prezise. El interpretează zilele profeției ca ani, calculând, pentru a folosi propriile sale cuvinte , o zi profetică pentru un an solar. El arată viitorul epocii sale și apropierea căderii mondiale a puterii papale. El spune că nu a venit încă timpul pentru a înțelege aceste profeții misterioase, „deoarece revoluția principală prevăzută în ele nu a avut încă loc. În zilele în care vocea celui de-al șaptelea înger va începe să răsune, taina lui Dumnezeu va fi împlinită, așa cum le-a vestit slujitorilor Săi, profeților; și atunci împărățiile acestei lumi vor deveni împărățiile Domnului nostru și ale lui Hristos, iar El va domni pentru totdeauna”. Până atunci, spune el, *„trebuie să ne mulțumim să interpretăm ceea ce s-a realizat deja”*. El adaugă: *„Printre interpreții din ultima epocă sunt puțini cei care nu au făcut descoperiri demne de menționat, și de aceea înțeleg că Dumnezeu dorește să dezvăluie aceste mistere.”*

El subliniază că un înger trebuie să zboare prin mijlocul cerului cu Evanghelia eternă pentru a predica tuturor națiunilor înainte ca Babilonul să cadă și Fiul omului să-și adune recolta, și spune: *„Când se apropie proclamarea universală a Evangheliei, aceste cuvinte ne aparțin mai ales nouă și urmașilor noștri: 'În vremea sfârșitului, cei înțelepți vor înțelege, dar niciunul dintre cei răi nu va înțelege' (Daniel 12:8-10).*

> **8.** Eu am auzit, dar n-am înţeles; şi am zis: „ Domnul meu, care va fi sfîrşitul acestor lucruri?“
> **9.** El a răspuns: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse şi pecetluite pînă la vremea sfîrşitului.
> **10.** Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi; cei răi vor face răul, şi niciunul din cei răi nu va înţelege, dar cei pricepuţi vor înţelege.

'Ferice de cei ce citesc cuvintele profeției și cei ce ascultă și păzesc ceea ce este scris în ea!' (Apocalipsa 1:3).”

> **3.** Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!

Cât de minunat s-a împlinit așteptarea lui Sir Isaac Newton privind o vestire universală a Evangheliei în glorioasa evanghelizare a lumii din secolul trecut!

Acest scriitor perspicace și-a exprimat opinia lui Whiston, succesorul său învățat, că Biserica Romei era destinată să fie răsturnată de o revoluție masivă și necredincioasă; cu alte cuvinte, că superstiția va fi călcată în picioare de infidelitate. Având în vedere că Sir Isaac Newton a murit cu o jumătate de secol înainte de Revoluția Franceză, aceasta a fost o presupunere cu adevărat remarcabilă!

Una dintre caracteristicile cele mai importante ale operei lui Sir Isaac Newton este prezentarea utilizării limbajului simbolic în profeții. El stabilește ca principiu faptul că, „pentru a înțelege profețiile, trebuie să ne familiarizăm în primul rând cu limbajul imaginativ al profeților. Această limbă provine din analogia dintre lumea naturală și un imperiu sau un regat, care este considerat a fi politică mondială. Profețiile lui Daniel și din Apocalipsă, care sunt simbolice în limbajul lor, nu trebuie înțelese literal. În aceste cărți, soarele, luna, stelele, pământul, focul, meteorii, vânturile, furtunile, fulgerele, grindina, ploaia, apa, marea, râurile, inundațiile, uscatul, revărsarea apei, secarea apei, fântânile, insulele, copacii, munții, sălbăticia, animalele, precum leul, ursul, leopardul, capra, cu coarnele, capetele, picioarele, aripile, dinții lor etc., sunt toate simbolice; toate sunt simboluri pentru lucruri de altă natură, care seamănă cu acestea sau sunt similare cu ele într-un anumit fel. Conform acestui principiu, cei doi martori din Apocalipsa 11

> **3.** Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.
> **4.** Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, cari stau înaintea Domnului pământului.
> **5.** Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
> **6.** Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sînge, şi să lovească pământul cu orice fel de urgie, oridecîteori vor voi.
> **7.** Cînd îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adînc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî.

> **8.** Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma“ şi „Egipt“, unde a fost răstignit şi Domnul lor.
> **9.** Şi oameni din orice norod, din orice seminţie, de orice limbă şi de orice neam, vor sta trei zile şi jumătate, şi vor privi trupurile lor moarte, şi nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormînt.
> **10.** Şi locuitorii de pe pămînt se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimete daruri unii altora, pentrucă aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului.
> **11.** Dar după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă dela Dumnezeu a intrat în ei, şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe ceice i-au văzut.
> **12.** Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiţi-vă aici!“ Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut.

sunt simbolici și nu reprezintă doi oameni reali, din gura cărora iese literalmente foc și care închid literalmente cerul și transformă apa în sânge și lovesc pământul cu plăgi literale și zac morți timp de trei zile și jumătate și apoi învie literalmente din morți și se înalță literalmente și vizibil într-un nor spre cer; urcușul lor este urmat de un cutremur literal și de căderea literală a unei zecimi dintr-un oraș literal, precum și de fulgere, voci, tunete și grindină literale. Toate acestea sunt simboluri pentru alte lucruri, iar interpretarea lor literală este absurdă. Futuriștii înjosesc aceste previziuni solemne și maiestuoase prin încercările lor rușinoase de a le explica după principiul împlinirii literale. Primul pas pentru a înțelege aceste profeții este recunoașterea consecventă a caracterului lor simbolic. Un număr suficient de simboluri sunt interpretate de noi ca fiind divine, pentru a servi drept indiciu pentru toți ceilalți, cum ar fi atunci când un animal este declarat a reprezenta un regat, iar un sfeșnic o biserică locală. Al doilea pas pentru înțelegerea profeției simbolice este stabilirea semnificației diferitelor simboluri pe care le utilizează.

În același timp cu Sir Isaac Newton, au existat mai mulți mari interpreți hughenoți. Printre aceștia, îi pot menționa pe Jurieu și Daubuz. Ambii erau hughenoți exilați și făceau parte din cei cinci sute de mii de protestanți care au fost forțați să părăsească Franța din cauza persecuției lui Ludovic al XIV-lea, în urma revocării Edictului de la Nantes. Suferința lor sub puterea papală le-a îndreptat atenția către cuvântul profetic și în el au găsit sprijin și mângâiere. Jurieu, de exemplu, își începe opera profetică cu propoziția: „Biserica îndurerată caută mângâiere. Unde o poate găsi, în promisiunile lui

Dumnezeu?" Iată o copie a acestei lucrări de Jurieu, publicată în 1687, intitulată *„Împlinirea profețiilor Scripturii; sau Eliberarea care se apropie a Bisericii"*, *„dovedind că Papalitatea este împărăția anticreștină și că această împărăție nu este departe de căderea sa; că actuala persecuție s-ar putea încheia în trei ani și jumătate, după care va începe distrugerea Anticristului, care se va finaliza la începutul epocii următoare, iar apoi împărăția lui Hristos va veni pe pământ"*.

Iată o altă lucrare publicată în aceeași perioadă de unul dintre miniștrii hughenoți aflați în exil. Titlul acesteia este următorul: *„Un nou sistem al revelației; scris de un ministru francez în 1685 și terminat cu doar două zile înainte ca dragonii să-l jefuiască, cu excepția acestei lucrări."* Autorul a presupus că religia reformată, răsturnată prin revocarea Edictului de la Nantes, va fi restabilită în trei ani și jumătate; și acest lucru s-a întâmplat într-adevăr în cel mai remarcabil mod, chiar dacă nu așa cum se aștepta el. Marea revoluție engleză, care a dus la reintroducerea protestantismului, a urmat la trei ani și jumătate după abrogarea Edictului de la Nantes, iar acești oameni au trăit pentru a o vedea și a se bucura de ea. Autorul acestei mici lucrări face referire la viitorul cupelor de mânie asupra Romei papale din acea vreme, în ceea ce se pare că avea dreptate. Iată o altă lucrare hughenotă din aceeași perioadă, scrisă de un ministru exilat, care descrie modul în care tuturor protestanților din întreaga Franță le era interzis, sub pedeapsa celor mai severe sancțiuni, să se adune pentru a se închina lui Dumnezeu; și că era la fel de interzis să părăsești țara, sub amenințarea galerelor sau chiar a condamnării la moarte. Această lucrare descrie în mod remarcabil asemănarea dintre experiența Bisericii Reformate în timpul acestei ultime mari persecuții papale și cea a evreilor sub Antiochus Epiphanes în perioada macabeilor. Aceasta conține într-o anexă faimoasa bulă papală a Papei Clemens al XI-lea, care condamna o sută de teze janseniste ca fiind *„false, dăunătoare, jignitoare, scandaloase, rebele, lipsite de pietate, blasfematoare"* etc. Cele o sută de fraze din operele janseniste sunt prezentate aici și toate sunt excelente și în deplină armonie cu învățăturile Scripturii. Printre acestea se numără următoarele:

> *„**Fraza 79.** Este util și necesar, în orice moment, în orice loc și pentru toate tipurile de oameni, să studieze Scriptura și să înțeleagă spiritul, evlavia și tainele acesteia.*
>
> *„**Fraza 84**. Este vorba despre închiderea gurii poporului creștin al lui Isus Hristos pentru a le smulge din mâini cuvântul sfânt al lui Dumnezeu sau pentru a-i ține tăcuți luându-le mijloacele de înțelegere." Cu alte*

cuvinte, a lua Biblia din mâinile poporului creștin sau a le lua mijloacele de înțelegere a Scripturii înseamnă a-i închide gura lui Hristos însuși, în ceea ce privește acest lucru.

*„**Fraza 85**. A interzice creștinilor să citească Scriptura și în special Evanghelia înseamnă a interzice copiilor luminii să folosească lumina.“*

Papa condamnă și această ultimă frază ca fiind o învățătură insuportabilă și abominabilă și adaugă: *„Interzicem tuturor credincioșilor de ambele sexe să gândească, să învețe sau să vorbească despre aceste propoziții altfel decât am stabilit în această constituție sau în această bulă; iar cine predică, înțelege sau expune aceste propoziții sau oricare dintre ele, în mod public sau privat, într-un mod diferit de cel stabilit de Papă, se supune celor mai severe cenzuri și condamnări ale Bisericii și provoacă indignarea Dumnezeului atotputernic și a sfinților apostoli Petru și Pavel.”* Toate frazele citate de Clemens al XI-lea în această bulă și condamnate de acesta ca fiind *„scandalos, lipsite de pietate, blasfematoare”* sunt la fel de biblice ca și cele citate de mine aici.

L-am menționat pe Daubuz printre acești hughenoți exilați. El a fost autorul unui comentariu amplu și erudit despre Apocalipsă, de o valoare considerabilă, pe care trebuie să-l asociez cu „Comentariul la Apocalipsă” al eruditului profesor olandez Vitringa, aparținând aceleiași perioade. Aici sunt copile acestor două lucrări. Vitringas a fost publicată în 1695, iar comentariul lui Daubuz în 1720. Ambele fac parte din învățătura istorică și demonstrează o erudiție de diferite tipuri, atât laică, cât și ecleziastică, care cuprinde literatura ebraică, greacă și alte tipuri de literatură referitoare la interpretarea profeției.

Cunoscutul student profetic Robert Fleming a trăit în perioada lui Vitringa și Daubuz. În anul 1701, el a publicat o lucrare mică, dar remarcabilă, intitulată *„Ascensiunea și căderea papalității romane”*. Tema sa este raportul dintre cronologia papală și cea profetică. Fleming arată – la fel ca și alții de multe secole – că cele 1.260 de zile ale profeției reprezintă 1.260 de ani și susține interpretarea lor pe scara intermediară sau calendaristică, ceea ce ar scurta întreaga perioadă cu optsprezece ani. Pornind de la datele cele mai importante ale ascensiunii papalității și ghidat de vremurile profetice, Fleming a prefigurat doi ani mai târziu un viitor care, după toate probabilitățile, urma să fie marcat de crize legate de căderea puterii papale în anii 1794 și 1848, el menționează și anul 1866. Trebuie reamintit că Fleming a publicat această lucrare în 1701 și că Revoluția Franceză a început la prima dintre datele indicate de el – Regimul de teroare

a avut loc, după cum vă amintiți, în 1793; iar anul 1848 a adus o altă criză majoră în istoria papală. Revoluția din acel an a izbucnit la 23 februarie la Paris, iar înainte de 5 martie, toate țările situate între Atlantic și Vistula fuseseră afectate într-o măsură mai mare sau mai mică de revoluție. Pe 15 martie, la două săptămâni după căderea lui Louis Philippe, a fost promulgată o constituție la Roma, iar papa a fugit la Gaeta și a fost ulterior destituit în mod oficial din funcția sa temporară, fiind proclamată Republica Italiană. Anul 1866 a fost la fel de important, dacă nu chiar mai important, deoarece a marcat începutul seriei de înfrângeri papale, care a culminat patru ani mai târziu, în 1870, cu căderea monarhiei papale în Franța și a puterii mondiale papale în Italia.

„Nu este oare o dovadă că acest reprezentant istoric, Fleming, a lucrat la abordările corecte și a sesizat adevăratul indiciu, faptul că, cu aproape un secol în urmă, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, a stabilit începutul erei răzbunării divine asupra puterii papale și, în decursul unui singur an, a indicat momentul foarte important după această hotărâre?“[1]; și că a descris anii 1848 și 1866 ca fiind anii căderii papalității, referindu-se la primul dintre aceștia: *„Nu trebuie să ne imaginăm că această cupă a mâniei va distruge complet papalitatea, deși o va slăbi extrem de mult, deoarece o vom găsi încă în existență și în viață când va fi turnată următoarea cupă a mâniei”*. Cupa mâniei pe care o urmați este interpretată de el ca fiind judecata asupra puterii mahomedană, în special așa cum există ea în Turcia; și sub cea de-a șaptea cupă a mâniei, care urmează după aceasta, el înțelege distrugerea definitivă a Romei sau a Babilonului mistic. El spune: *„Așa cum Hristos și-a încheiat suferințele pe cruce cu aceste cuvinte: «S-a împlinit», tot așa suferințele Bisericii se vor încheia cu următoarele cuvinte din Templul Ceresc și de pe tronul lui Dumnezeu și al lui Hristos: «S-a împlinit». Și astfel va începe mileniul binecuvântat al domniei spirituale a lui Hristos pe pământ.”*[2]

[1] *„Approaching End of the Age,“ pag. 476*
[2] *Fleming: „Decline and Fall of Rome Papal,“ pag. 83*

La aproximativ cincizeci de ani după vremea lui Fleming, sau la mijlocul secolului trecut, a apărut o lucrare a astronomului elvețian De Cheseaux, intitulată: *„Observații istorice, cronologice și astronomice asupra anumitor părți ale Cărții lui Daniel”*. Un exemplar al acestei cărți se află la Muzeul Britanic. Acesta arată caracterul astronomic al timpului profetic. Demonstrează în modul cel mai clar și convingător că cei 1.260 de ani ai profeției și cei 2.300 de ani ai profeției, precum și perioada de 1.040 de ani care reprezintă

diferența, sunt cicluri astronomice de același caracter, cicluri lunare sau cicluri care armonizează perioadele de rotație ale Soarelui și Lunii și determină ordinea timpului stabilit în calendar. Aceste descoperiri sunt de un interes deosebit. După cum spune De Cheseaux: *„De multe secole, cartea Daniel și mai ales aceste pasaje sunt citate și comentate de numeroși autori diferiți, astfel încât este imposibil să se pună la îndoială măcar pentru o clipă vechimea lor. Cine ar fi putut să-i explice autorului relația minunată dintre perioadele alese de el și orbitele Soarelui și Lunii? Având în vedere toate aceste aspecte, este oare posibil să nu-l recunoaștem pe autorul cărții Daniel ca fiind Creatorul cerurilor și al oștirilor lor, al pământului și al lucrurilor care se află în el?"*

Nu pot aprofunda descoperirile lui De Cheseaux în acest moment. Dacă doriți să aflați mai multe despre acest subiect, veți găsi un capitol dedicat acestei teme în lucrarea mea, *„Approaching End of the Age."*

Trebuie să menționez încă un scriitor al secolului trecut, pe excelentul episcop Newton, a cărui lucrare meritat populară despre profeție a cunoscut atâtea ediții. Newton a acționat la sugestia lordului Bacon, care, în lucrarea sa *„Promovarea învățării"*, și-a exprimat dorința ca profețiile să fie comparate din punct de vedere istoric, fiecare profeție din Scriptură fiind comparată cu evenimentul care o împlinește. A douăzeci și șasea teză din lucrarea lui Newton recapitulează prezentarea sa despre profețiile referitoare la catolicism. În ea, el spune: „Profețiile despre papalitate sunt partea cea mai importantă și esențială a Apocalipsei. Indiferent de dificultățile și nedumeririle pe care le pot prezenta alte pasaje, aici aplicarea este evidentă și simplă. Deoarece papalitatea este marea corupție a creștinismului, există, într-adevăr, mai multe profeții care se referă la aceasta decât la aproape orice alt eveniment îndepărtat. Este un element esențial al profețiilor lui Daniel și elementul principal al profețiilor lui Pavel și Ioan; iar acestea, analizate și comparate între ele, se luminează reciproc și se reflectă una pe alta. Episcopul Newton era de părere că sunetul celei de-a șaptea trâmbițe sau revărsarea celui de-al treilea vai, vaiul paharelor mâniei, asupra papalității era încă în viitor în vremea lui; și, evident, avea dreptate, întrucât a trăit înainte de Revoluția Franceză. El a mai afirmat că, odată cu căderea Imperiului Otoman și a Anticristului creștin, iudeii se vor întoarce la Domnul și vor reveni în țara lor, spunând că profețiile despre convertirea și restaurarea poporului iudeu sunt pur și simplu nenumărate.[1]

[1] *Bischof Newton: „Dissertation on the Prophecies," pag. 682, 696, 699*

În cele din urmă, trebuie să abordăm pe scurt progresele înregistrate în interpretarea profetică în secolul actual. Am spus deja că Revoluția Franceză a pus în lumină întreaga chestiune a interpretării profetice. Aceasta a confirmat cu tărie perspectiva istorică, inclusiv ideea sa centrală, cronologia aniversărilor perioadelor profetice.

Faber și Cunninghame au scris foarte detaliat despre acest subiect în primii douăzeci de ani ai secolului, arătând adevărata măsură și poziția *„șaptelor”* profeției, care se întinde de la ascensiunea celor patru regate până la căderea celui de-al patrulea – zilele în care trăim; și de *trei ori și jumătate*, care se întinde de la ascensiunea până la căderea puterii papale.

Printre cei mai valoroși exegeți care au reușit acest lucru, îl pot menționa pe Keith, care se ocupă în principal de aspectul probatoriu al interpretării profetice. Una dintre cele mai importante lucrări ale sale poartă titlul *„Historia et destinatio mundi et Ecclesiae secundum Scripturam” (Istoria și destinul lumii și al Bisericii conform Scripturii)*, sau Cele patru monarhii și papalitatea. De la început până la sfârșit, el citează mărturiile romaniștilor înșiși pentru a-și confirma afirmațiile. Opera sa este un argument incontestabil în favoarea interpretării protestante a profeției.

Timpul nu mi-ar permite să vorbesc despre operele cunoscutului Bickersteth și nici să mă refer pe larg la numeroșii scriitori competenți din Anglia, Scoția, Elveția, Germania, Olanda și America care, în ultimii cincizeci de ani, au elucidat profeția Scripturii conform principiului istoric. Pot spune doar câteva cuvinte pentru a încheia menționându-i pe trei dintre cei mai mari dintre acești scriitori: episcopul Wordsworth, reverendul E. B. Elliott și profesorul Birks din Cambridge.

Operele regretatului episcop Wordsworth, eruditul și elocventul exeget, demonstrează cu o convingere desăvârșită că papalitatea romană este Babilonul din Apocalipsă. Wordsworth a înțeles Biserica Romei mai bine decât orice alt exeget, cu excepția lui Elliott în ultima vreme; și era, de asemenea, familiarizat cu întreaga istorie și literatură a Bisericii creștine. Mărturia sa cu privire la împlinirea profeției în Roma papală este de așa natură încât problema este clarificată definitiv pentru toate mințile inteligente și imparțiale.

Comentatorul erudit Dean Alford, care era în parte futurist, spune: „Nu ezit [...] să susțin interpretarea care se referă la Roma papală și nu la Roma păgână, așa cum este sugerat de curva din viziune (Apocalipsa 17). Subiectul a fost discutat pe larg de mulți interpreți. Aș dori să menționez în mod special pe Vitringa și pe dr. Wordsworth.

Citându-l pe Dean Alford, aș dori să vă avertizez cu privire la capcanele în care au căzut deja mulți, bazându-se fără rezerve pe îndrumarea unor erudiți greci precum Alford, Tregelles și Ellicott în studiul profeției. Acești studenți în domeniul Sfintei Scripturi au locul și valoarea lor și ar trebui să fie apreciați la justa lor valoare, dar munca lor specială nu i-a calificat pentru înțelegerea sistemului amplu al adevărului profetic. Instrumentul pe care îl utilizează în cercetările lor este microscopul, nu telescopul. Nu poți observa cerul înstelat sau latitudinea Pământului cu un microscop; pentru asta ai nevoie de un telescop. Cercetătorii greci de această anvergură sunt, în mod firesc, miopi. Ei aprofundează și analizează manuscrise, cuvinte, litere, puncte. Rareori înțeleg semnificația istoriei sau a profeției în ansamblul lor. În general, ei neglijează filosofia istoriei și lumina pe care astronomia a aruncat-o atât asupra cronologiei istoriei, cât și asupra profeției. În plus, ei sunt prea influențați de mărturiile tradiționale, de opiniile din antichitate. Ideile „părinților" despre un singur Anticrist de scurtă durată, idei care au apărut în zorii timpurilor, au mai multă greutate pentru ei decât învățăturile din epocile experienței ulterioare. Legați de trecut, ei sunt orbi la progresivitatea interpretării profetice. Ei nu înțeleg principiul simplu că adevărata interpretare a profeției nu este nici tradiția, nici speculația, ci o istorie în continuă dezvoltare; că profeția trebuie studiată în lumina împlinirii ei, iar viitorul în lumina trecutului. Profeția este vastă, complexă, iar pentru a o înțelege este nevoie de o perspectivă amplă. Un filosof creștin precum Sir Isaac Newton, obișnuit să studieze faptele și legile naturii, precum și întreaga cursă a istoriei și cronologiei, este un ghid mult mai sigur în acest domeniu vast decât un savant grec, a cărui singură ocupație este studiul cuvintelor. Omul cu microscopul vede foarte bine punctele mici, dar nu poate percepe conexiunile generale mai largi. Deoarece nu observă constant aceste conexiuni, ele nu îi produc o impresie vie și este adesea condus la concluzii care sunt complet incompatibile cu întreaga experiență și chiar cu învățăturile unei înțelegeri umane sănătoase.

Nu este vorba că toți savanții sunt miopi. Ocazional, savanți precum Rev. E. B. Elliott și profesorul Birks, ambii membri ai Trinity College din Cambridge, se întâlnesc și sunt la fel de pricepuți în utilizarea atât a microscopului, cât și a telescopului. Fără îndoială, cea mai erudită și mai competentă lucrare scrisă vreodată despre Cartea Apocalipsei este „Horæ Apocalypticæ" a domnului Elliott. Răposatul Dr. Candlish din Edinburgh, un judecător deloc neînsemnat, îl descrie pe Elliott ca fiind „unul dintre cei mai experimentați, profunzi și capabili exegetici pe care i-a avut vreodată vreuna dintre cărțile Scripturii".[1]

[1] *Robert S. Candlish, D.D.: "The Pope, the Antichrist of Scripture."*

Lucrarea lui Elliott despre Apocalipsa este pentru interpretarea istorică ceea ce *„Analogia"* lui Butler sau faimoasa lucrare demonstrativă a lui Paley sunt pentru creștinism – o fundație solidă. Este instructivă, directă și coerentă. Nu pornește de la nimic fără temei. Tratează fapte incontestabile și asta cu o mare bogăție. Ea compară istoria cu profeția într-un mod mai elaborat și în fiecare punct, decât orice lucrare care a precedat-o. Stilul său este oarecum întortocheat și supraîncărcat, iar cele zece mii de referințe ale sale resping cititorul superficial; dar va rămâne o capodoperă a reprezentării atâta timp cât studiul cuvântului sigur al profeției va continua..

Profesorul Birks de la Cambridge, deși egalul lui Elliott în erudiție și aproape egalul său în cercetare meticuloasă, era superior acestuia în înțelegere filosofică și abilitate logică. A fost un expert cuprinzător în sinteză, un analist pasionat, un argumentator persuasiv și un scriitor elocvent. Era precis, limpede, răbdător în investigații, corect în mărturii și matur în judecată. perele sale sunt o sărbătoare intelectuală și pline de învățături spirituale. Una dintre cărțile sale, de exemplu, cea intitulată *„The Earlier Visions of Daniel"* (Viziunile timpurii ale lui Daniel), valorează mai mult decât tot ce au scris vreodată toți futuriști despre profeție. Opera sa *„First Elements of Sacred Prophecy"* este un răspuns copleșitor la futurism. Analiza celor mai erudite și mai magistrale lucrări de expunere și apărare a sistemului futurist care au apărut vreodată, lucrările lui Maitland, Tyso, Burgh și Dr. Todd, spulberă fără efort răspunsul lui Birk în fragmente și le împrăștie în vânt. Este păcat că această lucrare este de mult epuizată și că futurismul trebuie să prospere în anumite cercuri, în necunoștință de cauză, fără să se conștientizeze eroarea și absurditatea sa, demonstrată cu atâta măiestrie.

Voi considera un mare privilegiu faptul că l-am cunoscut pe profesorul Birks. I-am împărtășit primele descoperiri pe care le-am făcut cu privire la natura astronomică a timpului profetic – descoperiri pe care le-am consemnat în lucrarea mea „The Approaching End of the Age" (Sfârșitul apropriat al epocii), aflată acum la a zecea ediție. Nu voi spune nimic mai mult aici despre cercetările mele ulterioare în aceeași direcție, cu excepția a ceea ce am publicat parțial și sper să public în continuare într-o formă mai completă; dovada că întreaga cronologie revelată – istorică, levitică și profetică – este atât de strâns legată de cronologia naturală, sau de ordinea temporală a naturii, încât formează un sistem unic, unitar și armonios în toate părțile sale. Aceasta este o bază importantă pentru legătura dintre

natură și revelație; o legătură care implică unitatea originii lor. Natura și Scriptura nu sunt opere ale două sau mai multe minți, ci ale uneia singure. Sunt două testamente, dar o singură carte, și, ca atare, este opera aceluiași Autor Divin.

Și acum, în concluzie. În aceste ultime trei prelegeri, am urmărit vechimea, utilitatea practică și dezvoltarea sistematică a interpretării istorice a profeției – interpretarea care consideră Roma papală ca fiind Babilonul din Apocalipsă și pontiful roman ca fiind „omul păcatului". Am arătat că interpretarea istorică a fost cea mai timpurie acceptată de Biserica creștină; că s-a dezvoltat de-a lungul istoriei; că a susținut Biserica în lungile perioade centrale de apostazie; că a dat naștere Reformei; că, de atunci, a fost confirmată de evenimentele mai multor secole și elaborată și apărată printr-o serie neîntreruptă de lucrări erudite și incontestabile. Valurile controversei se dezlănțuie în zadar împotriva acestei stânci impunătoare. Ea stă în picioare de veacuri și este destinată să rămână acolo până când lumina eternității va răsări pe scenă. Interpretarea istorică nu este un vis al unor entuziaști ignoranți. Nu este o speculație a unor minți imaginative și dezechilibrate. Ea a crescut odată cu generațiile; a fost construită prin munca oamenilor din multe națiuni și epoci. Ea este ancorată în mărturisirile solemne ale Bisericii protestante. Ea constituie un element principal în mărturia martirilor și reformatorilor. La fel ca profeții din vechime, acești oameni sfinți au dat o dublă mărturie – o mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu și o mărturie împotriva apostaziei poporului Său mărturisitor. Poziția providențială pe care au ocupat-o, opera pe care au realizat-o, au dat mărturiei lor o semnificație unică și specială; și aceasta era mărturia lor, și nimic mai puțin, că Roma papală este Babilonul profeției, îmbătată de sângele sfinților și martirilor; și capul său, pontiful roman, este *„omul păcatului"* sau Anticristul prezis.

A respinge această mărturie a martorilor lui Dumnezeu care privesc spre viitor într-o chestiune de o importanță atât de fundamentală și a o prefera contra doctrinei reprezentate de Biserica Romei, apostată și persecutoare, este eroarea și vina futurismului modern.

Iar acest futurism este în sine condamnabil. Futurismul este literalism, iar literalismul în interpretarea simbolurilor este o negare a caracterului lor simbolic. Este un abuz și o denigrare a cuvântului profetic și o distrugere a influenței sale. Înlocuiește imaginarul cu realul, grotescul și monstruosul cu sobrietatea și raționalul. Stinge lumina prețioasă care i-a călăuzit pe sfinți de-a lungul veacurilor și aprinde în locul ei un foc sălbatic și înșelător de mlaștină sau o lumină fantomatică. Întunecă înțelepciunea profeției divine;

neagă adevăratul caracter al zilelor în care trăim; și, în timp ce afirmă iminența venirii lui Hristos în puterea și gloria Împărăției Sale, distruge în același timp singura bază esențială pentru această afirmație, și anume cronologia profetică și stadiul în care se află acum împlinirea profețiilor privind căderea credinței.

Dar, în ciuda efectelor dăunătoare ale acestor interpretări eronate, „temelia lui Dumnezeu rămâne neclintită” (2 Timotei 2:19); nimeni nu poate anula profețiile pe care El le-a scris în Cuvântul Său sfânt și nimeni nu poate nega sau distruge rezultatele puternice și de anvergură pe care interpretarea lor adevărată le-a obținut deja în lume. Această interpretare adevărată ne-a fost dată – și aceasta este măreția ei – REFORMA. Ea a rupt lanțurile de fier ale superstiției și despotismului și a ridicat națiunile din adâncurile umilinței lor. Ea a construit un templu ale cărui ziduri nu mai pot fi distruse de niciun dușman. Ea l-a redeschis, l-a redat lumii – această carte ale cărei învățături au călăuzit milioane de oameni pe calea vieții și a păcii. Și lumina sfântă a acestor profeții încă călăuzește Biserica lui Dumnezeu peste vastul ocean al drumului său periculos. Aceste stele neclintite ale profeției, care din cele mai vechi timpuri i-au luminat pe valdenzii persecutați prin întunericul Evului Mediu, care au luminat înaintarea lollarzilor și a boemilor înainte de Reformă, care acum trei sute de ani i-au luminat pe nobilii reformatori prin întuneric și furtună și care de atunci au luminat sfinți veghetori prin secole tulburi, încă strălucesc pe acea întindere înaltă și sfântă de pe care nicio mână muritoare nu le poate dărâma; și vor continua să strălucească - acele mii de stele strălucitoare ale profeției - până când își vor fi îndeplinit sarcina glorioasă, până când vor fi condus Biserica în siguranță la limanul ei ceresc, iar strălucirea lor de lungă durată se va estompa ultima dată în razele răsărite ale zilei veșnice.

PRELEGEREA 8.

DUBLA PROFEȚIE A REFORMEI

În prelegerile noastre anterioare am analizat profetic marele sistem papal al creștinismului latin și acum mai rămâne să vă arătăm, în această parte finală, că același oglindă a viitorului, care a reflectat atât de complet viitoarea apostazie romană, reflectă la fel de clar mișcarea de reformă din secolul al XVI-lea, în cadrul căreia miile de oameni s-au emancipat.

Ar fi greu să fie altfel. În timp ce profeția urmărește întreaga istorie a dominației romane, atât în forma ei păgână, cât și în cea papală, și o continuă și astăzi și în viitor, ea nu ar trece, desigur, neobservată peste cel mai remarcabil și mai vizibil incident din ultima parte a istoriei sale. În nota sa anticipată, ea nu putea omite un episod atât de provizoriu precum exodul protestant, care a divizat creștinismul occidental în două și a separat Norvegia, Suedia, Danemarca, Germania, Olanda și Marea Britanie de comunitatea Romei.

Mișcarea Reformei poate fi omisă în profeția foarte îndepărtată a lui Daniel, dar cu greu în ultima profeție a lui Ioan, când principiul de acțiune al apostaziei începuse deja să se manifeste. Nici istoria Bisericii renegate, nici cea a Bisericii adevărate nu ar fi complete fără ea; pentru că a fost o perioadă de o importanță enormă pentru bunăstarea a sute de milioane de oameni de-a lungul a nouă sau zece generații, atât pentru cei pe care i-a eliberat de superstiția și tirania Romei, cât și pentru cei pe care, ca mișcare de opoziție, i-a legat mai strâns ca niciodată.

Cum ar putea fi altfel! Ar trebui oare ca ruina romanismului să fie în prealabil descrisă în mod clar pe partea profetică, iar
trezirea prin Duhul lui Dumnezeu și prin Cuvântul din gura Lui să fie complet ignorată? Ar trebui ca opera lui Satan, corupția și profanarea Bisericii mărturisitoare, să se reflecte în oglinda divină și să nu fie opera Capului glorios al Bisericii adevărate prin martorii Săi credincioși în restaurarea lumii creștinismului primitiv pierdut? Niciodată! O oglindă adevărată reflectă totul în mod egal, iar profeția Sfintelor Scripturi anticipează întregul contur al istoriei Bisericii. Așa cum în istoria Israelului nu au existat evenimente care să nu fi fost prezise înainte de a se întâmpla, la fel s-a întâmplat și în istoria Bisericii. Reforma din secolul al XVI-lea și rezultatele sale fericite și glorioase sunt prezise la fel de clar ca și romanismul din epoca întunecată.

Desigur, vă veți întreba unde și cum? Înainte de a răspunde, aș dori să vă reamintesc că în Scriptură există două tipuri de profeții – cele active și cele rostite sau scrise; cele caracteristice și previziunile în sine. În cazul sacrificiilor levitice, de exemplu (Leviticul 6),

1. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:
2. "Cînd va păcătui cineva şi va săvîrşi o nelegiuire faţă de Domnul, tăgăduind aproapelui său un lucru încredinţat lui, sau dat în păstrarea lui, sau luat cu sila, sau va înşela pe aproapele lui,
3. tăgăduind că a găsit un lucru perdut, sau făcînd un jurămînt strîmb cu privire la un lucru oarecare pe care-l face omul şi păcătuieşte;
4. cînd va păcătui astfel şi se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sila sau luat prin înşelăciune, sau încredinţat lui, sau lucrul perdut pe care l-a găsit,
5. sau lucru pentru care a făcut un jurămînt strîmb - ori care ar fi - să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din preţul lui, şi să-l dea în mîna stăpînului lui, chiar în ziua cînd îşi va aduce jertfa lui pentru vină.
6. Iar ca jertfă pentru vină, să aducă Domnului pentru păcatul lui un berbece fără cusur, luat din turmă, după preţuirea ta, şi să-l dea preotului.
7. Şi preotul va face pentru el ispăşirea înaintea Domnului, şi i se va ierta, ori care ar fi greşeala, de care se va fi făcut vinovat."
Legea arderii de tot.
8. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:
9. "Dă următoarea poruncă lui Aaron şi fiilor săi, şi zi:
"Iată legea arderii de tot. Arderea de tot să rămînă pe vatra altarului toată noaptea pînă dimineaţa, şi în felul acesta focul să ardă pe altar.
10. Preotul să se îmbrace cu tunica de in, să-şi acopere goliciunea cu ismenele, să ia cenuşa făcută de focul, care va mistui arderea de tot de pe altar, şi s-o verse lîngă altar.
11. Apoi să se desbrace de veşmintele lui şi să se îmbrace cu altele, ca să scoată cenuşa afară din tabără, într-un loc curat.
12. Focul să ardă pe altar şi să nu se stingă deloc: în fiecare dimineaţă, preotul să aprindă lemne pe altar, să aşeze arderea de tot pe ele, şi să ardă deasupra grăsimea jertfelor de mulţămire.
13. Focul să ardă necurmat pe altar şi să nu se stingă deloc.
Legea darului de mîncare.
14. "Iată legea darului adus ca jertfă de mîncare. Fiii lui Aaron s-o aducă înaintea Domnului, înaintea altarului.
15. Preotul să ia un pumn din floarea făinii şi din untdelemn, cu toată tămîia adăugată la darul de mîncare, şi s-o ardă pe altar ca aducere

aminte de un miros plăcut Domnului.
16. Aaron şi fiii lui să mănînce ce va mai rămînea din darul de mîncare; s-o mănînce fără aluat, într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlnirii.
17. Să n-o coacă cu aluat. Aceasta este partea pe care le-am dat-o Eu din darurile Mele de mîncare mistuite de foc. Ea este un lucru prea sfînt, ca şi jertfa de ispăşire şi ca şi jertfa pentru vină.
18. Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănînce din ea. Aceasta este o lege vecinică pentru urmaşii voştri, cu privire la darurile de mîncare mistuite de foc înaintea Domnului: oricine se va atinge de ele va fi sfinţit.“
Darul de mîncare al preotului.
19. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:
20. “Iată darul pe care îl vor face Domnului Aaron şi fiii lui, în ziua cînd vor primi ungerea: a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii, ca dar de mîncare vecinic, jumătate dimineaţa şi jumătate seara.
21. Să fie pregătită în tigaie cu untdelemn, şi s-o aduci prăjită; s-o aduci coaptă şi tăiată în bucăţi, ca un dar de mîncare de un miros plăcut Domnului.
22. Preotul dintre fiii lui Aaron, care va fi uns în locul lui, să aducă darul acesta ca jertfă de mîncare. Aceasta este o lege vecinică înaintea Domnului: să fie arsă întreagă.
23. Orice dar de mîncare al unui preot să fie ars în întregime: să nu se mănînce.“
Legea jertfei de ispăşire.
24. Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis:
25. “Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui, şi zi:
“Iată legea jertfei de ispăşire. Vita pentru jertfa de ispăşire să fie junghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfînt.
26. Preotul care va aduce jertfa de ispăşire, acela s-o mănînce; şi anume să fie mîncată într-un loc sfînt, în curtea cortului întîlnirii.
27. Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfinţit. Dacă va sări sînge din ea pe vre un veşmînt, locul stropit cu sînge să fie spălat într-un loc sfînt.
28. Vasul de pămînt în care se va fierbe, să se spargă; dacă s-a fiert într-un vas de aramă, vasul să fie frecat şi spălat cu apă.
29. Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănînce din ea: ea este un lucru prea sfînt.
30. Dar să nu se mănînce nici o jertfă de ispăşire din al cărei sînge se va aduce în cortul întîlnirii pentru facerea ispăşirii în sfîntul locaş: ci aceea să fie arsă în foc.

avem profeții active despre ispășire; în Isaia 53

> 1. Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut braţul Domnului?
> 2. El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumuseţă, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfăţişarea Lui n-avea nimic care să ne placă.
> 3. Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obicinuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întorceai faţa dela El, şi noi nu L-am băgat în seamă.
> 4. Totuş, El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, şi smerit.
> 5. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui sîntem tămăduiţi.
> 6. Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.
> 7. Cînd a fost chinuit şi asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, şi ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.
> 8. El a fost luat prin apăsare şi judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese şters de pe pământul celor vii şi lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?
> 9. Groapa Lui a fost pusă între cei răi, şi mormîntul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrşise nicio nelegiuire şi nu se găsise niciun vicleşug în gura Lui.
> 10. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferinţă ... Dar, dupăce Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămînţă de urmaşi, va trăi multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mînile Lui.
> 11. Va vedea rodul muncii sufletului Lui şi se va înviora. Prin cunoştinţa Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune (Sau: îndreptăţi.) pe mulţi oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, şi va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.
> 12. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, şi va împărţi prada cu cei puternici, pentrucă S-a dat pe Sine însuş la moarte, şi a fost pus în numărul celor fărădelege, pentrucă a purtat păcatele multora şi S-a rugat pentru cei vinovaţi.

avem profeții verbale despre aceasta. Întreaga istorie a Israelului natural caracterizează istoria Israelului spiritual sau a Bisericii Creștine. Ambele sunt răscumpărate din Egipt, ambele sunt răscumpărate prin sângele Mielului,

ambele sunt conduse prin deșert, ambele sunt hrănite cu pâine din cer, ambele călătoresc către un loc de odihnă care va rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Această analogie amplă se aplică în mod minunat până în cele mai mici detalii. Apostolul Pavel, în 1 Corinteni 10,

> *Pilde din Vechiul Testament.*
> **1.** Fraţilor, nu vreau să nu ştiţi că părinţii noştri toţi au fost supt nor, toţi au trecut prin mare,
> **2.** toţi au fost botezaţi în nor şi în mare, pentru Moise;
> **3.** toţi au mîncat aceeaş mîncare duhovnicească,
> **4.** şi toţi au băut aceeaş băutură duhovnicească, pentrucă beau dintr-o stîncă duhovnicească ce venea după ei; şi stînca era Hristos.
> **5.** Totuş cei mai mulţi dintre ei, n-au fost plăcuţi lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.
> **6.** Şi aceste lucruri s-au întîmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentruca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.
> **7.** Să nu fiţi închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a şezut să mănînce şi să bea; şi s-au sculat să joace.“
> **8.** Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, aşa că într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii.
> **9.** Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, cari au pierit prin şerpi.
> **10.** Să nu cîrtiţi, cum au cîrtit unii din ei, cari au fost nimiciţi de Nimicitorul.
> **11.** Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste cari au venit sfîrşiturile veacurilor.
> **12.** Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.
> **13.** Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda.
> *Despre cina Domnului.*
> **14.** De aceea, prea iubiţii mei, fugiţi de închinarea la idoli.
> **15.** Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecaţi voi singuri ce spun.
> **16.** Paharul binecuvîntat, pe care-l binecuvîntăm, nu este el împărtăşirea cu sîngele lui Hristos? Pîinea, pe care o frîngem, nu este ea împărtăşirea cu trupul lui Hristos?
> **17.** Avînd în vedere că este o pîne, noi, cari sîntem mulţi, sîntem un trup; căci toţi luăm o parte din aceeaş pîne.
> **18.** Uitaţi-vă la Israelul după trup: cei ce mănîncă jertfele, nu sînt ei în

împărtăşire cu altarul?
19. Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva?
20. Dimpotrivă, eu zic că ce jerfesc Neamurile, jertfesc dracilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi în împărtăşire cu dracii.
21. Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul dracilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa dracilor.
22. Sau vrem să întărîtăm pe Domnul la gelozie? Sîntem noi mai tari decît El?
Cugetul nostru şi al altuia.
23. Toate lucrurile sînt îngăduite, dar nu toate sînt de folos. Toate lucrurile sînt îngăduite, dar nu toate zidesc.
24. Nimeni să nu-şi caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.
25. Să mîncaţi din tot ce se vinde pe piaţă, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului.
26. Căci „al Domnului este pămîntul şi tot ce cuprinde el.“
27. Dacă vă poftеşte un necredincios la o masă, şi voiţi să vă duceţi, să mîncaţi din tot ce vă pune înainte, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului.
28. Dar dacă vă spune cineva: „Lucrul acesta a fost jertfit idolilor“, să nu mîncaţi, din pricina celui ce v-a înştiinţat şi din pricina cugetului; căci „al Domnului este pămîntul şi tot ce cuprinde el.“
29. Vorbesc aici nu de cugetul vostru, ci de cugetul altuia. Căci dece să fie judecată slobozenia mea de cugetul altuia?
30. Dacă mănînc, aducînd mulţămiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru, pentru care mulţămesc?
31. Deci, fie că mîncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva: să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu
32. Să nu fiţi pricină de păcătuire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu.
33. După cum mă silesc şi eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutînd nu folosul meu, ci al celor mai mulţi, ca să fie mîntuiţi.

arată acest lucru și explică că istoria Israelului nu a fost doar caracteristică, ci că a fost destinată de Dumnezeu să fie așa; cu alte cuvinte, era în mod conștient profetică. „Aceste lucruri”, spune el, „s-au întâmplat ca exemplu (sau caracteristic) pentru noi, ca să nu devenim lacomi după rău, așa cum au fost aceia” (1 Corinteni 10:6).

6. Şi aceste lucruri s-au întîmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentruca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei.

Ele nu sunt consemnate doar pentru avertismentul nostru, ci și în providența lui Dumnezeu, pentru a anticipa experiențele Bisericii creștine și a putea trage din ele învățături solemne și necesare.

Evenimentele din istoria iudaică s-au petrecut în realitate, astfel încât ar putea fi caracteristice istoriei creștine; iar prestiința divină devine la fel de evidentă în această corespondență între tip și anti tip, precum și în cea dintre profeție și împlinire.

Așadar, în această seară vă voi prezenta două profeții despre Reforma Protestantă, una care se referă la istoria iudaică, iar cealaltă care simbolizează profeția din Apocalipsă; una din istoria Vechiului Testament, iar cealaltă din profețiile simbolice ale Noului Testament.

Înainte de a putea face acest lucru, trebuie să-mi permiteți să vă reamintesc cu o anumită precizie ce a însemnat Reforma, din punct de vedere al marilor sale caracteristici istorice.

Nu a fost vorba de formarea Bisericii, ci de re-formarea ei după căderea sa din cauza romanismului. Nu a fost un început, ci un al doilea început. Cincizecimea a format Biserica, Papa a deformat-o, protestantismul a reformat-o. Cincizecimea a avut loc în primul secol și este legată de opera apostolilor înșiși. Reforma a avut loc abia în secolul al XVI-lea și s-a încheiat abia în secolul al XVII-lea, fiind legată de nume precum Luther, Calvin, Zwingli, Knox, Cranmer și Latimer. Prima aparține istoriei antice, cea de-a doua epocii moderne. Între cele două există un decalaj cronologic mare, de aproape cincisprezece secole. Au existat vremurile timpurii ale primei iubiri, ale zelului apostolic, ale expansiunii rapide, ale suferinței martirilor, ale mărturisirilor nobile și ale scuzelor; urmate de alte secole de creștinism imperial, de corupție crescândă, de dispute amare și rivalități ambițioase; urmată din nou de o mie de ani de dominație papală și de o întunecare morală din ce în ce mai profundă – înainte ca lumina strălucitoare a Reformei să se abată asupra pământului. Este un episod târziu din istoria Bisericii, nu unul timpuriu.

Și, în afară de asta, atunci când a avut loc, rezultatele au fost foarte slabe. Ea a cuprins doar o parte din creștinismul renegat. Ea nu a restabilit credința în Hristos în Austria, Italia, Spania, Portugalia, Franța sau Belgia. Națiunile reformate pot fi cele mai puternice, cele mai bogate și cele mai progresiste, dar ele reprezintă doar o mică parte din creștinismul roman. Cea mai mare parte dintre ei rămân în continuare în apostazia papală.

În plus, protestantismul – la fel de neprețuit ca și avantajele pe care le-a adus celor care s-au alăturat lui – este încă departe de a fi o vindecare

completă a creștinismului primitiv. El a luat naștere din ignoranța grosolană și superstiția
romanismului medieval; a abandonat complet idolatria venerării icoanelor, venerării fecioarelor, venerării sfinților și adorării divinității preoțești a ostiei din liturghia latină; El a redobândit o credință mai pură și un mijloc mai simplu de a o practica și a asigurat Bisericii un grad de libertate și independență; mai presus de toate, el a răspândit scripturile în limbile vulgare ale națiunilor creștine, adoptând următoarea deviză: „Biblia, întreaga Biblie și nimic altceva decât Biblia". Cu toate acestea, protestantismul nu s-a purificat niciodată complet de doctrina și practica romană, nu și-a recăpătat niciodată independența totală față de dominația seculară și nu s-a eliberat niciodată de unirea cu lumea. El a respins pretenția Bisericii de a guverna statul, dar nu a respins la fel de clar pretenția statului de a guverna Biserica; a suferit din cauza ambițiilor lumești, a preoțimii, a simoniei și a abuzurilor de tot felul; și a dezvoltat două tendințe puternice, una către revenirea la apostazia romană și cealaltă către raționalism și necredință. Adevărata Biserică spirituală a lui Hristos reprezintă, chiar și în țările protestante, doar o mică parte din biserica mărturisitoare.

Aș dori să vă atrag atenția încă de la început asupra următoarelor aspecte: în primul rând, din punct de vedere cronologic, protestantismul este o mișcare târzie sau modernă; în al doilea rând, că este una limitată în ceea ce privește sfera sa; și în al treilea rând, că este o întoarcere foarte imperfectă la creștinismul primitiv în ceea ce privește caracterul său.

Încă o remarcă introductivă, înainte de a continua. Nu putem concluziona cu certitudine că protestantismul va dura până la sfârșitul veacului și până la a doua venire a lui Hristos? Bisericile reformate nu vor fi niciodată întunecate de o apostazie universală, așa cum a fost Biserica primară. Cele milioane de Biblii citite și studiate în întreaga lume, nenumăratele gânduri umane iluminate de conținutul lor și inimile omenești regenerate prin revelația lui Dumnezeu în Hristos și unite cu Mântuitorul prin credință, iubire și viață veșnică, ne interzic să ne temem că Evanghelia restaurată se va pierde vreodată din nou pentru lume. Cronologia papalității ne arată că venirea Domnului este iminentă; și de aceea putem fi siguri că Reforma nu este doar un eveniment târziu în istoria Bisericii, ci că este ultima mare mișcare. Următoarea va fi trecerea definitivă de la starea militantă la cea triumfătoare a Bisericii, când al patrulea imperiu va trece și Împărăția Fiului Omului și a Sfinților îi va lua locul. Am intrat în faza istoriei Bisericii care va continua până la a doua venire; nimic nu va rămâne neîmplinit din predicțiile referitoare la romanism, cu excepția distrugerii sale

subite la sfârșitul acestei epoci.

În ceea ce privește istoria Reformei, aș dori să vă reamintesc că aceasta s-a desfășurat în etape, pe o perioadă de aproximativ jumătate de secol. Începutul său este calculat începând cu anul în care Luther și-a publicat tezele împotriva indulgențelor, în 1517 d.Hr.; iar sfârșitul său, cel puțin în Germania, poate fi stabilit în 1555 d.Hr., când celebrul Tratat de pace de la Augsburg a confirmat protestanților din Germania toate drepturile și proprietățile lor și a recunoscut independența lor națională și ecleziastică completă față de papalitate. Închiderea Consiliului Anti-Reformă de la Trent și fondarea completă a Bisericii Evanghelice din Anglia au avut loc în 1563, la patruzeci și șase de ani de la începutul Reformei. Lupta pentru menținerea poziției câștigate în fața reacției papale ucigașe a Conciliului de la Trent a durat mult mai mult și nu s-a încheiat nici măcar cu Pacea de la Westfalia, la sfârșitul războiului religios de treizeci de ani, în 1648, când s-au pus bazele soluționării lungii lupte din Europa Centrală.

Cu toate acestea, ea s-a extins și mai mult în Franța și Anglia, aproape până la sfârșitul secolului al XVII-lea, când a fost în cele din urmă decisă în favoarea protestantismului în Anglia prin revocarea Edictului de la Nantes în favoarea papalității în Franța și prin Glorioasa Revoluție, care l-a pus pe tron pe Wilhelm de Orange și prin Actul de Succesiune, care exclude pe viitor monarhii papali. Nu fără o luptă atât de dură și de îndelungată, religia reformată s-a stabilit și în țările în care a prins rădăcini, și protestantismul nu a încetat să se apere, chiar și în țările în care a fost în cele din urmă zdrobit.

În ceea ce privește diferitele aspecte ale acestei mari mișcări reformatoare, trebuie să se facă în mod special distincția între trei aspecte.

1. A fost mai întâi și mai ales, așa cum am spus, o întoarcere de la apostazia grosolană și de lungă durată la creștinismul primitiv; a fost o renaștere a religiei spirituale în inimile oamenilor. La fel ca la prima propovăduire a Evangheliei în Europa, poporul păgân „s-a îndepărtat de idoli pentru a-L sluji pe Dumnezeul viu și adevărat și pentru a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri”, așa cum s-a întâmplat în secolul al XVI-lea. Oamenii s-au îndepărtat din nou de idolii papali ai Romei păgâne, pe care îi venerau, și s-au îndreptat către DUMNEZEU. Ei s-au îndepărtat de învățăturile demonilor și s-au întors la Evanghelia lui Hristos; au început să se bucure din nou de credința că Isus i-a eliberat de mânia care urma să vină; au primit învățăturile propovăduite de reformatori nu ca fiind cuvântul oamenilor, ci așa cum era în realitate,

ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Acesta a avut efect asupra lor, astfel încât au acceptat cu bucurie distrugerea bunurilor lor și toate celelalte suferințe care le-au fost cauzate de dușmanii lor, iar cuvântul Domnului răsuna pretutindeni din gurile lor. Ei au primit Cuvântul în mare suferință, dar în bucuria Duhului Sfânt și în putere și siguranță. Reformatorii erau ca apostolii, sfinți, abnegați, iubitori ai Bibliei, predicatori harnici ai Evangheliei. În primul și principalul său aspect, Reforma a fost o operă spirituală. Sămânța ei a fost lucrarea Duhului Sfânt în sufletul lui Luther, care l-a convins de păcat, de dreptate și de judecată, l-a condus la pocăință și la credința în Evanghelia harului lui Dumnezeu și l-a convins că mântuirea „nu vine din fapte". A fost ceea ce astăzi numim o renaștere spirituală, care se datorează în primul rând harului suveran al lui Dumnezeu și, în al doilea rând, republicării Cuvântului Său.

2. Dar Reforma nu a adus doar o renaștere spirituală. Ca subiect al istoriei, ea a dat lumii și un nou sistem ecleziastic. A fondat biserici reformate separate de Biserica Romei; biserici naționale, în unele cazuri conduse de monarhi seculari. Acesta a fost cazul Angliei, unde Henric al VIII-lea s-a proclamat cap al Bisericii din aceste țări. Nu trebuie să ne gândim aici dacă acest lucru a fost în bine sau în rău, ci trebuie pur și simplu să constatăm că mișcarea Reformei a creat o nouă organizație externă de caracter ecleziastic, cu noi articole și rubrici, noi ceremonii și practici și o nouă sursă de autoritate. Această nouă organizație nu numai că era diferită, ci și antagonistă față de romanism și datorită naturii sale, era numită protestantă. În ultimele trei secole, ea a crescut enorm și rapid, ajungând deja la proporții care nu sunt departe de cele ale vechii biserici apostate împotriva căreia protestează. Ea se caracterizează prin răspândirea Bibliei și referirea la ea ca la un criteriu în toate controversele; prin recunoașterea faptului că slujitorii lui Hristos nu trebuie să fie „preoți care aduc jertfe", ci predicatori ai Evangheliei, vestitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, vestitori ai mântuirii; și prin recunoașterea dreptului la judecată personală în interpretarea Scripturii.

3. În cele din urmă, Reforma a dat naștere unor regate protestante – națiuni care au rupt toate legăturile cu Roma și și-au afirmat independența absolută față de papi.

Cu alte cuvinte, mișcarea a fost una de reînnoire și eliberare, care s-a răspândit în cercuri succesive și în continuă expansiune, de la

individ la biserică și de la biserică la națiune. Ea s-a bazat pe o Biblie restaurată, care a fost extinsă prin reînnoirea practicii de mult timp nefolosite a predicării și expunerii în starea mult îmbunătățită, dar încă imperfectă, a lucrurilor pe care le vedem astăzi în jurul nostru. A eliberat spiritul oamenilor de sub jugul unei lungi și amare asupriri; a dat un impuls artelor și științelor, antreprenoriatului și culturii, păcii și libertății. Desigur, ea a fost sărbătorită ca o eliberare fericită de către toți cei care au ajuns sub influența ei, dar le-a adus și lupte îndelungate și suferințe crunte sub groaznica și puternica fiară romană. Lumea se clătina sub violența furiei sale în fuga atâtor victime ale sale, urletele sale tunătoare sfâșiau aerul, pasiunea sa nebună făcea sângele sfinților să curgă în valuri, ghearele sale crude târâiau mii de oameni în cavernele sale de tortură din temnițele întunecate ale Inchiziției; atât de îngrozitoare a fost pierderea de vieți omenești cauzată de furia sa, încât lumea s-a întors în cele din urmă împotriva Romei și a redus-o la tăcere, a legat-o și a bătut-o, i-a smuls ghearele și dinții, i-a luat dominația și puterea de a mai face rău și a făcut-o slabă și fără apărare, chiar dacă era la fel de sălbatică ca întotdeauna.

Tocmai am explicat că această mare mișcare reformatoare a fost prezisă de două ori în Biblie. Ea a fost prezisă în istoria caracteristică a Israelului în Vechiul Testament, iar istoria ei constituie un act al dramei profetice din Apocalipsa din Noul Testament. Vom analiza aceste două previziuni mai detaliat în continuare.

I.
EA A FOST PREZISĂ ÎN ISTORIA ISRAELULUI

La fel cum exodul poporului Israel din Egipt după Pesach și traversarea Mării Roșii a prefigurat mântuirea Bisericii prin moartea și învierea lui „Hristos, Pesacha nostru”, și la fel cum nemulțumirile și revoltele poporului Israel în pustiu au prefigurat evenimente similare din istoria Bisericii – Astfel, idolatria Israelului prefigurează idolatria care s-a strecurat devreme în Biserică și care a corupt-o în curând complet. Chiar și în deșert, Israelul a căzut în idolatrie și s-a închinat vițelului de aur; și poate că cea mai remarcabilă trăsătură a istoriei lor este tendința constantă de a reveni la această nedreptate umilitoare. De îndată ce Moise, Iosua și contemporanii lor au murit și au dispărut, s-au produs frecvent cazuri de idolatrie. Diferiți tirani au fost lăsați să cucerească și să asuprească poporul ca pedeapsă pentru acest păcat; și când au strigat către Dumnezeu în necazul lor și El le-a trimis judecători și eliberatori, ei L-au slujit pe Iehova atâta timp cât a trăit judecătorul, dar imediat după aceea au căzut din nou în păcat. De șase ori au fost predate dușmanilor lor, iar sclavia pe care au îndurat-o a durat în total o sută și unsprezece ani. Cu toate acestea, „copiii lui Israel au făcut din nou ceea ce era rău în ochii Domnului și au slujit lui Baal, Astartei, dumnezeilor aramei, dumnezeilor sidoniilor, dumnezeilor moabiților, dumnezeilor amoniților și dumnezeilor filistenilor; au părăsit pe Domnul și nu I-au slujit” (Judecători 10:6).

> **6.** Copiii lui Israel au făcut iarăş ce nu plăcea Domnului; au slujit Baalilor şi Astarteelor, dumnezeilor Siriei, dumnezeilor Sidonului, dumnezeilor Moabului, dumnezeilor fiilor lui Amon, şi dumnezeilor Filistenilor, şi au părăsit pe Domnul, şi nu I-au mai slujit.

De îndată ce iudeii au atins apogeul prosperității naționale sub David și Solomon, a început din nou un proces de declin. Salomo însuși a construit temple de idolatrizare pentru soțiile sale păgâne, iar după despărțirea dintre Israel și Iuda, idolatria a devenit religia de stat printre cele zece triburi care se închinau vițeilor de aur ridicați de Ieroboam, fiul lui Nebat, în Dan și Betel. Și au preluat toți idolii păgânilor din jurul lor.

Copiii lui Israel și-au construit, după cum citim în 2 Împăraţi (17:9-17),

> **9.** Copiii lui Israel au făcut pe ascuns împotriva Domnului, Dumnezeului lor, lucruri cari nu sînt bune. Şi-au zidit înălţimi în toate cetăţile lor, dela

turnurile străjerilor pînă la cetăţile întărite.
10. Şi-au ridicat stîlpi idoleşti şi Astartee pe orice deal şi subt orice copac verde.
11. Şi acolo au ars tămîie pe toate înălţimile, ca şi neamurile pe cari le izgonise Domnul dinaintea lor, şi au făcut lucruri rele, prin cari au mîniat pe Domnul.
12. Au slujit idolilor, despre cari Domnul le zisese: „Să nu faceţi lucrul acesta!“
13. Domnul a înştiinţat pe Israel şi Iuda prin toţi proorocii Lui, prin toţi văzătorii, şi le-a zis: „Întoarceţi-vă dela căile voastre cele rele, şi păziţi poruncile şi rînduielile Mele, urmînd în totul legea pe care am dat-o părinţilor voştri şi pe care v-am trimes-o prin robii Mei proorocii.“
14. Dar ei n-au ascultat, şi-au înţăpenit grumazul, ca şi părinţii lor, cari nu crezuseră în Domnul, Dumnezeul lor.
15. N-au vrut să ştie de legile Lui, de legămîntul pe care-l făcuse cu părinţii lor, şi de înştiinţările pe cari li le dăduse. S-au luat după lucruri de nimic, şi ei înşişi n-au fost decît nimic, şi după neamurile în mijlocul cărora trăiau, măcar că Domnul le poruncise să nu se ia după ele.
16. Au părăsit toate poruncile Domnului, Dumnezeul lor, şi-au făcut viţei turnaţi, au făcut idoli de ai Astarteei, s-au închinat înaintea întregei oştiri a cerurilor, şi au slujit lui Baal.
17. Au trecut prin foc pe fiii şi fiicele lor, s-au dedat la ghicire şi vrăjitorii, şi s-au vîndut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, mîniindu-L.

Această închinare la Baal a devenit atât de răspândită în Israel încât, pe vremea lui Ilie, era practic universală și existau doar șapte mii care nu își plecaseră genunchiul înaintea lui Baal.

Ieremia (2:11-13) strigă în numele Domnului:

11. şi-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcarcă ei nu sînt dumnezei? Dar poporul Meu şi-a schimbat Slava, cu ceva care nu este de niciun ajutor!
12. Miraţi-vă de aşa ceva, ceruri, înfioraţi-vă de spaimă şi groază, zice Domnul.»
13. «Căci poporul Meu a săvîrşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, cari nu ţin apă.»

Isaia (1:21) strigă:

21. Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, şi acum e plină de ucigaşi!

Isaia (1:4)

4. Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămînţă de nelegiuiţi, copii stricaţi! Au părăsit pe Domnul, au dispreţuit pe Sfîntul lui Israel. I-au întors spatele ...

Ezechiel descrie cultul idolilor din Ierusalim și Samaria sub simbolul celei mai josnice și mai abominabile desfrânări.

Osea (8:13-14) spune:

13. Ei junghie vitele pe cari Mi le aduc, şi carnea le-o mînîncă; deaceea Domnul nu le primeşte! Acum Domnul Îşi aduce aminte de nelegiuirea lor, şi le va pedepsi păcatele: se vor întoarce în Egipt!
14. Căci Israel a uitat pe Cel ce l-a făcut, şi-a zidit palate, şi Iuda a înmulţit cetăţile întărite; deaceea voi trimete foc în cetăţile lor, şi le va mistui palatele.

Osea (4:17-18)

17. Efraim s-a lipit de idoli: lasă-l în pace!
18. Abea au încetat să bea, şi se dedau la curvie; cîrmuitorii lor sînt lacomi, da, sînt lacomi după ruşine!

Amos (5:25-27) a acuzat Israelul și a spus:

25. Mi-aţi adus voi jertfe şi daruri de mîncare, în timpul celor patruzeci de ani din pustie, casa lui Israel?...
26. Veţi ridica dar pe Sacut, împăratul vostru, şi pe Caivan, chipurile voastre idoleşti, steaua dumnezeului vostru, pe care vi l-aţi făcut,
27. şi vă voi duce în robie dincolo de Damasc, zice Domnul, al cărui Nume este Dumnezeul oştirilor!“

Prin gura lui Ieremia (7:4-11), Domnul își mustră poporul:

4. Nu vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, zicînd: «Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!»
5. «Căci numai dacă vă veţi îndrepta căile şi faptele, dacă veţi înfăptui dreptatea unii faţă de alţii,
6. dacă nu veţi asupri pe străin, pe orfan şi pe văduvă, dacă nu veţi vărsa sînge nevinovat în locul acesta, şi dacă nu veţi merge după alţi dumnezei, spre nenorocirea voastră,
7. numai aşa vă voi lăsa să locuiţi în locul acesta, în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri, din vecinicie în vecinicie.
8. Dar iată că voi vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, cari nu slujesc la nimic.
9. Cum? Furaţi, ucideţi, preacurviţi, juraţi strîmb, aduceţi tămîie lui Baal, mergeţi după alţi dumnezei pe cari nu-i cunoaşteţi!...

10. Şi apoi veniţi să vă înfăţişaţi înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu şi ziceţi: «Sîntem izbăviţi!»... ca iarăş să faceţi toate aceste urîciuni!
11. «Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, o peşteră de tîlhari înaintea voastră?» «Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul!“

Vechii profeți sunt plini de acest subiect, după cum vă amintiți; proteste, apeluri, amenințări, ironie, proteste indignate sunt folosite pe rând; dar poporul era neclintit. „În ceea ce privește cuvântul pe care ni l-ai spus în numele Domnului, nu te vom asculta”, i-au spus lui **Ieremia (44:16-17).**

16. „Nu te vom asculta în nimic din cele ce ne-ai spus în Numele Domnului.
17. Ci voim să facem cum am spus cu gura noastră, şi anume: să aducem tămîie împărătesei cerului, şi să-i turnăm jertfe de băutură, cum am făcut, noi şi părinţii noştri, împăraţii noştri şi căpeteniile noastre, în cetăţile lui Iuda şi în uliţele Ierusalimului. Atunci aveam pîne de ne săturam, eram fericiţi, şi nu treceam prin nici o nenorocire!

Amploarea acestui păcat a fost accentuată de faptul că scopul real al existenței Israelului ca națiune era acela de a fi o națiune sfântă, un popor aparte al lui Iehova. Ei erau singurii martori ai adevăratului Dumnezeu în lume, și totuși păreau hotărâți să se întoarcă la nivelul vecinilor lor păgâni. Căderea lui Israel și Iuda în idolatria păgână a fost pedepsită în providența lui Dumnezeu prin captivitatea lor în țările păgâne: Israel a fost deportat în Asiria, iar Iuda în Babilon. Păgânismul din Ierusalim și Babilon era în esență același; fiecare era caracterizat de idolatria trivială și era însoțit de persecuția crudă a tuturor celor care i se opuneau. Manase a umplut Ierusalimul cu sângele credincioșilor pe care i-a ucis. În Babilon, însă, atât idolatria, cât și persecuția au atins apogeul. Nebucadnețar a ridicat statuia lui de aur, a emis decretul de persecuție și a aprins cuptorul înfiorător; iar Belșazar a organizat ospățul său scandalos și a adus vasele din Casa lui Dumnezeu la masa sa, pentru ca el și prinții săi, soțiile și concubinele sale să bea vin din ele, venerând „zeii din aur și argint, din aramă, fier, lemn și piatră, care nu văd, nu aud și nu știu”; iar Daniel i-a spus condamnatului: „Dar pe Dumnezeul în mâinile căruia se află suflarea ta și toate căile tale, nu l-ai cinstit!” **Daniel (5:23).**

23. Ci te-ai înălţat împotriva Domnului cerurilor; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta, şi aţi băut vin cu ele, tu şi mai marii tăi, nevestele şi ţiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fer,

de lemn şi de piatră, cari nici nu văd, nici n-aud, şi nici nu pricep nimic, şi n-ai slăvit pe Dumnezeul în mîna căruia este suflarea ta şi toate căile tale!

Ieremia (51:52) plânge pentru Babilon:

52. „De aceea, iată, vin zile, zice Domnul, cînd îi voi pedepsi idolii, şi în toată ţara lui vor geme răniţii.

Ieremia (50:38)

38. Seceta peste apele lui, ca să sece! Căci este o ţară de idoli, şi au înebunit cu idolii lor.

Apogeul apostaziei și al rebeliunii fusese în sfârșit atins; și când Iuda ajunsese practic la nivelul Babilonului idolatru, Dumnezeu a lăsat ca aceștia să fie cuceriți și luați prizonieri de către un tiran babilonian după altul și propriul său templu din Ierusalim, care fusese atât de pângărit și profanat, l-a lăsat să fie cucerit și ars. Existența vizibilă a națiunii iudaice a încetat pentru o vreme. Fiicele Ierusalimului și-au agățat harfele de sălciile de pe malurile râurilor Babilonului, iar Iuda a rămas devastată.

Apoi, cu aproximativ cinci sute de ani înainte de prima venire a lui Hristos, eliberarea și restaurarea au venit brusc și neașteptat. Esra și Neemia au fost ridicați pentru a conduce înapoi și a reorganiza o rămășiță a poporului din țară. Templul lui Dumnezeu s-a ridicat din nou din cenușă pe muntele Moriah. Ierusalimul a fost reconstruit, iar comunitatea civilă și religioasă a fost restabilită; era înconjurat de ziduri și turnuri; Cuvântul lui Dumnezeu, uitat de multă vreme, a fost restaurat și citit în fața poporului; și deoarece limba se învechise oarecum în timpul celor șaptezeci de ani de captivitate babiloniană, ni se spune că reformatorii iudei nu numai că „au citit cu voce tare din cartea Legii lui Dumnezeu”, ci „au explicat și sensul, ca să înțeleagă poporul ceea ce se citea” (Neemia 8:8).

8. Ei citeau desluşit în cartea Legii lui Dumnezeu, şi-i arătau înţelesul, ca să-i facă să înţeleagă ce citiseră.

Restaurarea Babilonului a deschis o eră binecuvântată de libertate civilă și religioasă. Rămășițele restaurate nu au fost lipsite de încercări grele; nu le-a fost deloc ușor să-și îndeplinească sarcina în fața opoziției tenace și de succes a lui Sanballat din Horon și a aliaților și tovarășilor săi. Lucrările trebuiau întrerupte în repetate rânduri, iar poporul ar fi renunțat cu disperare dacă nu ar fi existat cuvintele încurajatoare și stimulatoare ale lui Hagai, Zaharia și ale altor profeți. Slujirea comună a lui Esdras și Neemia

pare să fi durat aproximativ jumătate de secol, iar ei au avut ocazia să fie martori la eliberarea poporului iudeu din lungul său exil și, mai mult decât atât, de orice tendință către păgânism și idolatrie. După întoarcerea din Babilon, ei nu au mai căzut niciodată în acest păcat. Închinarea la Dumnezeu, abandonată de multă vreme, a fost restabilită; magistrați, judecători și învățători ai legii au fost numiți în toată țara. Poporul a încheiat un legământ solemn pentru a se despărți de toți idolii și chiar, oricât de dureros ar fi fost, de femeile păgâne pe care unii dintre ei le luaseră; și înainte ca Ezra și Neemia să se odihnească, poporul, cultul, templul și orașul au fost restaurate, iar canonul Scripturii Vechiului Testament a fost ordonat și încheiat.

Au apărut multe probleme politice și militare după aceea, dar nici o astfel de cădere și nici o astfel de restaurare. A fost acest al doilea templu la care a venit Hristos, ceea ce a făcut ca splendoarea ultimei case să fie mai mare decât cea a primei.

Trebuie să interpretez toată această poveste adevărată, dar totuși tipică? Nu se îndreaptă ea însăși către istoria anti-tipică ulterioară? Nu ați recunoscut Reforma din secolul al XVI-lea, când am descris întoarcerea din Babilon? Nu este Ierusalimul adevărata biserică și Babilonul cea falsă? Și nu este Babilonul Roma? Scriptura spune acest lucru în mod clar. „Femeia pe care ai văzut-o” (al cărei frunte este marcată cu „Babilon”) „este cetatea cea mare, care domnește peste împărații pământului”. Îngerul i-a spus aceasta lui Ioan. În vremea lui Ioan, niciun alt oraș mare în afară de Roma nu domnea peste împărații pământului. Babilonul reprezintă Roma. Iudeii captivi reprezintă poporul lui Dumnezeu, care este asuprit în și de către Roma. Eliberarea și restaurarea lor sub Ezra și Neemia reprezintă Reforma sub Luther, Calvin și alți reformatori. Pocăința lor și renunțarea la idolatrie, citirea Cuvântului lui Dumnezeu și restabilirea închinării la Dumnezeu, toate acestea aveau paralele în mișcarea pe care am descris-o. Reconstrucția Ierusalimului și reorganizarea comunității iudaice și a vieții naționale au dus la formarea unor comunități și națiuni protestante reformate; durata celor două mișcări a fost aceeași, aproximativ o jumătate de secol; rezultatele celor două mișcări au fost similare, în ciuda multor rezistențe acerbe, dar zadarnice; proporția rămășițelor recuperate a fost aceeași, reprezentanți ai doar două dintre cele douăsprezece triburi s-au întors la Ierusalim. Protestantismul crește acum cu o viteză uimitoare, dar la sfârșitul secolului al XVI-lea era mic în comparație cu hoardele romane. Ambele mișcări au constat dintr-o operă spirituală, una ecleziastică și una politică. Ambele sunt legate de o Biblie restaurată și ambele „au dat sensul” documentelor

originale oamenilor simpli, ajutându-i să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu. Luther, Tyndale și alții au tradus Biblia în limbile vulgare ale Europei. Paralela strânsă și minunată se extinde la multe detalii pe care nu am timp să le menționez. Ambele mișcări apar târziu în istoriile cărora le aparțin; Și dacă prima Sosire face parte din zilele templului restaurat, avem toate motivele să credem că a doua va avea loc în această eră protestantă, deoarece, după cum vă voi arăta în curând, o predicție cronologică apare în profeția din Apocalipsă.

Dar trebuie să revin pentru o clipă la idolatria lui Israel și să vă rog să analizați dezvoltarea remarcabilă a acestui păcat în apostazia Bisericii Romane.

De-a lungul istoriei sale, idolatria a fost cea mai distinctivă trăsătură a sistemului papal. Romanismul este pur și simplu păgânismul roman antic reînviat sub o înfățișare creștină. Romanismul și păgânismul au cea mai strânsă și mai izbitoare asemănare.

Păgânismul avea temple și altare, imagini și icoane? Exact ca și papalitatea. Păgânismul folosea apă sfințită și tămâie?
Exact ca și papalitatea. Păgânismul avea preoți numiți, conduși de un pontifex maximus sau un pontifex suveran? Exact ca și papalitatea; și tocmai acest nume, care are origini pur păgâne, este imprimat pe monede, medalii și documente ale marelui său preot arogant, care îl guvernează. Păgânismul avea pretenția de infailibilitate sacră? Exact ca papalitatea. Păgânismul avea cultul unui reprezentant vizibil al divinității, purtat pe umerii oamenilor? Exact ca papalitatea. Păgânismul avea ceremonia de a săruta picioarele marelui preot conducător? Exact ca și papalitatea. Avea păgânismul școli pentru preoți? Exact ca și papalitatea, cu colegiile sale iezuite. Păgânismul avea propriile sale ordine religioase? Exact ca papalitatea. Păgânismul avea propriile sale veșminte impunătoare, propriile sale coroane și ordine oficiale? Exact ca și papalitatea. Avea păgânismul venerarea idolilor, adorarea reginei cerului, ofrandele sale? Exact ca și papalitatea. Avea păgânismul altarele și procesiunile sale rurale? Exact ca și papalitatea. Păgânismul avea minunile sale false și mincinoase, imaginile sale vorbitoare, plângătoare și sângerânde? Exact ca papalitatea. Păgânismul avea ordinele sale de cerșetori și sfinții săi fictivi? Exact ca papalitatea. Păgânismul avea canonizarea sfinților, ca și în cazul divinizării împăraților morți? Exact ca și papalitatea. Avea păgânismul calendarul său idolatru și numeroasele sărbători corespunzătoare? Exact ca și papalitatea. Avea păgânismul celibatul său forțat, semnele sale mistice, venerarea relicvelor? Exact ca și papalitatea. Păgânismul a persecutat cu cruzime pe cei care se opuneau

idolatriei? Exact ca și papalitatea. Păgânismul era inspirat de Satana? La fel și papalitatea. Dumnezeu a distrus păgânismul; Satana l-a reînviat sub numele de creștinism: dar Dumnezeu îl va distruge și va șterge de pe fața pământului prezența lui plină de ură.

Și, în plus, la fel cum în Israel nu s-a întâmplat niciodată să nu existe o SUCCESIUNE DE MARTORI CREDINCIOȘI care să denunțe idolatria poporului lui Dumnezeu, la fel s-a întâmplat și în cazul romanismului. Toți profeții au mărturisit împotriva idolatriei iudeilor. Isaia, Ieremia și Ezechiel, Osea și Amos au fost martori aprigi împotriva acestui lucru; dar poate că cel mai reprezentativ martor dintre toți a fost Ilie din Tishbit. Acest om sfânt și serios era unul care se temea de Dumnezeu și, prin urmare, nu se temea de privirile semenilor săi. Deși Izabela îi ucisese pe profeții Domnului, El nu ezită să-l trezească la realitate pe Ahab, acuzându-l îndrăzneț că idolii lui sunt cauza foametei care a devastat țara. „Nu eu aduc nenorocirea asupra lui Israel, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului și ai urmat pe Baal!” **(1 Împărați 18:18).**

> **18.** Ilie a răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului şi te-ai dus după Baali.

Forțat să fugă în deșert pentru a-și salva viața, îl auziți implorându-L pe Dumnezeu să-Și apere Numele, „căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au dărâmat altarele Tale și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi, și numai eu am rămas, și ei caută să-mi ia viața!” (**1 Împărați 19:14**)

> **14.** El a răspuns: „Am fost plin de rîvnă pentru Domnul, Dumnezeul oştirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legămîntul Tău, au sfărîmat altarele Tale, şi au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, şi caută să-mi ia viaţa.“

La fel precum acești martori iudei, martorii creștini din vremurile ulterioare erau foarte zeloși pentru Domnul, întristați și indignați de profanarea Numelui Său și a cauzei Sale. La fel ca profeții, ei au fost combătuți, disprețuiți, denunțați, persecutați, alungați și uciși. Cine erau acești martori creștini? Ei erau, pentru a folosi cuvintele unuia dintre ei, un hughenot exilat, *„cei care, de la nașterea anticristianismului, au plâns împotriva erorilor și idolatriei sale”*. Dacă doriți să le aflați numele, acest hughenot vi le va spune. El spune în *„Comentariul său la Apocalipsă”*: *„Erau numiți berengari, stercoriști, valdenzi, albigenzi, leoniști, petrobrusieni, henricieni, wycliffi, lollarzi etc.; așa cum sunt acum luterani, zwinglieni, calviniști, sacramentarieni, hughenoți, eretici, schismatici etc.; iar la aceste nume reproșabile dușmanii lor*

au adăugat amenzi, confiscări, închisori, exiluri și condamnări la moarte."[1]

[1] *"A New System of the Apocalypse" p. 214*

Citiți cartea lui Fox, „Acts and Monuments of the Martyrs" (Faptele și monumentele martirilor), dacă doriți un raport mai cuprinzător despre viața și mărturia acestor martori credincioși, mărturia împotriva Anticristului și a idolii lui abominabili, precum și despre suferințele îndurate de ei în numele adevărului, de-a lungul secolelor întunecate. Dumnezeu nu a rămas niciodată fără martori. De-a lungul întregii epoci întunecate, au existat oameni curajoși și sfinți care s-au ținut departe de decăderea Romei, așa cum am văzut, care au denunțat idolii ei, care au îndurat răutatea ei, care au îndrăznit să înfrunte mânia fiarei sălbatice care se opunea sângelui și tindea spre păcat. Despre acești martori vom vorbi din nou în contextul profeției din Noul Testament referitoare la Reforma Protestantă.

Între timp, aș dori să vă reamintesc că, din existența acestei analogii, rezultă că judecățile morale aplicabile apostaziei iudaice și Reformei se aplică și creștinilor. A justifica apostazia creștină înseamnă, în principiu, a justifica apostazia iudaică, care a fost condamnată atât de clar în Cuvântul lui Dumnezeu; iar a condamna Reforma creștină înseamnă, în principiu, a condamna în mod egal și această reformă iudaică, care a fost atât de evidentă cu aprobarea divină. A aproba apostazia, fie ea iudaică sau creștină, înseamnă a aproba lucrarea păcatului și a lui Satan; iar a condamna Reforma, fie ea iudaică sau creștină, înseamnă a condamna lucrarea providenței și harului divin. Dușmanii Reformei sunt dușmanii lui Dumnezeu. Cei care vor să dărâme sanctuarul ridicat de Reforma Protestantă ar fi dărâmat și al doilea templu, construit de exilații din captivitatea babiloniană. Dar ce spunea promisiunea lui Dumnezeu despre acest al doilea templu? „Fiți tari, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi [...] și voi zgudui toate popoarele păgâne, și dorința tuturor popoarelor păgâne se va împlini; și voi umple această casă cu slavă, zice Domnul oștirilor. [...] Slava aceasta a casei va fi mai mare decât cea dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pace!" (Hagai 2:4-9 KJV)

> **4**. „Totuşi, acum, fii tare, Zorobabele, zice Domnul, şi fii tare, Iosua, fiul lui Iosedec, marele preot, şi fii tare, tot poporul ţării, zice Domnul, şi lucrează! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oştirilor."
> **5**. După cuvântul pe care l-am făcut cu voi când aţi ieşit din Egipt, Duhul Meu rămâne în mijlocul vostru. Nu vă temeţi.

6. Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „Încă o dată, peste puțin timp, voi clătina cerurile și pământul, marea și uscatul.”
7. Voi clătina toate neamurile și va veni pofta tuturor neamurilor și voi umple casa aceasta de slavă, zice Domnul oștirilor.
8. Argintul este al Meu și aurul este al Meu, zice Domnul oștirilor.
9. Slava acestei case de pe urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pace, zice Domnul oștirilor.

Și din nou: „Domnul pe care-L căutați va veni deodată la templul Său” (Maleahi 3:1 din KJV).

1. Iată, Eu voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care-L căutați, va veni deodată la Templul Său; solul legământului , în care vă doriți: iată, El vine, zice Domnul oștirilor.

II.
PROFEŢIA REFORMEI DIN NOUL TESTAMENT

În al doilea rând, ne îndreptăm atenția către PROFEȚIILE REFORMEI din ultima carte a Bibliei. Și aici, profeția este una activă, dar în loc să se desfășoare în istoria reală, ea este pusă în scenă ca într-o piesă de teatru. Astfel, întreaga dramă a Apocalipsei este prezentată în mod activ. Ființe simbolice întreprind acțiuni simbolice. Personajele din viziunea lui Ioan includ ființe cerești, pământești și satanice, toate fiind reprezentative și simbolice. Hristos este reprezentat de „un miel sacrificat" sau de un înger puternic, îmbrăcat în nori; Satana, care simbolizează Imperiul Roman, de „un mare balaur roșu ca focul"; și așa mai departe. În niciun alt mod nu s-ar fi putut oferi o imagine atât de clară a evenimentelor vremii într-un format atât de compact. Cartea Apocalipsei conține descrierile lui Ioan ale hieroglifelor vii, în mișcare și active, pe care le-a văzut. El folosește în mod constant cuvintele „și am văzut", „și am auzit". Când citim, ar trebui să încercăm mai întâi să identificăm cu exactitate hierogliful pe care Ioan l-a văzut și îl descrie, iar apoi să ne gândim la semnificația lui. Alte pasaje biblice care folosesc figuri sau simboluri similare oferă, în majoritatea cazurilor, indicii decisive și revelatoare cu privire la semnificație.

Și Ioan participă la eveniment. El vorbește și este abordat, iar când face acest lucru, el reprezintă adevărații martori ai lui Hristos din acea vreme și în circumstanțele prezise. El însuși este, ca să spunem așa, un hieroglif și reprezintă adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, care vor trăi în perioadele succesive ale căror evenimente sunt prezise.

Piesa în ansamblu sugerează istoria externă și internă
a Bisericii din vremea lui Ioan până la a doua Sosire. Deoarece istoria sa externă depinde în mare măsură de starea lumii în care există Biserica, multe evenimente pur seculare – precum căderea Imperiului Roman – își au locul în acest dramă profetică. Căci, la fel cum un călător întreprinde o călătorie cu un vas, istoria vasului devine istoria sa pentru acea perioadă. Și la fel cum istoria unui individ nu poate fi povestită fără a ține seama de mediul său, nici istoria Bisericii nu poate fi povestită fără a ține seama de starea contemporană a lumii în care ea există. În plus, providența folosește evenimente externe în conducerea Bisericii; războaiele și invaziile sunt judecăți, la fel ca revoluțiile și revoltele, foametea și ciuma. Prin urmare, ele au locul lor legitim în istoria Bisericii.

Dar Biserica are și o istorie spirituală interioară, care nu depinde de evenimentele pământești, ci de influențele cerești și satanice. Dacă ea este primită, reînviată, înălțată și făcută victorioasă spiritual, atunci este pentru că Capul ei glorios acționează în ea și în numele ei. Dacă este trădată, coruptă, indusă în eroare sau persecutată și oprimată, atunci este pentru că Satan acționează împotriva ei în și prin dușmanii ei. În Apocalipsă, aceste influențe spirituale sunt simbolizate la fel de clar ca și evenimentele istorice materiale. Ele sunt percepute ca active, dar întotdeauna indirect, prin forțe sau actori externi. Astfel, evenimentele materiale pământești din această minunată profeție sunt în permanență legate de cauzele lor spirituale ascunse. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, îngerii și arhanghelii și spiritele celor drepți sunt văzuți în acțiune sub diferite simboluri, la fel precum și diavolul și reprezentanții săi. Sub simbolurile balaurului și ale animalelor sălbatice, ei sunt percepuți cum se opun lui Hristos și acționează împotriva Lui, persecutând și măcelărind martorii Lui credincioși.

Viziunile acestei cărți minunate și sfinte, a cărei studiere este însoțită de o binecuvântare specială, formează o istorie profetică a Bisericii și a lumii, de la vremea apostolilor până în prezent și până la sfârșitul acestei ere. Viziunile sunt, după cum știți, împărțite în trei grupe de câte șapte unități: mai întâi șapte peceți, apoi șapte trâmbițe și apoi șapte potire (sau fiole) ale mâniei. În mare (pentru că nu am timp să spun mai multe despre asta și nici nu este necesar pentru subiectul nostru), primii șase peceți reprezintă evenimente care se întind de la vremea lui Ioan până la căderea păgânismului și stabilirea creștinismului pe pământul roman; în timp ce a șaptea pecete conține cele șapte trâmbițe și tot ce urmează. Primele patru trâmbițe arată invaziile gotice și căderea vechiului Imperiu Roman în secolul al V-lea. Următoarele două trâmbițe redau evenimente din est, nu din vest; a cincea trâmbiță profețește cuceririle saracene din secolele al VII-lea și al VIII-lea (simbolizate prin efectele devastatoare ale unei armate de lăcuste), iar a șasea invaziile turcești din Europa de Est, care s-au întins de la mijlocul secolului al XI-lea până la mijlocul secolului al XV-lea. Acestea și suferința insuportabilă pe care au provocat-o bisericilor grecești din Est sunt simbolizate în cea de-a șasea trâmbiță prin acțiunea armatei călăreților de pe marele fluviu Eufrat, descrisă în capitolul al nouălea al Cărții Apocalipsei. Această viziune continuă povestea profetică până la căderea Constantinopolului – capitala Imperiului Roman de Răsărit – în fața turcilor în anul 1453 d.Hr.; iar restul secolului al XV-lea pare să fie acoperit de profeție prin următoarea afirmație: „Iar ceilalți oameni, care nu au fost uciși de aceste plăgi, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine

demonilor și idolilor din aur, argint, bronz, piatră și lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să meargă. Și nu s-au pocăit nici de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curviile lor, nici de furturile lor" (Apocalipsa 9:20-21).

> **20.** Ceilalţi oameni, cari n-au fost ucişi de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mînilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, cari nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.
> **21.** Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor.

Această descriere a apostaziei și idolatriei persistente și neclintite se aplică atât creștinătății orientale, cât și celei occidentale din acea vreme. Astfel, suntem conduși cronologic până la sfârșitul secolului al XV-lea; apoi apare o ruptură și o mare schimbare în seria de viziuni!

Și care este următoarea scenă care atrage atenția privitorului sfânt? Este o viziune care reprezintă mișcarea Reformei din secolul al XVI-lea, însoțită de o prezentare retrospectivă a istoriei adevăraților martori ai lui Hristos împotriva idolatriei, de la începutul apostaziei până la sfârșitul Reformei protestante. Veți găsi această profeție extrem de interesantă în capitolul al zecelea și în primele treisprezece versete ale capitolului al unsprezecelea din Apocalipsă. Studiați-o cu atenție și veți vedea că viziunea constă în manifestarea unui înger glorios și puternic, care simbolizează în mod evident pe Hristos însuși, și în înmânarea a trei lucruri de către El lui Ioan (în calitatea sa reprezentativă):

1. Despre o carte deschisă pe care trebuie să o mănânce;
2. Despre o sarcină importantă pe care trebuie să o îndeplinească; și
3. Despre o măsură cu care trebuie să măsoare templul lui Dumnezeu.

> Apocalipsa 10
> **1.** Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele, şi picioarele lui erau ca nişte stîlpi de foc.
> **2.** În mînă ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stîng pe pămînt,
> **3.** şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Cînd a strigat el, cele şapte tuned au făcut să se audă glasurile lor.
> **4.** Şi cînd au făcut cele şapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; şi am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluieşte ce

au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!“
5. Şi îngerul, pe care-l văzusem stînd în picioare pe mare şi pe pămînt, şi-a ridicat mîna dreaptă spre cer,
6. şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pămîntul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,
7. ci că în zilele în cari îngerul al şaptelea va suna din trîmbiţa lui, se va sfîrşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.
8. Şi glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, şi mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mîna îngerului, care stă în picioare pe mare şi pe pămînt!“
9. M-am dus la înger, şi i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o“, mi-a zis el, „şi mănîncă-o; ea îţi va amărî pîntecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.“
10. Am luat cărticica din mîna îngerului, şi am mîncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mîncat-o, mi s-a umplut pîntecele de amărăciune.
11. Apoi mi-au zis: „Trebuie să proroceşti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi.“

Apocalipsa 11:1-11

1. Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, şi mi s-a zis: „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină în el.
2. Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfînta cetate patruzeci şi două de luni.
3. Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.
4. Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, cari stau înaintea Domnului pămîntului.
5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sînge, şi să lovească pămîntul cu orice fel de urgie, oridecîteori vor voi.
7. Cînd îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adînc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî.
8. Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în

înţeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma“ şi „Egipt“, unde a fost răstignit şi Domnul lor.
9. Şi oameni din orice norod, din orice seminţie, de orice limbă şi de orice neam, vor sta trei zile şi jumătate, şi vor privi trupurile lor moarte, şi nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormînt.
10. Şi locuitorii de pe pămînt se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimete daruri unii altora, pentrucă aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului.
11. Dar după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă dela Dumnezeu a intrat în ei, şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe ceice i-au văzut.
12. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiţi-vă aici!“ Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut.
13. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ, şi s-a prăbuşit a zecea parte din cetate. Şapte mii de oameni au fost ucişi în cutremurul acesta de pământ. Şi cei rămaşi, s-au îngrozit şi au dat slavă Dumnezeului cerului.

Urmează povestea celor „doi martori” ai lui Hristos, simbolizați prin doi măslini și două sfeșnice; povestea faptelor și suferințelor lor, a persecuției și uciderii lor de către dușmanii lor, a morții lor scurte, asemănătoare unei transe, și a învierii și înălțării lor rapide. În cele din urmă, va avea loc un mare cutremur sau o mare revoluție și va cădea o zecime din oraș sau o zecime din creștinătatea romană.

Întrebați-mă care sunt motivele pentru care afirm că „îngerul puternic” din această viziune nu este altul decât Hristos însuși. Vreau să vi-l dezvălui! Puterea și splendoarea Lui, curcubeul care Îi înconjoară capul, strălucirea asemănătoare cu soarele a chipului Său și asemănarea picioarelor Sale cu stâlpi de foc – toate aceste caracteristici Îl identifică ca fiind Fiul Omului, pe care Ioan l-a văzut în prima viziune din această carte. Poziția și cuvintele Sale îl identifică cu cel pe care Daniel îl numește „stăpânul meu” în ultimul capitol al cărții sale. Niciun înger nu este îmbrăcat cu un nor și încununat cu un curcubeu, strălucitor ca soarele, sau vorbește cu o voce plină de măreție, sau adoptă o atitudine care implică stăpânirea asupra pământului și a mării și „își pune piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ” (Apocalipsa 10:2). Niciun înger nu ar vorbi despre „cei doi martori ai mei” (Apocalipsa 11:3) sau nu ar pretinde că le dă oamenilor putere și autoritate. Există o măreție a sunetului și o măreție a înfățișării și a acțiunilor acestui înger, care îl deosebește de toți ceilalți îngeri inferiori din carte, la fel cum cerul se

deosebește de pământ. Este Domnul îngerilor și al oamenilor deopotrivă, care se manifestă în acest moment în drama sfârșitului timpurilor; și tocmai manifestarea ne pregătește pentru evenimente de cea mai mare importanță, evenimente precum cele care au avut loc în locul manifestării efective a lui Hristos pe pământ, evenimente precum prima răspândire a Evangheliei în epoca apostolică. Manifestarea este, desigur, doar simbolică. Predicția nu este că Hristos ar apărea vizibil în momentul respectiv. El acționa, dar indirect. Acțiunile sale ar fi cauza acțiunilor umane. Influența Sa măreață și intervenția Sa ar deveni vizibile în cursul evenimentelor cotidiene. El își va revela puterea în providența Sa.

Această ființă minunată ține în mână, nu șapte stele, ca în prima viziune, ci o carte mică – deschisă. La porunca cerului, Ioan îi cere îngerului această mică carte și o primește cu îndemnul: „Ia-o și mănânc-o, și îți va provoca amărăciune în stomac, dar în gură va fi dulce ca mierea" (Apocalipsa 10:9,11).

> **9.** M-am dus la înger, şi i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o", mi-a zis el, „şi mănîncă-o; ea îţi va amărî pîntecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea."

Se adaugă imediat:

> **11.** Apoi mi-au zis: „Trebuie să proroceşti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi."

Această reprezentare remarcabilă, aceea de a mânca o carte și apoi de a proclama conținutul acesteia altora, nu apare pentru prima dată aici. Găsim o reprezentare identică în Vechiul Testament, unde Ezechiel primește porunca să mănânce un sul, să meargă la casa lui Israel și să vorbească; iar acțiunea este explicată în mod corespunzător. În Ezechiel 3:3-11 citim:

> **3.** El mi-a zis: „Fiul omului, hrăneşte-ţi trupul şi umple-ţi măruntaiele cu sulul acesta, pe care ţi-l dau!" - L-am mîncat, şi în gura mea a fost dulce ca mierea.
> **4.** El mi-a zis: „Fiul omului, du-te la casa lui Israel, şi spune-le cuvintele Mele!
> **5.** Căci nu eşti trimes la un popor cu o vorbire încurcată şi cu o limbă greoaie, ci la casa lui Israel.
> **6.** Nu la nişte popoare mari, cu o vorbire încurcată şi cu o limbă greoaie, ale căror cuvinte să nu le poţi pricepe. Negreşit dacă te-aş trimete la ele, te-ar asculta!
> **7.** Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentrucă nu vrea să M-asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată şi inima împietrită.

8. Iată, îţi voi face faţa tot aşa de aspră ca şi feţele lor, şi fruntea tot aşa de aspră ca fruntea lor.
9. Îţi voi face fruntea ca un diamant, mai aspră decît stînca. Nu te teme şi nu te speria de ei, căci sînt o casă de îndărătnici!“
10. El mi-a zis: „Fiul omului, primeşte în inima ta şi ascultă cu urechile tale toate cuvintele pe cari ţi le spun!
11. Du-te la prinşii de război, la copiii poporului tău: vorbeşte-le, şi, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu!»

Prin urmare, nu avem nicio îndoială cu privire la semnificația acestei reprezentări simbolice din viziune. Ioan a început mai întâi să învețe și să înțeleagă conținutul micii cărți, apoi a ieșit și a vestit mesajul său altora ca fiind Cuvântul Domnului.

Și ce este această mică carte sau broșură? Ce altceva poate fi ea decât Biblia – acest dar binecuvântat al lui Dumnezeu, Cuvântul Său? Aici, ea este dată Bisericii din nou, pentru a doua oară. Și, într-adevăr, atât de mult timp Biblia a fost îngropată în limba latină, atât de mult timp a fost ascunsă de popor, atât de mult timp a fost declarată nulă de tradițiile oamenilor, încât a trebuit să fie dată din nou Bisericii ca o carte nouă, când a fost redescoperită, studiată din nou și republicată, ca să spunem așa, de reformatorii de la sfârșitul Evului Mediu.

Când Martin Luther – pe atunci în vârstă de aproximativ douăzeci de ani și student la Universitatea din Erfurt – a găsit o Biblie latină din pură întâmplare, a fost uimit.

„Într-o zi, el deschide mai multe cărţi din bibliotecă, una după alta, pentru a vedea cine erau autorii lor. Unul dintre volumele pe care le deschide îi atrage atenţia. Nu a mai văzut niciodată unul ca acesta. Citeşte titlul... Este o Biblie! O carte rară, complet necunoscută pe atunci. Interesul său este puternic stârnit; El este complet uimit să găsească în acest volum mai mult decât fragmentele din Evanghelii şi epistole pe care Biserica le-a ales pentru a fi citite public în biserici în fiecare zi de sabat. Până acum, el crezuse că acestea constituiau întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar aici sunt atâtea pagini, capitole şi cărţi despre care el nu avea habar. Inima îi bate puternic când ţine în mână această scriere inspirată divin, şi răsfoieşte toate paginile cu sentimente care nu pot fi descrise. Prima pagină pe care îşi îndreaptă atenţia îi povesteşte povestea lui Hannah şi a tânărului Samuel. El citeşte, iar sufletul său este cuprins de un sentiment de fericire debordantă. Copilul

pe care părinţii îl încredinţează lui Iehova pentru toate zilele vieţii sale; cântecul Hannei, în care ea declară că Domnul îi ridică pe săraci din ţărână şi pe nevoiaşi din noroi, că El îi face prinţi; Tânărul Samuel, care creşte în prezenţa Domnului: întreaga poveste, întreaga carte pe care a descoperit-o îl face să simtă ceva ce nu a mai simţit niciodată. Se întoarce acasă, cu inima plină. „O, Doamne!", gândeşte el, „Ce bine ar fi dacă Dumnezeu mi-ar da într-o zi o astfel de carte!" Luther nu cunoştea nici greaca, nici ebraica, deoarece este puţin probabil să fi studiat aceste limbi în primii doi-trei ani de studii universitare. Biblia care îl făcea atât de fericit era în latină. Curând după aceea, revenind la comoara sa din bibliotecă, citeşte şi reciteşte, iar uimit şi bucuros se întoarce din nou să citească. Primele raze ale unei noi adevăruri i s-au revelat atunci. În acest fel, Dumnezeu i-a dat Cuvântul Său. El a descoperit cartea pe care avea să o dăruiască într-o zi compatrioţilor săi în acea traducere admirabilă în care Germania a contemplat revelaţiile lui Dumnezeu timp de trei secole. Era poate prima dată când o mână luase această carte preţioasă din locul pe care îl ocupa în biblioteca din Erfurt. Această carte, zăcând pe rafturile necunoscute ale unei secţiuni obscure a bibliotecii din Erfurt, urma să devină cartea vieţii pentru un popor întreg. Reforma era ascunsă în această Biblie.[1]

[1] *D'Aubigné: „History of the Reformation = Istoria Reformei", Volumul I, p. 113*

Mai târziu, când chinurile sufleteşti l-au alungat pe tânărul student de la universitatea sa iubită într-o mănăstire augustină, în căutarea mântuirii după care tânjea, aceeaşi carte binecuvântată, cu învăţăturile sale minunate despre iertarea păcatelor şi îndreptăţirea prin credinţă, i-a liniştit sufletul tulburat şi i-a înviat sufletul la o nouă viaţă spirituală. Staupitz, vicarul general al ordinului său, care s-a dovedit a fi un adevărat pastor al bietului tânăr călugăr, i-a dăruit propria sa Biblie. Bucuria lui a fost imensă. În curând a ştiut unde să găsească un pasaj atunci când avea nevoie de el. A studiat paginile cu multă seriozitate, în special scrisorile Sfântului Pavel. Tânărul reformator a mânuit cu curaj sabia Duhului care îi fusese astfel pusă în mână.

„Reforma, care a început cu luptele unui suflet smerit în camera unei mănăstiri din Erfurt, nu s-a terminat niciodată. Un individ necunoscut, cu Cuvântul Vieţii în mână, a stat în picioare în prezenţa măreţiei lumeşti şi a făcut-o să tremure. El îndreptase mai întâi acest cuvânt împotriva lui Tetzel şi a numeroaselor sale hoarde; iar aceşti negustori lacomi fugiseră

după o rezistență temporară. Apoi s-a opus trimisului Romei la Augsburg; iar trimisul, ca și cum ar fi fost paralizat, i-a permis prăzii să-i scape. Ulterior, el s-a opus maestrului învățăturii din sălile din Leipzig, iar teologii uimiți au fost nevoiți să asiste la cum armele lor silogistice au fost sparte în mâinile lor. În cele din urmă, el s-a opus Papei, care, deranjat din somn, s-a ridicat pe tronul său și a tunat asupra călugărului enervant; și totuși, toată puterea capului „creștinătății" fusese paralizată de acest cuvânt. Dar cuvântul mai avea de dus o ultimă luptă. Era necesar să triumfe asupra împăratului Occidentului, asupra regilor și prinților pământului, pentru a-și ocupa apoi, victorios asupra tuturor puterilor lumii, locul în adevărata Biserică, pentru a domni în ea ca pur Cuvânt al lui Dumnezeu.[1]

[1] *D'Aubigné:* 'History of the Reformation = *Geschichte der Reformation", Band II., S. 129*

„Lăsați să credem în Evanghelie, să credem în Sfântul Pavel și nu în scrisorile și declarațiile Papei", obișnuia Luther să spună. *„Ești tu omul care îndrăznește să reformeze papalitatea?"*, l-a întrebat într-o zi un funcționar. *„Da"*, a răspuns Luther; *„eu sunt omul acela. Am încredere în Dumnezeul atotputernic, a cărui CUVÂNT îl am în fața mea." „Mai degrabă îmi sacrific trupul și viața, mai degrabă îmi las brațele și picioarele să mi se taie"*, i-a spus el arhiepiscopului, care încerca să-l convingă să-și retragă scrierile, *„decât să renunț la CUVÂNTUL PUR ȘI ADEVĂRAT AL LUI DUMNEZEU"*.

Din închisoarea sa izolată, de la Wartburg, în pădurile Turingiei, asemănătoare cu cea din Patmos, Luther a transmis țării sale această comoară neprețuită, Cuvântul lui Dumnezeu, într-o traducere care este încă folosită în Germania. El simțea că Biblia, care îl eliberase pe el, era singura care putea elibera poporul său. *„Era necesar ca o mână puternică să deschidă porțile greoaie ale acelui arsenal al Cuvântului lui Dumnezeu, în care Luther însuși își găsise armura, și ca acele bolți și săli antice, pe care nimeni nu le mai traversase de secole, să fie redeschise larg poporului creștin pentru ziua luptei." „Lăsați această unică carte"*, exclama el, *„să fie în toate limbile, în toate țările, sub ochii tuturor, în urechile tuturor, în inimile tuturor"*; *și din nou: „Scriptura, fără niciun comentariu, este soarele de la care toți învățătorii trebuie să primească lumină"*.

Și nu numai Luther, ci toți reformatorii – ca și apostolii – considerau Cuvântul lui Dumnezeu singura lumină, așa cum considerau jertfa lui Hristos singura mântuire. Ei au dat lumii cartea pe care Hristos le-o dăruise, pe care o considerau dulce pentru sufletele lor, deși mai târziu le-a cauzat amare

dificultăți. Un principiu consacrat al Reformei era acela de a respinge numai ceea ce era *„contrar unei interpretări clare și formale a Sfintelor Scripturi”*. *„Numai aici se găsește adevărata hrană a sufletului”*, spunea Luther, care era foarte familiarizat și cu scrierile filosofilor și ale cărturarilor – *„Doar aici.” „Vă spuneți: Oh, dacă aș putea să-L aud pe Dumnezeu! Atunci ascultă, omule, fratele meu. Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, îți vorbește.”*

Odată tipărit și publicat, Noul Testament a contribuit mai mult la răspândirea renașterii creștinismului primitiv decât toate celelalte eforturi ale reformatorilor. Traducerea a fost excelentă; ca operă literară, a încântat toate păturile sociale. A fost vândută la un preț atât de moderat încât toată lumea și-a putut permite să o cumpere, iar aceasta a stabilit curând Reforma pe o bază de neclintit. Numeroase ediții au fost tipărite într-un timp incredibil de scurt. Vechiul Testament, scris de aceeași mână, a urmat curând, și ambele au fost răspândite de o populație care până atunci era familiarizată doar cu scrierile neprofitabile ale cărturarilor. Biblia a fost primită cu mare entuziasm. „*Voi ne-ați predicat pe Hristos*", a spus poporul reformatorului. *„Acum este posibil pentru noi să auzim propria Sa voce.”* Degeaba, Roma și-a aprins focurile și a ars cartea. Nu a făcut decât să crească cererea, iar în curând teologii papali – cărora le-a fost imposibil să suprime traducerea lui Luther – au fost forțați să imprime o ediție concurentă a lor.

După ce Biblia a fost citită în casele creștinilor, marea schimbare nu a mai putut fi împiedicată. O nouă viață, noi gânduri, noi standarde, un nou curaj au luat naștere. Cuvintele lui Dumnezeu au fost auzite la focurile poporului, iar puterea preotului a dispărut. *„Efectul a fost enorm. Creștinismul Bisericii Primitive, care a ieșit din uitarea în care se afundase de secole odată cu publicarea Sfintei Scripturi, a fost astfel prezentat ochilor națiunii; și acest lucru a fost suficient pentru a justifica atacurile asupra Romei. Cei mai modești indivizi – cu condiția să cunoască alfabetul german – femeile și mecanicii (aceasta este descrierea unui contemporan) citesc Noul Testament cu pasiune. Ei îl purtau cu ei și îl știau în curând pe de rost, iar pe aceste pagini era prezentată în detaliu concordanța perfectă dintre Reforma lui Luther și revelația lui Dumnezeu.”*

În Franța a fost la fel. În 1522 a apărut în Franța o traducere a celor patru Evanghelii realizată de un anume Lefèvre, iar la scurt timp după aceea a apărut și întregul Noul Testament. A urmat apoi o versiune a Psalmilor. În Franța, la fel ca în Germania, efectul a fost enorm. Atât oamenii învățați și nobilii, cât și oamenii simpli au fost mișcați. *„În mulți”*, spune un cronicar din secolul al XVI-lea, *„a apărut o dorință atât de arzătoare de a cunoaște calea mântuirii, încât meșteșugari, țesători, filatori și camerali s-au angajat, în timp ce*

își desfășurau activitatea meșteșugărească, să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu și să găsească mângâiere în acesta. În special duminicile și sărbătorile erau folosite pentru a citi Scriptura și pentru a căuta bunăvoința Domnului."

Piosul Briconnet, episcop de Meaux, a trimis o copie surorii lui Francisc I și i-a cerut să i-o înmâneze fratelui ei. *„Acest lucru, venind din partea ta"*, a adăugat el, *„nu poate fi decât plăcut. Este un festin regal"*, a continuat bunul episcop, *„hrănește fără a strica și vindecă toate bolile. Cu cât îl gustăm mai mult, cu atât mai mult îl dorim, cu un apetit infailibil și nesățios"*. *„Evanghelia"*, scria Lefèvre în bătrânețe, *„cucerește deja inimile tuturor celor mari și mici, și în curând se va răspândi în toată Franța, distrugând pretutindeni invențiile oamenilor"*. Bătrânul doctor prinsese viață; ochii lui, care erau întunecați, străluceau; vocea lui tremurândă era din nou puternică. Era ca în cazul bătrânului Simeon, care i-a mulțumit Domnului că a văzut mântuirea Lui (Luca 2:25-35).

> *Cîntarea lui Simeon.*
> **25.** Şi iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viaţă sfîntă, şi era cu frica lui Dumnezeu. El aştepta mîngîierea lui Israel, şi Duhul Sfînt era peste el.
> **26.** Duhul Sfînt îl înştiinţase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului.
> **27.** El a venit în Templu, mînat de Duhul. Şi, cînd au adus părinţii înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea,
> **28.** Simeon L-a luat în braţe, a binecuvîntat pe Dumnezeu, şi a zis:
> **29.** „Acum, slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău.
> **30.** Căci au văzutochii mei mîntuirea Ta,
> **31.** pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,
> **32.** lumina care să lumineze neamurile, şi slava poporului Tău Israel."
> **33.** Tatăl şi mama Lui se mirau de lucrurile cari se spuneau despre El.
> **34.** Simeon i-a binecuvîntat, şi a zis Mariei, mama Lui: „Iată, Copilul acesta este rînduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn, care va stîrni împotrivire.
> **35.** Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gîndurile multor inimi."

Farel, reformatorul francez, prețuia exclusivitatea Cuvântului lui Dumnezeu ca regulă de credință și datoria de a reveni la utilizarea lui. În marea mărturisire protestantă de la Augsburg, noile învățături ale Reformei sunt fundamentate printr-o simplă referire la Biblie. De la început până la sfârșit,

de la germenul ei inițial în sufletul lui Luther până la ziua încoronării Reformei, Biblia a fost inima și nucleul mișcării; iar protestantismul a inundat între timp lumea cu Biblii. Vă mirați atunci că profeția face din predarea unei *„cărticele deschise”* către reprezentantul bisericii de atunci un motiv principal al reprezentării sale?

Dar trebuie să vă amintiți că acesta nu a fost singurul lucru pe care Ioan l-a primit de la îngerul puternic. A urmat o mare misiune, pe care trebuia să o îndeplinească.

El, care din vremuri străvechi le spusese ucenicilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura!” (Marcu 16:15),

> **15.** Apoi le-a zis: „Duceţi-vă în toată lumea, şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură.

reînnoiește această însărcinare lui Ioan în caracterul ei reprezentativ și îi spune: „Vei proroci din nou multor popoare, neamuri, limbi și împărați!” (Apocalipsa 10:11).

> **11.** Apoi mi-au zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împărați.“

Este o a doua trimitere în lume a mesajului Evangheliei, o a doua numire de martori pentru a vesti vestea bună.

Și acest lucru era necesar, deoarece ordinea fundamentală a vestirii Evangheliei fusese de mult uitată de romaniști; Predicatorul se pierduse în preotul sacrificator; poporul nu mai avusese de secole pe nimeni care să le poată frânge pâinea vieții. Luther a demisionat inițial din funcția de predicator, însă acest lucru i-a fost impus de circumstanțe. După ce a terminat traducerea cărții și s-a întors din izolare la Wartburg, a început să publice adevărul atât din amvon, cât și prin presă. „Nu de la oameni am primit Evanghelia”, i-a scris el prințului elector, „ci din cer, de la Domnul Isus Hristos; și de acum înainte doresc să mă consider pur și simplu slujitorul Lui și să accept titlul de evanghelist”. A început să predice într-o veche sală din lemn din Wittenberg, iar în curând cele mai mari biserici au fost nevoite să-l asculte. În decurs de doi-trei ani, Evanghelia a fost predicată și citită în toată Germania, Suedia, Danemarca, Pomerania, Livonia, Franța, Belgia, Spania și Italia, precum și pe insula noastră. Bilney a procurat o copie a Noului Testament de la Erasmus și a găsit alinare și mângâiere în studiul său. „Atunci”, spune el, *„Scripturile mi-au devenit mai dulci decât mierea sau fagurele de miere”*; și a adăugat: *„de îndată ce, prin harul lui Dumnezeu, am început să gust dulceața acelei lecții cerești pe care nimeni altcineva în afară de*

Dumnezeu nu o poate învăța, I-am cerut Domnului să-mi întărească credința și, în cele din urmă, nu mi-am dorit altceva decât să fiu mângâiat de El, astfel încât Duhul Său să-i învețe pe păcătoși căile Sale."

Renunțând la titlul roman de *„preot"* și doctor, Luther se autointitulează pur și simplu *„predicator"* într-un tratat împotriva ierarhiei papale. Iar bisericile reformate au asigurat menținerea, nu a jertfelor aduse preoților, ci a simplei predicări a Evangheliei. *„În papalitate"*, spune Luther în *„Discursurile de la masă"*, *„preoții nu sunt formați pentru slujba de propovăduire și învățare a Cuvântului lui Dumnezeu; căci atunci când un episcop hirotonește pe cineva, el spune: «Primește puterea de a celebra liturghia pentru cei vii și cei morți». Dar noi hirotonisim slujitori, după porunca lui Hristos, [...] pentru a propovădui Evanghelia curată și Cuvântul lui Dumnezeu."* Astfel, în Biserica Reformată Suedeză s-a decis că nimeni nu va fi hirotonisit dacă nu se simte capabil și dispus să predice Evanghelia. În loc să le pună în mâini potirul și ostia, reformatorii le-au înmânat noilor hirotoniți o *„carte mică"* – Noul Testament – cu cuvintele: *„Primește autoritatea de a citi și de a predica Evanghelia"*. Dacă o Biblie restaurată este prima și cea mai importantă caracteristică a Reformei, atunci cu siguranță următorul pas este o reînnoire a predicării Evangheliei.

Dar lui Johannes (în calitatea sa reprezentativă) i s-a încredințat încă un al treilea lucru. În viziune, era *„o riglă de măsură, asemănătoare unui toiag"*, cu ajutorul căruia el trebuia să măsoare *„templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el"* (**Apocalipsa 11:1**),

> **1.** Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, şi mi s-a zis: „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină în el.

omițând curtea exterioară, deoarece aceasta fusese dată neamurilor păgâne, care urmau să calce în picioare cetatea sfântă timp de 42 de luni. Era în primul rând o măsură, dar arăta ca un toiag al autorității princiare sau ecleziastice – *„o măsură, asemenea unui toiag"*. Această măsurare a *„templului lui Dumnezeu"* – simbolul Bisericii exterioare, vizibile în lume – și această poruncă de a defini și măsura limitele și dimensiunile sale, incluzând o parte și excluzând alta, pare a fi o direcție de a acorda atenție și de a defini fundamentele și limitele sau restricțiile noilor Biserici reformate și de a le separa în mod oficial și public de Biserica apostată a Romei.

Dacă creștinismul protestant își datorează nașterea Bibliei și creșterea sa timpurie predicării reînviate a Evangheliei, el își datorează continuitatea constituției sale definitive ca organizație ecleziastică separată de romanism. Asta a venit la momentul potrivit. Mai întâi, reformatorii au trebuit să se

ocupe de esența și fundamentul mișcării în sine; latura spirituală le-a acaparat toate eforturile. O reformă a crezului, a doctrinei, a vieții și a manierelor, a închinării, a rânduielilor — toate acestea au fost mai întâi. Dar a urmat altceva – și dacă schimbarea urma să fie de durată, trebuia să urmeze ceva suplimentar și de altă natură. Când se naște copilul, trebuia îmbrăcat și numit; viața întâi, organizarea după.

Era necesară o întruchipare a noii vieți într-o nouă organizație bisericească și o separare definitivă de Roma. Nu era vorba doar de faptul că Roma, la rândul ei, îi excomunica și anatemiza pe cei pe care îi numea eretici. Reformatorii aveau sentimentul că aveau de îndeplinit o datorie solemnă. Trebuiau să-și justifice propria separare de apostazie printr-o acuzație publică ca atare. Trebuiau să alunge Roma ca parte bolnavă a adevăratei Biserici a lui Hristos. Au fost nevoiți să înființeze o nouă biserică evanghelică și protestantă pentru a o putea dota cu școli și universități, cu funcționari, servicii și clădiri și cu toate celelalte cerințe exterioare ale unui sistem religios complet organizat.

Aceasta a fost astfel următoarea etapă a mișcării reformatoare, atât în Germania, cât și în alte părți. Și acest lucru nu ar fi fost posibil fără acordul guvernelor țărilor respective. Dacă autoritatea romană urma să fie abolită, dacă proprietatea publică urma să fie transformată în scopuri protestante, dacă hirotonisirea papală urma să fie respinsă și episcopii papali urmau să fie respinși, atunci era evident că guvernele trebuiau să participe la acest proces și să sancționeze marea schimbare. De aici rezultă necesitatea „toiagul" autorității; acesta lipsea încă, până când a sosit momentul să fie utilizat.

Nu am timp să aprofundez această istorie. Principele elector Johann, care, la fel precum propriul nostru Henric al VIII-lea, considera supremația Bisericii un drept natural al coroanei, *„a exercitat-o cu hotărâre și energie, elaborând noi constituții ecleziastice după modelul marelui reformator". „Haideți să reconstruim zidurile Ierusalimului, ca să nu mai fim de râsul lumii!", le-a spus* ***Neemia 2:17*** *iudeilor.*

> **17.** Le-am zis atunci: „Vedeţi starea nenorocită în care sîntem! Ierusalimul este dărîmat, şi porţile sînt arse de foc. Veniţi să zidim iarăş zidul Ierusalimului, şi să nu mai fim de ocară!"

Astfel, Luther, Melanchthon și alți reformatori au insistat asupra introducerii unor noi forme de cult public în bisericile reformate, asupra alocării veniturilor bisericești preoților și școlilor reformate și asupra hirotonisirii unui nou grup de clerici, independent de Roma. La cererea prințului, s-a

efectuat o evaluare generală a bisericilor pentru a asigura punerea în aplicare a noului sistem și pentru a finaliza ceea ce era de dorit în întreaga Saxonie: înființarea unei BISERICI EVANGHELICE SEPARATE.

În acest aspect, Reforma se deosebește de toate mișcările anterioare de natură similară, precum cele ale lollarzilor din Anglia sau ale husiților din Boemia. Așa cum remarcă Schlegel în *„Filozofia istoriei”*, *„Reforma a fost provocată, promovată și consolidată de influența pe care Luther a dobândit-o prin impunerea autorității regelui și prin sancțiunea puterii civile. Fără această caracteristică, protestantismul ar fi căzut în anarhia fără legi a husiților”*. Această schimbare a avut loc în toate statele reformate, „Rigla de măsurare similară unui toiag” fiind predată de autoritățile civile fondatorilor noilor comunități religioase, pentru ca aceștia să o poată păstra în mod permanent.

Curtea exterioară, reprezentând biserica apostată, a fost excomunicată oficial. La parlamentul regional din Augsburg s-a insistat asupra faptului că *„Papa Roman, cardinalii și clericii nu reprezentau Biserica lui Hristos, deși printre ei se aflau unii care erau membri autentici ai acestei Biserici și care se opuneau erorilor dominante”*. Că adevărata Biserică este alcătuită numai din credincioșii care au păzit Cuvântul lui Dumnezeu și astfel au fost sfințiți și curățiți, în timp ce, pe de altă parte, ceea ce Pavel prezisese despre venirea și așezarea Anticristului în templul lui Dumnezeu s-a împlinit în papalitate; și că bisericile reformate nu s-au făcut vinovate de schismă, separându-se și alungând superstițiile romane. În răspunsul său către Papă, Luther scrie: *„Roma s-a separat de Biserica universală; dacă nu vă reformați, eu și toți cei care îl venerează pe Hristos declarăm că sediul vostru este posedat și oprimat de Satan însuși – sediul blestemat al Anticristului, căruia nu ne vom supune și cu care nu ne vom alia, ci pe care îl detestăm și îl urâm și împotriva căruia protestăm”*. *(2 Corinteni 6:14-18)*.

> *Credincioşii şi necredincioşii.*
> **14.** Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul?
> **15.** Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?
> **16.** Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu.“
> **17.** Deaceea: „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi.

18. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.“

Această separare formală a reformatorilor de biserica renegată și această organizare formală a noilor biserici cu credință evanghelică și un ceremonial pur reprezintă împlinirea acestei părți a profeției simbolice a Reformei; dar nu trebuie să ne oprim aici pentru a justifica în continuare această interpretare, deoarece o parte foarte importantă și interesantă a temei noastre ne așteaptă în continuare. Până acum, am văzut că Reforma este în primul rând rezultatul acțiunii și intervenției gloriosului Cap al Bisericii, că ea a fost produsă în mod benefic prin restaurarea Bibliei și prin mărturia reînnoită a Evangheliei în toate țările și că ea a jucat un rol în dezvoltarea unei noi organizări bisericești.

Apoi urmează o povestire retrospectivă despre istoria celor doi martori ai lui Hristos, pe care timpul nu-mi permite să o explic în întregime acum. Acești martori reprezintă fără îndoială bisericile evanghelice fidele, care au păstrat Evanghelia cu tărie în vremurile întunecate ale apostaziei romane. Ele sunt numite două sfeșnice; iar în primul capitol al cărții ni se spune că SFEȘNICELE SIMBOLIZEAZĂ BISERICILE. Ele sunt numite și măslini, iar acest simbol este folosit și în Zaharia (unde doi astfel de copaci alimentează cu ulei sfeșnicul) pentru a reprezenta slujitorii credincioși (Zaharia 4:1-14).

1. Îngerul, care vorbea cu mine, s-a întors şi m-a trezit ca pe un om, pe care-l trezeşti din somnul lui.
2. El m-a întrebat: „Ce vezi?“ Eu am răspuns: „M-am uitat şi iată că este un sfeşnic cu totul de aur, şi deaspura lui un vas cu untdelemn şi pe el şapte candele, cu şapte ţevi pentru candelele cari sînt în vîrful sfeşnicului.
3. Şi lîngă el sînt doi măslini, unul la dreapta vasului, şi altul la stînga lui.
4. Şi, luînd iarăş cuvîntul, am zis îngerului, care vorbea cu mine: „Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?“
5. Îngerul, care vorbea cu mine, mi-a răspuns: „Nu ştii ce înseamnă aceste lucruri?“ Eu am zis: „Nu, domnul meu.“
6. Atunci el a luat din nou cuvîntul, şi mi-a zis: „Acesta este cuvîntul Domnului către Zorobabel, şi sună astfel: «Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oştirilor! -
7. Cine eşti tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc şes. El va pune piatra cea mai însemnată în vîrful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!“
8. Cuvîntul Domnului mi-a vorbit astfel:
9. „Mînile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, şi tot mînile lui o vor

> isprăvi; şi veţi şti dacă Domnul oştirilor m-a trimes la voi.
> **10.** Căci cine dispreţuieşte ziua începuturilor slabe? Aceşti şapte vor privi cu bucurie cumpăna în mîna lui Zorobabel. Aceşti şapte sînt ochii Domnului, cari cutreieră tot pămîntul.“
> **11.** Eu am luat cuvîntul, şi i-am zis: „Ce însemnează aceşti doi măslini, la dreapta sfeşnicului şi la stînga lui?“
> **12.** Am luat a doua oară cuvîntul, şi i-am zis: „Ce înseamnă cele două ramuri de măslin, cari sînt lîngă cele două ţevi de aur, prin cari curge uleiul auriu din el?“
> **13.** El mi-a răspuns: „Nu ştii ce înseamnă?“ Eu am zis: „Nu, domnul meu.“
> Şi el a zis:
> **14.** „Aceştia sînt cei doi unşi, cari stau înaintea Domnului întregului pămînt.“

Simbolismul dublu pare să prezică, că în perioada cea mai întunecată a apostaziei anticriste, vor exista biserici credincioase, păstorite de pastori credincioși. Poate că sunt puțini și slabi, persecutați și ascunși, mai puțin respectați și discreți, dar ei acționează ca martori fideli ai lui Hristos și păstrează Cuvântul vieții în întuneric, fiind lumina adevărului.

Numărul doi este utilizat în mod evident în conformitate cu legea privind mărturia. „Fiecare lucru trebuie confirmat prin mărturia a doi sau trei martori!“ (2 Corinteni 13:1,

> **1.** Vin la voi pentru a treia oară. „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.“

Deuteronom 19:15.)

> **15.** Un singur martur nu va fi deajuns împotriva unui om, ca să adeverească vreo nelegiuire sau vreun păcat oarecare; un fapt nu va putea fi întemeiat decît pe mărturia a doi sau trei marturi.

Acești martori nu sunt indivizi, ci biserici sau comunități, iar profețiile sau predicile lor continuă pe tot parcursul epocii întunecate, pe toată perioada domniei papale, cu excepția unui scurt interval în care se pare că au fost uciși – dispăruți.

Pe lângă mărturia pentru Hristos și Evanghelia Sa, aceste biserici evanghelice ar depune mărturie și împotriva Anticristului roman și a presupunerilor sale. Și rezultatul ar fi, desigur, o rezistență violentă din partea lui. Când mărturia lor ar ajunge la acest punct, el ar purta război împotriva lor până când i-ar învinge și i-ar ucide în cele din urmă; adică ar reduce la tăcere complet mărturia lor. El ar fi exterminat creștinii fideli

Bibliei, oriunde s-ar fi aflat aceștia în creștinătate, prin persecuții până la moarte, astfel încât aceștia să înceteze să mai existe ca biserici martore, care depun mărturie publică despre adevăr. Desigur, oamenii – precum cei șapte mii din Israel care nu s-au închinat lui Baal – ar fi rămas fideli integrității lor; dar puterea asupritorului ar fi fost aceea de a-i obliga să-și ascundă capetele și să tacă în fața unei idolatrii puternice, triumfătoare și universale. Această stare de fapt ar fi însă de foarte scurtă durată; căci la sfârșitul celor trei ani și jumătate, tăcerea ar fi ruptă, vocea mărturiei adevărate ar fi auzită din nou în mod public, bisericile mărturisitoare ar trăi o înviere minunată și uimitoare, care i-ar neliniști puternic pe dușmanii care ar fi martori la ea; și, în loc să fie oprimate și distruse, bisericile credincioase ar fi fost de atunci încolo înălțate și consolidate. Aceasta este profeția din **Apocalipsa 11**, tradusă din limbajul simbolic în limbaj clar.

> **1.** Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini, şi mi s-a zis: „Scoală-te şi măsoară Templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină în el.
> **2.** Dar curtea de afară a Templului lasă-o la o parte nemăsurată; căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfînta cetate patruzeci şi două de luni.
> **3.** Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.
> **4.** Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, cari stau înaintea Domnului pămîntului.
> **5.** Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.
> **6.** Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sînge, şi să lovească pămîntul cu orice fel de urgie, oridecîteori vor voi.
> **7.** Cînd îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adînc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî.
> **8.** Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma“ şi „Egipt“, unde a fost răstignit şi Domnul lor.
> **9.** Şi oameni din orice norod, din orice seminţie, de orice limbă şi de orice neam, vor sta trei zile şi jumătate, şi vor privi trupurile lor moarte, şi nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormînt.
> **10.** Şi locuitorii de pe pămînt se vor bucura şi se vor veseli de ei; şi îşi vor trimete daruri unii altora, pentrucă aceşti doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pămîntului.

11. Dar după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă dela Dumnezeu a intrat în ei, şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe ceice i-au văzut.
12. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiţi-vă aici!“ Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut.
13. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ, şi s-a prăbuşit a zecea parte din cetate. Şapte mii de oameni au fost ucişi în cutremurul acesta de pământ. Şi cei rămaşi, s-au îngrozit şi au dat slavă Dumnezeului cerului.
14. A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine curînd.
15. Îngerul, al şaptelea a sunat din trîmbiţă. Şi în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăţia lumii a trecut în mînile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor.“
16. Şi cei douăzeci şi patru de bătrîni, cari stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu feţele la pământ, şi s-au închinat lui Dumnezeu,
17. şi au zis: „Îţi mulţămim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mîna pe puterea Ta cea mare, şi ai început să împărăţeşti.
18. Neamurile se mîniaseră, dar a venit mînia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morţi, să răsplăteşti pe robii Tăi prooroci, pe sfinţi şi pe cei ce se tem de Numele Tău, mici şi mari, şi să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pământul!“
19. Şi Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: şi s-a văzut chivotul legămîntului Său, în Templul Său. Şi au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, şi o grindină mare.

Pentru cei care sunt familiarizați cu istoria bisericii din Evul Mediu, toate acestea par a fi istorie autentică. Este o schiță din natură, în care toate caracteristicile principale ale unui peisaj cunoscut sunt ușor de recunoscut, chiar dacă sunt redate doar într-o mică miniatură.

Totul s-a întâmplat exact așa cum a fost prezis aici.

Când superstiția și apostazia au întunecat creștinismul și un număr tot mai mare de oameni s-au închinat necredincios înaintea lui Baal; când omul păcatului și-a dezvoltat treptat puterea și pretențiile false la Roma – au apărut ici și colo proteste și au apărut martori ai lui Hristos, ale căror mărturii au rămas valabile până în ziua de azi. În est existau paulicienii, care au apărut la mijlocul secolului al VII-lea și pe care îi cunoaștem mai ales din scrierile

dușmanilor lor, care îi catalogau drept eretici. Deja pe atunci preoții le prezentau laicilor Testamentul; considerându-l prea misterios și complicat pentru înțelegerea oamenilor simpli, iar un fel de creștinism păgân se impusese, când un om numit Constantin, care intrase în posesia Evangheliilor și a epistolelor lui Pavel și le primise învățăturile în inimă, s-a angajat – la fel precum marele apostol însuși – să răspândească adevărul prin o vastă activitate misionară. El le-a cerut adepților săi să nu citească nicio altă carte și să nu urmeze nicio altă învățătură în afară de cea din Scriptură, iar cei treizeci de ani de muncă ai săi au dat naștere la ceea ce dușmanii săi numeau o sectă, dar care, în realitate, pare să fi fost o adevărată biserică creștină. În schimb, a fost emis un decret de persecuție; Constantin însuși a fost ucis cu pietre, iar succesorul său a fost ars de viu, împreună cu alți lideri ai partidului. Unul dintre președinții ulteriori ai „sectei", un anume Sergius, scrie: „Am călătorit de la est la vest și de la nord la sud, am predicat Evanghelia lui Hristos și am muncit din greu cu genunchii mei". Slujirea lui credincioasă a durat treizeci și patru de ani, iar el s-a ocupat de marea expansiune a Bisericii, care era persecutată cu asprime de împărații romani din est. Și el și-a pecetluit mărturia cu sângele său și i-a îndemnat pe adepții săi să *„reziste răului"*. Împărăteasa Teodora a măcelărit și a înecat o sută de mii dintre acești creștini paulicieni, fără să-i extermine. Cu toate acestea, cruzimile lor i-au determinat în cele din urmă să renunțe la rezistență și au pierdut într-o oarecare măsură puritatea și evlavia care le caracterizaseră zilele de odinioară. Cu toate acestea, ei au continuat să se răspândească în Tracia și până la Philippopolis, iar încă în secolul al XII-lea se considera imposibilă reconcilierea lor cu credința catolică.

În Occident, la începutul secolului al VII-lea, când Grigorie cel Mare a fondat la Roma sistemul distinctiv al creștinismului latin, credincioșii lui Hristos au fost ridicați în mod similar. Serenus, episcopul Marsiliei, a protestat cu vorbe și fapte împotriva venerării imaginilor – una dintre trăsăturile caracteristice ale romanismului. La Marele Conciliu de la Frankfurt, în 794 d.Hr., sub Carol cel Mare, împăratul și trei sute de episcopi din Occident au protestat împotriva papilor cu privire la venerarea icoanelor; iar Conciliul de la Paris, în 825 d.Hr., și-a întărit decretele împotriva acestei practici cu o mustrare expresă adresată papei. Într-adevăr, bisericile galice aveau la acea vreme multe opinii pe care astăzi le-am numi protestante, cum ar fi accesibilitatea și modestia Sfintei Scripturi, rugăciunile în limba vulgară, natura Euharistiei și adevărul cu privire la îndreptățire și pocăință, nebunia relicvelor și a pretinselor minuni și alte practici similare – în contrast cu învățăturile care erau deja răspândite la

Roma.

Claudius, bunul episcop de Torino, era numit „protestantul Occidentului". El a fost contemporan cu Sergius – *„protestantul Orientului"* – în secolul al IX-lea. El a fost un martor adevărat, neînfricat și luminat al lui Hristos, deși oamenii îl numeau *„erezie"*. S-a lăsat călăuzit de Sfânta Scriptură și a protestat împotriva tuturor inovațiilor romane. La fel precum Augustin, el se bucura să prezinte pe Hristos și harul divin prin El ca fiind totul în mântuirea omului. *„Cu o bogăție, o reținere și o precizie extreme, el afirmă marea învățătură a iertării și îndreptățirii omului în toate epocile numai prin credința în meritele lui Hristos și nu prin vreo faptă a legii, a ceremoniei sau a moralei."*

Claudius din Torino, deși era atât de credincios, nu a fost martirizat, deoarece papalitatea nu își stabilise încă supremația în Savoia în acea perioadă; dar a fost persecutat cu asprime, iar profețiile sau predicile sale le ținea „îmbrăcat în sac", după cum spun martorii simbolici. *„Dacă Domnul nu m-ar fi ajutat, m-ar fi devorat repede"*, scrie el. *„Cei care ne văd nu numai că ne batjocoresc, ci și ne arată cu degetul."* Dieceza sa era întinsă, iar influența sa era mare, însă nu a durat mult. Urmele influenței sale pot fi găsite mult timp după moartea sa; martori fideli au rămas fideli adevărului și l-au predicat, în timp ce corupția din jurul lor creștea constant. O sectă menționată de dușmanii lor drept *„Profeți"* în secolul al X-lea pare să fi descins spiritual din acest bun Episcop de Torino, iar sfera sa a rămas, în estimarea papală, un focar de eretici.

Mai târziu, în secolele al XI-lea și al XII-lea, avem numeroase relatări despre „eretici" aduși în fața conciliilor de la Orléans, Arras, Toulouse, Oxford și Lombers. Relatările care au supraviețuit despre investigațiile acestor așa-numiți eretici arată că erau oameni care făceau o mărturisire solidă a credinței și susțineau învățăturile apostolilor. Ei negau toate doctrinele și practicile caracteristice Papei și erau fără prihană și temători de Dumnezeu în viața lor, chiar și prin mărturisirea dușmanilor lor. Berengar de Tours, la mijlocul secolului al XI-lea, a fost fondatorul unei noi biserici martore sau, după cum spuneau dușmanii săi, al unui nou grup de eretici. A fost directorul unei școli publice și apoi arhidiaconul din Angers, începând să lupte împotriva dogmei transsubstanțierii. Era un om extrem de inteligent, erudit și bun, foarte respectat de oameni. Învățăturile sale au fost condamnate de conciliile papale; a fost privat de favoarea lor, dar nu avea curajul unui martir și, în cele din urmă, a fost nevoit să se retragă din teamă. Cu toate acestea, el a angajat cărturari și studenți săraci pentru a-și răspândi învățăturile și a murit în 1088 d.Hr. ca pedeapsă pentru lipsa sa de curaj și

loialitate.

Nu aș avea timp suficient să povestesc despre Peter de Bruys și ucenicul său Heinrich von Lausanne, care – după ce a fost aproape să răstoarne sistemul papal în Languedoc și Provence – a fost arestat, condamnat, încarcerat și, după cum spun unii, ars pe rug; sau de ereticii din Köln din 1147, care ***„au îndurat chinul focului nu numai cu răbdare, ci și cu bucurie și veselie”;*** sau de cei treizeci de săraci publicani, cum erau numiți, care au fost condamnați în 1160 la Oxford pentru că au păzit adevărul lui Hristos și au negat erezia Romei, fiind *„marcați pe frunte și bătuți cu bastoane în fața poporului”*., [...] au fost biciuiți în public și alungați din oraș cu biciul.

După ce fusese interzis ca cineva să-i ajute sau să le ofere adăpost, acești sărmani martori ai lui Iisus, ale căror haine fuseseră sfâșiate până la brâu, deși vremea era rece și aspră și mureau în mizerie și neajutorare, totuși cântau: ***„Binecuvântați sunteți voi, când oamenii vă urăsc și vă persecută!”***

Nu pot să nu menționez și despre henriceni, care au fost condamnați în 1165 pentru mărturia lor nobilă a adevărului, și despre erorile lupilor în haine de oi, numiți preoți; și despre alții care au făcut parte din lunga serie de martori care s-a întins din secolul al VII-lea până în secolul al XII-lea. Toți au îndurat lipsuri și suferințe, așa cum simbolizează îmbrăcămintea din pânză de sac, și toți au dat dovadă de renunțare de sine, de zel neobosit și de o perseverență și o tărie care arată că erau susținuți de puterea lui Hristos, conform acestei profeții: *„Și voi da celor doi martori (putere) să proorocească timp de 1260 de zile, îmbrăcați în sac”* (Apocalipsa 11:3).

> **3.** Voi da celor doi marturi ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile.

Dar trebuie să trec la marea biserică mărturisitoare a valdenzilor. Aș vrea să pot povesti istoria lor fascinantă! Citiți-o voi înșivă; merită să fie reexaminată și studiată în aceste vremuri periculoase de indiferență față de adevăr și falsitate în învățătură. Această faimoasă „sectă” sau adevărată biserică a lui Hristos a luat naștere în anul 1179; unii dintre membrii ei au fost prezenți cu cărțile lor la Conciliul al III-lea de la Lateran. Papa Alexandru al III-lea le-a arătat o oarecare favoare, dar ei și scrierile lor au fost condamnați și anatemizați de succesorii săi, iar persecuția împotriva lor a început imediat. Cu toate acestea, ei aveau un puternic spirit misionar, iar opiniile lor s-au răspândit repede în toate direcțiile; Provence, Languedoc, Aragon, Dauphiné și Lombardia au fost rapid pătrunse de Evanghelie, așa cum era predicată de ei. Învățătura lor, așa cum este ilustrată în vechiul lor poem *„Nobilă lecție”*, era biblică și spirituală; ei protestau împotriva

sistemului roman, considerându-l o eroare distrugătoare de suflete, împotriva scaunului de spovedanie, împotriva purgatoriului, împotriva venerării morților, împotriva acaparării puterii pentru iertarea păcatelor și împotriva iubirii de bani care caracteriza întregul sistem. Ei au condamnat papalitatea ca fiind Anticristul într-un tratat separat. Acești valdenzi și-au unit toate comunitățile într-o singură biserică, au cultivat învățătura, au evitat fanatismul ignorant și erau plini de zel și prudență. Motto-ul lor era: ***„Lumina strălucește în întuneric”;*** iar simbolul sau stema lor era o lumânare aprinsă într-un sfeșnic, simbolul folosit în această profeție despre ei și despre martorii lor

Dar trebuie să ne amintim acum că profeția nu numai că îi reprezintă pe toți martorii credincioși ca suferinzi și îndoliați prin simbolul pânzei de sac, ci și că prezice că, la un moment dat în istoria lor, fiara sălbatică romană îi va ataca, îi va cuceri și îi va ucide într-un mod foarte specific. Această parte a profeției a început să se împlinească la sfârșitul secolului al XII-lea (1179 d.Hr.), când papalitatea a decis în mod colectiv un război de exterminare împotriva ereticilor la Sinodul al treilea din Lateran. Anterior, membrii individuali ai sistemului, acționând singuri și independent, contraziseseră adevărul cu violență și cruzime. Însă în secolele al XIII-lea, al XIV-lea și al XV-lea, romanismul, aflat atunci în apogeul puterii sale, s-a unit într-un efort măreț, hotărât, unit și persistent de a eradica tot ceea ce se opunea supremației sale și de a scăpa creștinismul de erezie.

Acest atac mortal asupra sfinților a fost prezis, după cum vă amintiți, atât de Daniel, cât și de Ioan în profețiile lor despre Anticristul roman. El urma să-i epuizeze pe sfinții Celui Preaînalt și să se impună împotriva lor. Aici se manifestă același antagonism violent și mortal ca incident în cariera celor doi „martori” reprezentativi, care simbolizează succesiunea bisericilor protestante și care au păstrat mărturia lui Isus în timpul vremurilor întunecate. În cele trei secole pe care tocmai le-am menționat, cuptorul a fost încălzit de șapte ori mai tare decât în mod normal (Dan. 3:19).

> **19.** La auzul acestor cuvinte, Nebucadneţar s-a umplut de mînie, şi şi-a schimbat faţa, întorcîndu-şi privirile împotriva lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego. A luat din nou cuvîntul şi a poruncit să încălzească de şapte ori mai mult cuptorul, de cum se cădea să-l încălzească.

Persecuția a fost sistematică. Al patrulea Conciliu de la Lateran din 1215 a sancționat toate planurile anterioare de eradicare a ereziei, a insistat asupra reînnoirii și acceptării lor cu o forță nouă și a supus autoritatea seculară puterilor spirituale în acest scop. Dacă regii nu ar fi eliberat domnia lor de

erezie, supușii lor ar fi fost eliberați de orice loialitate față de ei. Ar fi trebuit organizate cruciade împotriva ereticilor, care ar fi trebuit să beneficieze de aceleași privilegii și recompense ca și cruciadele împotriva turcilor. Scriptura sfântă urma să fie interzisă laicilor; chiar și copiii urmau să fie obligați să-și denunțe propriile rude.

Toate tipurile de metode trebuiau folosite pentru descoperirea ereticilor; episcopii trebuiau să se pregătească pentru munca de depistare și distrugere a ereticilor; iar toți călugării franciscani și dominicani trebuiau să furnizeze instrumente pentru desfășurarea acestui proces de inchiziție și vărsare de sânge. Valdenzii și albigensii erau, destinați în mod special distrugerii. A fost anunțată o cruciadă împotriva lor, iar absolvirea a fost promisă în plen tuturor celor care urmau să moară în războiul sfânt. Niciodată nu s-a văzut un spirit mai nemilos de ucidere decât cel al acestor teribili cruciați împotriva valdenzilor blânzi, umili și cu spirit creștin. Inchiziția – această invenție a dominicanului, sau mai bine zis a lui Grigorie al IX-lea – și-a înființat teribilul tribunal pentru a cerceta „erezia" invizibilă și secretă; și oriunde avea loc o renaștere a adevăratei credințe sau se puteau găsi mărturisitori ai lui Hristos, aceștia erau vânați până la moarte, dacă era posibil. Acești adevărați ucenici ai lui Hristos, indiferent de numele pe care i-ar fi dat, fie ei petrobrusieri, catari, valdenzi, albigenzi, wycliffi, lollarzi, husiți, boemi sau orice alt nume, nu conta – căci acele torturi și rugul îi așteptau dacă se țineau cu tărie de Evanghelia lui Hristos! Savonarola, unul dintre cei mai înțelepți și demni oameni ai vremii sale, a fost ars pe rug în 1498. Timp de șapte ani a avut loc un război crunt împotriva husiților, urmat de o persecuție civilă și mai crâncenă. Spre sfârșitul secolului al XIV-lea, 18 000 de soldați au fost trimiși în văile Piemontului pentru a-i extermina pe valdenzi și a le confisca toate bunurile. Creștinii din Val Louise, în Dauphiné, au fost efectiv exterminați, arși de vii și sufocați în peșterile în care se adăpostiseră, prin focurile aprinse la intrările acestora. Patru sute de copii au fost găsiți morți în brațele mamelor lor, iar 3.000 au murit în luptă.

Lorente calculează, pe baza rapoartelor oficiale, că în cei patruzeci de ani dinaintea Reformei, Inchiziția a ars de vii 13.000 de oameni și a condamnat 169.000. A doua jumătate a secolului al XV-lea a fost o perioadă în care Satana s-a dezlănțuit împotriva sfinților. Dar, în ciuda torturii, a închisorilor, a sabiei și a flăcărilor, vocile martorilor lui Isus s-au ridicat în numele adevărului și împotriva puterii și pretențiilor Anticristului.

În cele din urmă, la sfârșitul secolului al XV-lea, cruciada înfuriată părea să-și fi atins scopul. Fiara sălbatică, cucerise și ucisese aproape toți martorii, conform profeției. Simbolismul puternic al celor trei zile și jumătate de

martori morți înseamnă, desigur, că mărturia lor a fost redusă la tăcere, că nu mai profețeau; erau tăcuți, neajutorați, dispăruți pentru scurt timp. Erau epuizați. Fiara sălbatică din abis îi învinsese. Pentru moment, lupta se încheiase.

Îndeplinirea acestei părți a viziunii a avut loc la începutul secolului al XVI-lea, cu puțin înainte de începutul Reformei. Ascultați descrierea crizei făcută de Mosheim. *„La începutul secolului al XVI-lea, nu mai părea să existe niciun pericol pentru pontifii romani. Revoltele din secole anterioare, provocate de valdesi, albigesi, begardi și alții, și apoi de boemi, fuseseră reprimate și înăbușite prin conciliu și cu sabia. Rămășițele supraviețuitoare ale valdenzilor erau aproape complet dispărute, în mijlocul defileurilor înguste ale văilor piemonteze, iar cele ale boemilor nu puteau face nimic din cauza slăbiciunii și ignoranței și erau, prin urmare, mai degrabă un obiect al disprețului decât al fricii."* Milner, istoricul bisericii, spune că, deși numele lui Hristos era cunoscut în toată Europa, la acea vreme nu exista nimic ce ar fi putut fi numit cu adevărat evanghelic. Toți mărturisitorii lui Hristos, *„epuizați de o lungă serie de dispute, au fost reduși la tăcere"*. „Totul era liniștit", spune un alt scriitor, „fiecare eretic a fost exterminat". Desigur, acest lucru nu era literalmente adevărat. Domnul îi cunoaște pe ai Săi și chiar și în cea mai întunecată oră a nopții, care precede zorile, El a avut martori care I-au slujit în secret. Dar în ceea ce privește mărturia colectivă în fața Europei, martorii erau morți! Dușmanii lor se glorificau cu acest fapt. Conciliul de la Lateran s-a felicitat pentru faptul că creștinismul nu mai era afectat de erezii, după cum a spus unul dintre vorbitori, adresându-se lui Leo al X-lea: „Jam nemo reclamat, nullus obsistit." „Rezistența s-a încheiat, adversarii religioși nu mai există." Și din nou: ***„Întregul trup al creștinătății este acum supus unui singur cap – al vostru".*** Leo a ordonat mari festivități și a acordat o indulgență completă în cinstea evenimentului. Dean Waddington, care descrie sfârșitul acestui conciliu, spune: *„Pilonii puterii Romei erau vizibili și palpabili, iar aceștia se ridică cu veselie din palatele lor aurite." „Prelații adunați s-au despărțit cu mulțumire și încredere, felicitându-se reciproc pentru pacea, unitatea și puritatea Bisericii Apostolice." „Puterea Romei era, de facto, cea mai importantă în Biserică."* Neander spune: *„Structura unei monarhii papale nelimitate a ieșit victorioasă din toate luptele anterioare și s-a stabilit pe o bază solidă. La ultimul Conciliu Lateran din Roma a fost introdus principiul puterii papale nelimitate, împotriva principiului conciliilor generale, iar valdenzii și husiții nu mai aveau nicio importanță în lupta împotriva papalității."* Astfel spune un alt scriitor[1]: *„La începutul secolului al XVI-lea, Europa se afla într-un somn profund al morții*

spirituale. Nu mai era nimeni care să bată din aripi, să deschidă ciocul sau să ciripească."

[1] *Cunninghame.*

Martorii erau morți! Niciodată până atunci, și cu siguranță nici după aceea, Roma nu a putut să se felicite că erezia fusese eradicată și că ereticii fuseseră exterminați de pe fața creștinismului. Este un hieroglif subtil și evident al crizei, reprezentat de profeție. Acolo stă monstrul sălbatic din abis! El s-a impus împotriva victimelor sale umane fără apărare. Lupta a fost lungă și grea; acest lucru a făcut-o și mai violentă și mai aprigă: Dar în sfârșit s-a terminat! Colții lui încă mușcă cu putere, ghearele lui sunt roșii de sânge, în timp ce ochii lui sălbatici privesc fix cadavrele palide, reci și nemișcate ale celor doi martori ai lui Hristos, care atât de mult timp au avut puterea de sus să se apere și să-i înfrunte toată puterea.

Când Ioan a văzut scena tristă, asta nu amintește din nou de scene precum cele din amfiteatrele Romei păgâne? Scene pe care Doré le-a imaginat și pictat pentru noi, scene cu care exilatul din Patmos era bine familiarizat? Arena în lumina strălucitoare a lunii, cu cadavrele reci și rigide ale martorilor credincioși ai lui Hristos; și fiara sălbatică victorioasă, acoperită cu carnea și sângele lor, care păzește rămășițele! Acesta era simbolul. Realitatea era că martorii Bisericii au fost reduși la tăcere printr-o persecuție lungă și sângeroasă. Anul – 1514 d.Hr., sfârșitul ultimului Conciliu de la Lateran, care a proclamat în mod formal și oficial că orice opoziție față de Roma a luat sfârșit.

Acum, observați continuarea: în anul 1517 a început Reforma – mișcarea care, asemenea unui bulgăr de zăpadă care devine tot mai mare pe măsură ce se rostogolește, în anul 1887 avea o sută de milioane de adepți, care mărturiseau cu toții credința în Hristos împotriva apostaziei Romei! Biserici care mărturisesc – biserici protestante au apărut peste tot și s-au înmulțit de atunci.

Ce putem spune? Nu este aceasta o renaștere a martorilor? Roma îi zdrobise, nu-i așa? Cel puțin asta credea! Dar a înțeles repede că nu era așa, înainte chiar să se împlinească cincizeci de ani! Roma știa mai bine, când Germania și-a aruncat jugul, Anglia s-a retras din alianța sa, Olanda s-a opus legiunilor sale, trompeta sfidării protestante i-a asurzit urechile, iar cutremurul revoluției reformatoare i-a zguduit tronul, și când lumina cerească a luminat mintea oamenilor, încât aceștia au râs de excomunicările sale odată temute, au rămas impasibili sub tunetul interdicțiilor sale și au

smuls cu îndrăzneală masca „**mamei tuturor bisericilor**” de pe fața sa, demascând-o ca „mama curvelor” și „urâciunea pământului”!

Erau morți, nu-i așa? Martorii lui Hristos? Nu mai aveau voce să mărturisească, nu mai aveau curaj să lupte, nu mai aveau putere să reziste? Așa credea Roma – până când Duhul vieții lui Dumnezeu a intrat în martorii săi, iar aceștia s-au ridicat ca o armată puternică pentru a vesti vestea cea bună în toată Europa, în miriadele lor de fapte, îndrăzneli și sacrificii, denunțând „învățăturile diabolice” ale Romei cu atâta îndrăzneală și putere încât au atras atenția lumii și au declanșat o revoluție de o amploare fără precedent în creștinism. Roma se clătina pe cele șapte coline ale sale ca și cum ar fi fost zguduită de un cutremur, iar „a zecea parte” a „orașului” babilonian a căzut. Anglia, unul dintre cele zece regate în care fusese împărțit Imperiul Roman de Apus, a fost eliminată – separată de creștinismul latin. Mii de oameni și-au pierdut viața în teribilul conflict care a făcut ravagii în multe țări, iar Roma a fost venerată pentru războiul pe care l-a purtat. Ascensiunea protestantismului a fost, după cum sugerează și numele, învierea martorilor; Reformatorii înșiși l-au recunoscut ca atare, la fel și dușmanii lor. Papa Adrian, succesorul lui Leo, scria într-o scrisoare adresată Reichstagului din Nürnberg: ***„Ereticii Hus și Hieronymus par să fi revenit la viață în persoana lui Luther”***.

Reforma din secolul al XVI-lea a început în anul 1517. Traducerea și publicarea Cuvântului lui Dumnezeu, definirea doctrinei protestante și fondarea bisericilor protestante au ocupat următoarea jumătate de secol, în timp ce eliberarea statelor protestante de sub dominația papală s-a încheiat abia în secolul următor. În cea mai mare parte a acestei perioade, „războiul” „fiarei sălbatice” împotriva „martorilor” a continuat, iar odată cu el au continuat și suferințele, mărturia în „pânză de sac” și măcelărirea lor.

Nașterea bisericilor și națiunilor protestante în prima jumătate a secolului al XVI-lea nu a marcat însă – după cum știm cu toții – sfârșitul opoziției amare și sângeroase a Romei față de adevăr. Războiul papal împotriva martorilor a făcut ravagii pe parcursul întregului secol și al celui următor, cu o ură și o cruzime neînfrânate. Dar a existat o mare diferență. În perioada pre-reformei, bestia sălbatică teribilă a avut câștig de cauză; ea „s-a impus” împotriva sfinților; i-a învins și, în cele din urmă, a fost atât de victorioasă încât, pentru câțiva ani, a redus la tăcere orice mărturie comună a adevărului. Dar după învierea minunată a martorilor, după revolta puternicilor comunități protestante, organizate în mod corespunzător și susținute de puterea civilă, papalitatea nu a mai fost niciodată în stare să reducă la tăcere bisericile martore în ansamblul lor, nici să se impună

simultan împotriva lor în toate părțile. Victimele sale fuseseră transformate în dușmani puternici; și în timp ce Roma învingea reformatorii în unele țări, aceștia se impuneau împotriva Romei în altele. De atunci, creștinismul roman a fost împărțit în două tabere; și, din vechime, casa lui Saul a devenit din ce în ce mai slabă, iar casa lui David din ce în ce mai puternică, astfel încât papalitatea și națiunile papale au pierdut treptat puterea și, cu timpul, a crescut influența politică, bunăstarea materială, iluminismul intelectual și situația socială a națiunilor protestante. Dar la început, lupta a fost dură și dureroasă. Așa cum faraonul a persecutat poporul după ce a fost forțat cu reticență să-l lase să plece și l-a persecutat până la distrugerea propriei sale puteri, la fel și Roma a persecutat în cele din urmă tinerele biserici protestante din Europa, ducând la propria sa pieire. A stârnit opoziție și conflicte internaționale, a declanșat masacre sângeroase și exiluri crude și a aruncat comunitățile reformate într-o mare de suferință și necazuri: Martor al acestui fapt este teribilul masacru de la Sfântul Bartolomeu, cu cele 60.000 de victime din Franța, de persecuțiile din timpul domniei Mariei în Anglia, de măcelul crud al 18.000 de protestanți din Țările de Jos în șase ani scurți, de dezolanta Războiul de Treizeci de Ani din Europa Centrală și de abrogarea Edictului de la Nantes, care în 1685 a exilat 400.000 de hughenoți din Franța și a cauzat moartea a aproape tot atâția alții. Acest lucru poate fi considerat ca fiind ultimul mare act al războiului papal împotriva martorilor. Protestantismul a trebuit să treacă printr-o lungă perioadă de chinuri înainte ca Roma să-i recunoască existența, nu dreptul la existență, pentru că încă îl neagă, ci existența și creșterea sa ca un fapt împotriva căruia era inutil să lupte. Abia la sfârșitul secolului al XVII-lea, odată cu glorioasa revoluție care l-a pus pe Wilhelm de Oranien pe tronul Angliei în 1689, protestantismul s-a consolidat definitiv în Anglia. Acest eveniment a avut loc la aproximativ trei ani și jumătate după abrogarea Edictului de la Nantes. Dominația papală fusese abolită în Anglia în 1534, dar sub domnia Mariei și din nou sub reprezentanții papali, existența sa era din nou amenințată. **Pacea de la Ryswick**, încheiată la sfârșitul anului 1697, a consacrat pentru prima dată libertatea civilă și religioasă a protestantismului.

Toate acestea demonstrează că prima fază a renașterii „martorilor” a avut loc la începutul mișcării de reformare din secolul al XVI-lea, dar că ascensiunea protestantismului la puterea politică, dominația și consolidarea sa au durat mult mai mult timp. Ca toate celelalte mișcări importante, Reforma s-a extins pe parcursul unei epoci. Din lipsă de timp, nu pot prezenta cronologia acestei perioade remarcabile, inclusiv relația ei cu cei

1.260 de ani ai profeției. Este suficient să spunem că intervalul dintre 1534, data abolirii supremației papale în Anglia și a publicării Bibliei lui Luther în Germania, până în 1697-1698, data stabilirii complete a protestantismului în Tratatul de pace de la Ryswick, separată de exact 1.260 de ani lunari de la 312 - 476 d.Hr.; perioada care se întinde de la căderea păgânismului odată cu convertirea lui Constantin până la căderea Imperiului Roman de Apus.

Nu am încercat și nici nu am putut încerca, în cadrul acestei prelegeri, să explic pe deplin minunata viziune reformatoare a Cărții Apocalipsei. Am aruncat doar o privire asupra caracteristicilor principale ale acesteia. Există mult mai multe aspecte de mare interes, pe care nu îndrăznesc să le abordez în acest moment, deoarece m-ar duce prea departe. Dar nu am spus destul pentru a vă convinge că marea și binecuvântata renaștere a adevăratei învățături și a vieții spirituale, care a avut loc acum trei-patru secole și pe care o numim Reforma, a fost prezisă atât în istoria iudaică, cât și în profețiile creștine, și că, în legătură cu fiecare dintre aceste minunate profeții, mișcarea poartă în mod evident sigiliul aprobării lui Dumnezeu? Care este viziunea din **Apocalipsa 10**?

> **1.** Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele, şi picioarele lui erau ca nişte stîlpi de foc.
> **2.** În mînă ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stîng pe pămînt,
> **3.** şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Cînd a strigat el, cele şapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.
> **4.** Şi cînd au făcut cele şapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; şi am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!“
> **5.** Şi îngerul, pe care-l văzusem stînd în picioare pe mare şi pe pămînt, şi-a ridicat mîna dreaptă spre cer,
> **6.** şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pămîntul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,
> **7.** ci că în zilele în cari îngerul al şaptelea va suna din trîmbiţa lui, se va sfîrşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.
> **8.** Şi glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, şi mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mîna îngerului, care stă în picioare pe mare şi pe pămînt!“
> **9.** M-am dus la înger, şi i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o“, mi-a zis el,

„şi mănîncă-o; ea îţi va amărî pîntecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.“
10. Am luat cărticica din mîna îngerului, şi am mîncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mîncat-o, mi s-a umplut pîntecele de amărăciune.
11. Apoi mi-au zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi.“

O intervenție divină care redă Bisericii Biblia și propovăduirea Evangheliei și separă în mod formal între creștinismul renegat și adevărata Biserică. Care este povestea retrospectivă a îngerului? Este povestea mărturiei bisericilor care trăiesc de secole în mijlocul durerii, sărăciei și rușinii, care în cele din urmă sunt distruse ca instituții de atacurile crude ale fiarei romane, dar care sunt reînviate după scurt timp și ridicate la puterea politică în ciuda tuturor dușmanilor. Aceasta este prognoza, acestea sunt faptele. Cum s-a întâmplat ca această ciudată profeție să fie inclusă în aceste scrieri sacre acum 1.800 de ani? Recunoașteți – dacă este posibil – minunea uimitoare a faptului că toate acestea se află în această carte și că nenumărați oameni din toate națiunile se ocupă de secole – fără să fie conștienți de acest lucru – de a se asigura și de a lucra pentru a le îndeplini exact așa cum sunt scrise. Recunoașteți – dacă este posibil – tandrețea sublimă și aprobarea sfântă și plină de compasiune cu care Mântuitorul rostește aceste cuvinte simple: *„Cei doi martori ai mei.”* Da, Doamne, ei au fost martorii TĂI, acești sărmani lollarzi și hughenoți persecutați, acești valdezi și paulicieni torturați! Martorii TĂI, Tu, cel binecuvântat care ai suferit, care Te-ai opus sângelui și lupți împotriva păcatului! Ei au fost martori ai harului Tău, ai slavei Tale, ai pocăinței Tale atotcuprinzătoare, ai preoției Tale unice și singulare și ai mijlocirii Tale unice; și pentru asta au suferit, pentru asta au murit! Ei au suferit împreună cu Tine; ei vor domni împreună cu Tine, după propriile Tale cuvinte: *„Unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu”* (Ioan 12:26). *„Cei doi martori ai mei!”* O, Doamne, cât de mult i-ai iubit pe martirii tăi credincioși! Și cât de mult ai urât sistemul crud și rău care le-a purtat un război acerb de-a lungul veacurilor și care încă mai vrea să o facă! Nu Te persecuta pe Tine, prin persecutarea lor? Oh, de câte ori i-ai întrebat pe papă și pe prelat, la fel precum Saul din Tars în trecut: *„De ce mă persecuți?”* (Faptele Apostolilor 9:3-4).

3. Pe drum, cînd s-a apropiat de Damasc, de odată a stălucit o lumină din cer în jurul lui.
4. El a căzut la pămînt, şi a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule,

> pentruce Mă prigoneşti?“

Când ne gândim la aceste lucruri, nu trebuie să împărtășim sentimentele psalmistului și să spunem: *„Nu-i urăsc oare, Doamne, pe cei ce Te urăsc? Nu mă întristez oare pentru cei ce se ridică împotriva Ta?”* (Psalmul 139:21).

> **21.** Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc, şi să nu-mi fie scîrbă de cei ce se ridică împotriva Ta?

Departe, departe de noi să simpatizăm cu persecutorii și să îi apreciem ușor pe adevărații martori, așa cum este astăzi modul în care trăiesc mult prea mulți oameni! Mai degrabă, să dăm aceeași mărturie împotriva marelui dușman al Evangheliei pe care au dat-o ei în mijlocul celor mai violente atacuri ale sale și să împărtășim astfel cu ei onoarea de a fi numiți martori fideli ai lui Hristos.

OBSERVAȚII FINALE

DESPRE SEMNIFICAȚIA PRACTICĂ A TEMEI

Avem încredere că prelegerile pe care le-ați ascultat v-au trezit în minte convingerea profundă că, existența și caracterul romanismului – întreaga istorie a papalității – au fost prezise cu mult timp în urmă în Biblie, cu mult înainte ca această forță malefică să apară pe pământ. Dacă este așa, atunci această convingere dă roade, deoarece cunoașterea influențează comportamentul. Ar trebui să urmeze încă câteva rezultate practice importante, altfel nu ar fi fost necesar să ne ocupăm de explicarea acestui subiect important.

În primul rând, cunoașterea acestui adevăr ar trebui să vă confirme și să vă adâncească credința în inspirația divină a Scripturii. Nimeni în afară de Dumnezeu nu poate prevedea și prezice evenimentele unei lungi serii de epoci care urmează să se nască în acest fel. Aceste profeții simbolice descriu istoria cu doisprezece sau treisprezece secole înainte. În comparație cu tot ce există în întregul ciclu literar, veți constata că ele ies în evidență ca fiind ceva unic - asemenea unei persoane vii într-o galerie de sculpturi.

Minunea existenței acestor profeții în Scriptură și împlinirea lor în faptele istoriei este atât de mare, încât doar puține minți o pot înțelege. Faptul că nu doar douăsprezece sau treisprezece, ci douăzeci și cinci de secole de istorie s-au împlinit exact așa cum au fost prezise în zilele lui Daniel este un miracol care poate fi depășit doar de însăși întruparea. Este o minune uimitoare în lumea spiritului, acea lume care se ridică deasupra lumii materiei. Arată mai clar degetul lui Dumnezeu decât orice semn fizic, oricât de mare ar fi acesta. Face apel la inteligența minții umane; provocând recunoașterea nu numai a simțurilor, ci și a conștiinței. Ea pune un sigiliu de înțelepciune supranaturală asupra întregii Biblii. Nimeni în afară de Dumnezeu nu ar fi putut descrie puterea papală în prealabil.

Ne naturalitatea lor exclude posibilitatea de a fi rodul imaginației umane. Faptul că o putere care pretinde că acționează în numele lui

Dumnezeu, că este „ca Dumnezeu” și că domnește în templul lui Dumnezeu sau în biserica creștină, este încă inamicul său cel mai hotărât, adversarul adevărului Său, distrugătorul sfinților Săi, marele agent al lui Satan pe pământ; că, prin înșelăciune, corupție și pretexturi false, ea ar trebui să domine lumea pentru totdeauna, din același oraș central cu șapte capete, din care era deja condus din alte vremuri prin forță militară; și că dominația romană, în etapa sa „creștină”, urma să verse mai mult sânge sfânt decât în etapa sa păgână – toate acestea nu ar fi putut fi prevăzute de om, ci doar de Dumnezeu. Este o demonstrație care nu poate rezista inspirației evident divine a acestei cărți sfinte.

Nu este acesta un rezultat practic? Critica nu trebuie să ne împiedice să vedem acest fapt extraordinar, și anume că douăzeci și cinci de secole de istorie au corespuns exact previziunilor biblice. Trebuie să concluzionăm că paginile care enumeră profețiile au fost scrise de un condei divin călăuzit. Nu este nevoie să subliniez importanța enormă a acestei concluzii. **Vă implor solemn să veneraţi această carte. Vă va judeca în ultima zi. Cerul și pământul pot trece, dar nimic din Cuvântul lui Dumnezeu nu va trece vreodată! Aveți încredere în promisiunile Lui! Ele sunt la fel de adevărate ca și previziunile Lui. Tremurați în fața avertismentelor și amenințărilor Lui! Ele se vor împlini cu siguranță, la fel ca și profețiile Lui. Studiați paginile Sale sfinte și nu credeți niciodată că știți totul, deoarece aceste pagini sunt la fel de insondabile în înțelepciunea lor precum Spiritul din care provin.** Le studiez de mai bine de treizeci de ani și sunt convins că există oceane de adevăr pe care încă nu le-am explorat. Cât de puțini studiază cu adevărat? Și totuși, ele dețin o bogăție de înțelepciune care depășește cea a tuturor bibliotecilor de pe întreg globul. Și nu uitați că, la fel cum au dezvăluit istoria Bisericii în lume, ele vor dezvălui și vor lumina prezentul critic și viitorul glorios al acesteia. Până când vom ajunge la destinația mult dorită, putem avea încredere în ghidul turistic care s-a dovedit până acum a fi de încredere.

În al doilea rând, există îndatoriri personale, sociale și civile față de romanism și reformă, care decurg din adevărul pe care l-am învățat, care sunt de cea mai mare importanță și pe care trebuie să le menționez și să vi le reamintesc înainte de a încheia.

Care este poziția actuală a romanismului în lume? Și care este starea bisericilor reformate? Trebuie să fiți capabili să răspundeți la aceste întrebări înainte de a putea identifica clar propriile sarcini practice legate de acest subiect.

Cât despre romanism, v-am arătat că stadiul său actual este unul de declin și se apropie rapid de distrugere. Ascensiunea sa a avut loc acum

1.300 de ani; a atins apogeul dominației sale acum 500 de ani; a primit prima lovitură fatală în Reformă acum peste 300 de ani, a doua în Revoluția Franceză de la sfârșitul secolului trecut și a treia în unificarea Italiei și eliberarea Romei de sub stăpânirea papală în 1870. Lovitura finală nu a venit încă; va veni odată cu întoarcerea rapidă a lui Hristos, așa cum este descrisă la sfârșitul capitolului al nouăsprezecelea din **Apocalipsa**.

> **11.** Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios“ şi „Cel adevărat“, şi El judecă şi Se luptă cu dreptate.
> **12.** Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti, şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decît numai El singur.
> **13.** Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele Lui este: „Cuvîntul lui Dumnezeu.“
> **14.** Oştile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in supţire, alb şi curat.
> **15.** Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe cari le va cîrmui cu un toiag de fer. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mîniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.
> **16.** Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.“
> **17.** Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, şi a zis tuturor păsărilor, cari sburau prin mijlocul cerului: „Veniţi, adunaţi-vă la ospăţul cel mare al lui Dumnezeu,
> **18.** ca să mîncaţi carnea împăraţilor, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor şi a călăreţilor, şi carnea a tot felul de oameni, slobozi şi robi, mici şi mari!“
> **19.** Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pămîntului şi oştile lor, adunate ca să facă războiu cu Cel ce şedea călare pe cal şi cu oastea Lui.
> **20.** Şi fiara a fost prinsă. Şi împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, şi se închinaseră icoanei ei. Amîndoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.
> **21.** Iar ceilalţi au fost ucişi cu sabia, care ieşea din gura Celui ce şedea călare pe cal. Şi toate păsările s-au săturat din carnea lor.

Pentru a vă putea da seama de amploarea și creșterea constantă a acestui consum și declin al romanismului, voi menționa câteva fapte și vă voi prezenta câteva cifre.

1. *Cu puțin înainte de Reforma Protestantă, Roma se lăuda că erezia dispăruse din creștinism. Nu exista niciun protestant. Roma i-a ucis pe martorii lui Isus. Astăzi, numărul protestanților este estimat la 136-150 de milioane de persoane. La Adunarea Națională a Protestanților, care a avut loc anul trecut la Glasgow, ultima cifră a fost considerată ca fiind corectă. Inclusiv Biserica Greacă, Coptă și Armeană, există 250 de milioane de creștini care se opun Romei și doar 180 de milioane care sunt subordonați Romei.Prin urmare, nu pretinde superioritate sau universalitate, ci este în minoritate în comparație cu alte denominațiuni creștine.*
2. *Numărul romanilor a crescut cu 60 de milioane în cursul acestui secol, datorită creșterii naturale a populației. La sfârșitul secolului trecut erau 120 de milioane; astăzi sunt 180 de milioane. Dar protestanții au crescut în aceeași perioadă de la 40 de milioane la 150 de milioane. Cu alte cuvinte, romano-catolicii au crescut cu 50%, iar protestanții cu 275%. În același raport, până la sfârșitul acestui secol, protestanții vor egala sau vor depăși numărul romano-catolicilor din lume. Dacă ar fi crescut în același ritm, papalitatea ar fi avut acum 450 de milioane de adepți, în loc de doar 180 de milioane. Este o chestiune decadentă în întreaga lume.*

În rândul populației vorbitoare de limbă engleză, proporțiile sunt și mai remarcabile, iar dacă ne amintim că această parte a umanității cuprinde cele mai dinamice, prospere și puternice națiuni de pe Pământ, aceste fapte sunt foarte impresionante. Dintre cele o sută de milioane care vorbesc engleza, doar o șeptime sunt romano-catolici, printre care
toți sunt catolicii din Irlanda și America, din Africa și din coloniile noastre. Peste tot în rândul popoarelor inteligente, educate și vorbitoare de limba engleză, romano-catolicismul este o religie epuizată, iar adepții săi sunt absorbiți de credința mai pură și mai puternică. În America, în cei zece ani dintre 1863 și 1873, numărul acestora a scăzut cu douăzeci la sută. Numai în Montreal există cinci comunități de foști romano-catolici. Chiar și în Irlanda, catolicismul este în declin, iar protestantismul în creștere, ceea ce înseamnă că dezechilibrul dintre cele două religii se reduce în fiecare deceniu.

În ceea ce privește Regatul Unit, faptele sunt extrem de remarcabile și încurajatoare. La începutul acestui secol, romaniștii reprezentau o treime din populație. Acum sunt doar o șeptime. Proporția romano-catolicilor a scăzut de la o treime la o șeptime, iar cea a protestanților a crescut de la două treimi la șase șeptimi. Cu alte cuvinte, în timp ce în 1801 una din trei persoane era papistă, astăzi este doar una din șapte persoane. În această

perioadă, populația a crescut de la șaisprezece la treizeci și cinci de milioane. Protestantismul și-a triplat numărul de adepți, ajungând astăzi la peste treizeci de milioane, în timp ce romanismul rămâne constant la aproximativ cinci milioane. Dacă ar fi prosperat ca protestantismul, ar fi fost cincisprezece milioane.

Aceste statistici spun propria lor poveste. La fel de sigur cum romanismul a ascensionat în secolul al VI-lea și a culminat în secolul al XIII-lea, tot așa de sigur s-a micșorat și s-a dezintegrat în secolul al XIX-lea. Nu numai că a pierdut orice suveranitate temporală și orice putere politică directă, dar a încetat și să se afirme în lume, și mai ales în națiunile conducătoare ale acelei lumi, chiar și în ceea ce privește numărul adepților săi. Este consumat și înlăturat, scade în timp ce alții cresc, și pierde chiar și prestigiul unui drept la titlul catolic mândru și arogant.

Dar acesta este doar un aspect al temei. Mai există încă unul, și anume unul foarte important. Romanismul este și a fost în acest secol, și mai ales în ultimii cincizeci de ani, o încercare disperată de a asigura O ACTIVITATE REÎNNOITĂ în propriul nostru imperiu și în special în Anglia. El și-a extins enorm personalul și centrele de lucru. În ultimul sfert de secol, adică între 1850 și 1885, numărul preoților din Marea Britanie a crescut cu 1.641, al bisericilor, capelelor și parohiilor cu 866, al mănăstirilor și caselor de ordin cu 558, iar al universităților cu 20. Această creștere imensă și rapidă nu se datorează unei creșteri proporționale a numărului de adepți, deși, desigur, acesta este obiectivul urmărit. Dar aceasta indică „hotărârea papalității de a trata chestiuni de cea mai mare importanță cu protestantismul în bastionul său”. Trebuie să facem față eforturilor conștiente și disperate ale acestui sistem bogat, extrem de bine organizat și centralizat, pentru a-i slăbi pe susținătorii protestantismului pe pământ și, dacă este posibil, a-i supune! Confuziile actuale ale Angliei sunt rezultatul eforturilor romanismului.

„Fie că vrem să credem sau nu, ne aflăm din nou în vechea bătălie pe care o consideram câștigată odată cu Reforma și Revoluția noastră. Este lupta pentru putere între preoții din Roma și poporul Angliei. Una, o unitate mică, dar organizată, unită și neobosită. Poporul, majoritatea, însă divizat, distras și înșelat.

„Biserica Romei nu și-a ascuns niciodată pretențiile. Șeful ei, Dr. Manning, a afirmat în repetate rânduri că ea trebuie să stabilească legile pe care noi trebuie să le respectăm. Guvernul nostru trebuie să le accepte și să le pună în aplicare. Succesul lor în Irlanda este doar un pas în progresul lor imperial. Nu se va odihni niciodată până nu-și va atinge scopul, până când tronul nostru nu va mai fi protestant și parlamentul nostru va fii supus voinței sale. Planul ei nu este nici de neacceptat, chiar dacă este încă incomplet. Ea a câștigat o parte din clerul anglican, care adoptă

principiile ei, folosește cultul ei și predă dogmele ei. Ea reprezintă o parte considerabilă a membrilor Camerei Comunelor, care gândesc, vorbesc și votează așa cum dorește ea. Ea folosește această secțiune pentru a exercita presiuni asupra guvernului și partidelor politice. Cu liberalii vorbește limba liberalismului, cu voluntarii este voluntară. O mare parte dintre disidenții englezi și două treimi din „Free Church of Scotland" au căzut în capcana ei și sunt acum instrumentele ei. Ea are o poziție puternică în Parlament. Ea îi influențează pe membri prin intermediul circumscripțiilor electorale. Ea ocupă unele funcții publice cu agenții săi. Ea îi atacă pe toți prin insistență, lingușire sau amenințări. A câștigat un prim-ministru care este posibil să fie adeptul ei – cu siguranță complicele ei; Prin intermediul lui, ea conduce un cabinet. Lucrează neîncetat prin intermediul presei. Nicio publicație nu este prea mică pentru mâna ei, niciuna prea puternică pentru agenția ei. Ea este servită de o armată de subordonați devotați, care lucrează pentru ea cu toată sufletul, sub toate numele posibile, în toate locurile și sub toate deghizările: Reporteri, scriitori pentru presă, literați și oameni de știință, oameni de stat, predicatori în amvonul bisericii și al disidenților, profesori, inspectori și examinatori. Ea pătrunde în familii prin intermediul guvernantelor, tutorilor, asistentelor medicale și angajaților casnici. Și-a asigurat o mare parte din clasa noastră superioară și câștigă tot mai mult în fiecare zi. Le adună prin spectacole, prin muzică, prin cultură, prin frivolitate și reflecție, prin distracție și remușcări. Ea acționează asupra inimilor femeilor prin fanteziile lor, dragostea lor pentru plăcere și teama lor de durere. Ea face din bogăția bărbaților comoara ei, iar influența celor bogați devine a ei. De la nobilime până la tâmplar; nimic nu este prea slab sau prea puternic pentru puterea ei.

„Împotriva acestei confederații disciplinate și capabile, voi – poporul englez – trebuie să rezistați. Și pentru o astfel de luptă sunteți prost pregătiți. Impulsul dumneavoastră este corect, dispoziția dumneavoastră este bună; dar impulsul și sentimentul nu sunt suficiente împotriva conspiratorilor fără scrupule și neobosiți. Sunt divizați de partide politice, distrași de afaceri, slăbiți de indiferență. Dar obiectivul este unul uriaș. Este vorba despre faptul dacă vrem să păstrăm drepturile și libertățile pe care le-au câștigat strămoșii noștri? Libertatea dumneavoastră depinde de credința dumneavoastră; și dacă credința dumneavoastră eșuează, libertatea dumneavoastră va cădea. Aceasta este lecția pe care o învățăm din propria noastră istorie; pentru că tot ceea ce am câștigat vreodată din libertate a fost obținut prin puterea convingerilor protestante. Vă rog să evaluați gravitatea problemei. Nu este o sarcină ușoară. Este viața dumneavoastră. Nu vă disprețuiți și nu vă subestimați adversarul, dar nu vă retrageți și nu vă clătinați în fața lui.. Roma are în slujbele sale cele mai înalte inteligențe și cei mai neobosiți entuziaști. Se servește cu talentele celor mai buni și cu pasiunile celor mai pricepuți. Folosește atât viciile oamenilor, cât și virtuțile lor; și nu are restricții. Se adaptează tuturor formelor de guvernământ și tuturor condițiilor sociale. Argumentează în fiecare clasă cu argumente care corespund obiceiurilor sale și se poate impune atât în fața omului de modă experimentat și arogant, cât și în fața țăranului needucat.

„Istoria pe care v-am prezentat-o vă arată progresele Rimei înregistrate în Anglia în ultimii patruzeci de ani. Depinde de dumneavoastră să decideți dacă va continua

până când vă va domina sau dacă vă veți reafirma puterea și o veți obliga să respecte legile dumneavoastră. Aceasta este întrebarea reală. V-am prezentat faptele; trageți propriile concluzii și acționați ca niște oameni raționali."[1]

[1] *J. C. Colquhoun: „Progress of the Church of Rome towards Ascendency in England traced through the Parliamentary History of Forty Years.* = „Progresul Bisericii Romei către ascensiune în Anglia, urmărit de-a lungul istoriei parlamentare de patruzeci de ani." *London: Macintosh, 24, Paternoster Row, E.C.*

Vă rugăm să studiați cu atenție broșura, care aceste cuvinte îi constituie prefața. Este un catalog de fapte, iar acestea demonstrează că toate privilegiile noastre protestante sunt în pericol și că este de datoria noastră să fim vigilenți. Roma nu-si ascunde obiectivul: acesta este de a readuce Anglia în sânul creștinătății latine, restabilind supremația papală. *„Dacă Anglia va fi vreodată reunită cu creștinismul"*, spune cardinalul Manning, *„atunci numai prin supunerea față de autoritatea vie a vicarului lui Iisus Hristos. Primul pas al întoarcerii trebuie să fie ascultarea de vocea Lui, deoarece rebeliunea împotriva autorității Lui a fost primul pas al îndepărtării."* El continuă să arate că toleranța religioasă este o iluzie totală, că *„adevărata biserică"* nu poate tolera nimic altceva decât supunerea absolută și necondiționată. „Nici pacea adevărată, nici iubirea adevărată nu recunosc toleranța; Biserica are dreptul să ceară tuturor să accepte învățăturile sale." *„Datoria puterii civile este de a aplica legile Bisericii, de a reprima răufăcătorii și de a pedepsi erezia." „Este uimitor"*, scrie el, *„cât de mic este spațiul care este lăsat în mod just sub dominația exclusivă a puterii civile. [...] Chiar și în cazul adoptării legilor, parlamentul trebuie să se adreseze Bisericii. Statul poate adopta o lege, dar trebuie să se asigure că aceasta nu încalcă în niciun fel legile superioare ale Bisericii."*[2]

[1] *„Essays on Religion,"=Eseuri despre religie", p. 19*
[2] *Ibidem, p. 458*

Dr. Manning afirmă fără echivoc că Roma a intrat într-o luptă între supremația papei și coroana, că este o luptă pe viață și pe moarte și că aceasta cuprinde întreaga problemă a Reformei în aceste țări. Colquhoun observă: „Este vechea luptă care se dă între dinastiile domnitoare, dacă legea Angliei trebuie să fie suverană și supremă sau dacă trebuie să avem o confederație de preoți romani; susținuți de preoți englezi trădători, care sfidează legea engleză, se opun Parlamentului britanic și calcă în picioare coroana suveranului.

Unul dintre obiectivele declarate ale *„Catholic Defence Society"* este eliminarea jurământului de încoronare și a actului de colonizare din codul nostru legislativ, care limitează posesia coroanei Angliei la protestanți. Cardinalul Manning este de părere că Roma are dreptul deplin de a numi un suveran protestant.

„Alegerea unui prinț într-o comunitate creștină nu poate fi clasificată ca un act pur civil. Deci, dacă un rege eretic este ales sau urcă pe tron în mod legitim, Biserica are dreptul să spună: ‚Anulez alegerea sau interzic succesiunea moștenitoare.' Sau, în mod similar, dacă un rege al unei națiuni creștine cade în erezie, el comite o ofensă

împotriva lui Dumnezeu [...] și împotriva poporului său. [...] Prin urmare, în virtutea autorității supreme cu care Hristos a înzestrat Biserica asupra tuturor creștinilor, este de competența Bisericii să destituie un astfel de prinț pentru pedeapsa crimei sale spirituale și să-i protejeze pe supușii săi de pericolul de a fi conduși de poruncile și exemplul său către erezie sau rebeliune spirituală."[1]

Nu există nicio îndoială cu privire la această doctrină. Leo al XIII-lea ar avea dreptul absolut de a o destitui pe regina Victoria; nu, mai mult decât atât, ar fi de datoria lui să facă acest lucru dacă ar avea puterea necesară. El nu are această putere și probabil că nu o va avea niciodată, dar între timp noi i-am dat în mod nechibzuit puterea de a provoca grave dificultăți politice în imperiul nostru, iar el profită din plin de această ocazie.

După cum se vede, aceasta nu este o afirmație învechită din Evul Mediu; ea este susținută în Anglia secolului al XIX-lea de către cineva care este numit cardinal-arhiepiscop de Westminster. Și nu este doar o simplă teorie, nu este doar o schiță extravagantă; este un plan de lucru, cum ar spune arhitecții, o schemă practică pe care Roma se străduiește să o pună în aplicare în mod constant.

Șansele ca el să readucă vreodată Anglia sub stăpânirea sa sunt foarte mici; dar dacă ar putea obține „autoguvernarea" pentru Irlanda, devine în același timp un regat papal și o amenințare constantă pentru Anglia. Este vorba, așadar, de un obiectiv care trebuie atins cu orice preț. Rezultatul principal al autoguvernării este eradicarea protestantismului în Irlanda. *„Suferințele Irlandei se datorează existenței protestantismului în Irlanda. Remediul poate fi găsit numai în eliminarea cauzei răului. [...] Fie ca fiecare lăcaș de cult protestant să fie măturat de pe fața pământului! Atunci Irlanda își va reveni, iar actele de blasfemie vor fi de neconceput."*[2]

[1] *„Essays on Religion=Eseuri despre religie", p. 458, 459*
[2] *„Catholic Progress=Progresul catolic".*

Faptul că, această încercare se face este incontestabil. Cardinalul Manning insistă că este un păcat și chiar „o nebunie" să se afirme că oamenii au un drept inalienabil la libertatea de conștiință și religie sau să nege dreptul Romei de a suprima cu forța orice practică religioasă, cu excepția propriei religii, sau să învețe că protestanților dintr-o țară catolică ar trebui să li se permită practicarea religiei lor.

„Catolicismul"**, afirmă o revistă romană, **„este cea mai intolerantă dintre toate religiile; el este intoleranța însăși, deoarece el este adevărul însuși. Ateismul libertății religioase este compensat doar de absurditatea sa."

Imaginați-vă cum ar arăta autonomia în Irlanda în lumina acestor declarații!

Un aspect esențial care trebuie luat în considerare atunci când se analizează această chestiune este faptul că romano-catolicismul nu este doar o religie, ci și un sistem politic. Desigur, suntem obligați să acordăm romano-catolicilor libertatea de conștiință pe care o revendicăm pentru noi înșine; dar noi nu

suntem legați de nicio lege umană sau divină care să le dea dreptul să conspire pentru răsturnarea guvernului nostru liberal și a imperiului nostru. Adam Smith are dreptate când spune: ***„Constituția Bisericii Romei poate fi considerată cea mai impresionantă combinație care a fost vreodată creată împotriva autorității și siguranței guvernului civil, precum și împotriva libertății, rațiunii și fericirii omenirii."***[1]

[1] *„Wealth of Nations = Avuția națiunilor", p. 337*

Pacea și prosperitatea sunt imposibile sub domnia papală și preoțească, așa cum o dovedește întreaga istorie. ***„Papalitatea",*** așa cum spunea Bismarck, ***„a fost întotdeauna o putere politică care s-a amestecat cu cea mai mare îndrăzneală și cu cele mai grave consecințe în treburile acestei lumi."*** Întrebarea care se pune acum țării noastre este dacă suntem pregătiți să facem un pas în plus și decisiv pe calea pe care am mers deja prea departe; și dacă dorim să acordăm unei puteri politice străine și antagoniste o poziție dominantă extrem de practică asupra a cinci milioane de supuși ai reginei în Irlanda, inclusiv un milion de protestanți loiali din această țară.

Nu pot încheia aceste prelegeri fără a vă încuraja să studiați acest subiect mai aprofundat și să vă bazați pe principiile protestante. Prezentul este marcat de o periculoasă indulgență în chestiuni doctrinare. Masele nu știau aproape deloc ce cred și de ce cred ceea ce cred. În timpul Reformei, oamenii cunoșteau pământul pe care deveniseră protestanți; dar am stat atât de mult ascunși în spatele fortărețelor construite de părinții noștri, încât am uitat că trebuie să ne apărăm propriile libertăți civile și religioase și au omis în a ne pregăti pentru conflict.

Cu toate acestea, nu este adevărat că în aceste vremuri periculoase suntem lipsiți de protecție și neapărați. Vă invit să citiți cu atenție istoria Reformei și câteva aspecte ale controversei romane. Citiți și istoria țării dumneavoastră din vremea lui Stuart, când a existat o conspirație întunecată pentru a reîntoarce Anglia la catolicism și a readuce țara noastră protestantă liberă sub teribila tiranie a Romei. O conspirație similară există și în prezent. Vizitați magazinul lui John Kensit, situat la adresa 18 Paternoster Row, și cumpărați câteva dintre broșurile sale protestante ieftine și populare. Ele vă vor deschide ochii asupra acestui subiect minunat. Procurați-vă o armură (Efeseni 6:10-20)

> **10.** ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Şi uni iarăş într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, şi cele de pe pământ.
> **11.** În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind rînduiţi mai dinainte, după

hotărîrea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale,
12. ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, cari mai dinainte am nădăjduit în Hristos.
13. Şi voi, după ce aţi auzit cuvîntul adevărului (Evanghelia mîntuirii voastre), aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt, care fusese făgăduit,
14. şi care este o arvună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor cîştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.
15. De aceea şi eu, de cînd am auzit despre credinţa în Domnul Isus care este în voi, şi despre dragostea voastră pentru toţi sfinţii,
16. nu încetez să aduc mulţămiri pentru voi, cînd vă pomenesc în rugăciunile mele.
17. Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire, în cunoaşterea Lui,
18. şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi,
19. şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui,
20. pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti,
21. mai pe sus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor.
22. El I-a pus totul supt picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii,
23. care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi.

și îmbrăcați-le, pentru că, credeți-mă, va trebui să luptați pentru libertățile care au făcut din Anglia ceea ce este astăzi. Ignoranța este slăbiciune, cunoașterea este putere. Dacă știți cu certitudine și precizie ce înseamnă să fii protestant, veți aprecia privilegiul de a purta acest nume și veți decide ca nimenea nu vă priveze de el! În primul rând, înrădăcinați-vă ferm în înțelegerea celor trei profeții biblice ale romanismului, asupra cărora v-am atras atenția, pentru că sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu.

În concluzie, vă rog insistent să evitați orice manipulare a blestematului romanism, numit RITUALISM sau înaltă biserică, care, din păcate, este răspândit în toată Anglia. Este pur și simplu romanismul, ușor diluat cu papalitatea deghizată într-un văl subțire. Oriunde există un *„preot”* în locul unui predicator, un *„altar”* în locul Mesei de cină, lumânări de ceară în locul razelor soarelui, adevărul divin, ceremonii în locul învățăturilor sănătoase,

sacramente în locul harului mântuitor, liturghie intonată în loc de rugăciuni sincere și din suflet, muzică fastuoasă în loc de închinare spirituală, veșminte somptuoase în locul adevărului evanghelic, tradiția și *„biserica”* în loc de *„stă scris”* și crucificări în locul lui Hristos – iată romanismul, indiferent cum ar fi el numit. Feriți-vă, oricât de atractive ar fi arhitectura și aroma, muzica și ceremonia festivă. Gândiți-vă la apostoli și la conducătorul lor; Amintiți-vă că iudaismul ne-a dat *„o umbră a lucrurilor bune care vor veni”* (Evrei 10:1-4),

> **1.** În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe, cari se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvîrşiţi pe cei ce se apropie.
> **2.** Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curăţiţi odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoştinţă de păcate?
> **3.** Dar aducerea aminte a păcatelor este înoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;
> **4.** căci este cu neputinţă ca sîngele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele

nu un model care trebuie imitat, și că toate aceste manifestări exterioare nu constituie închinare. *„în spirit și în adevăr”*, așa cum cere acum Dumnezeu, Tatăl nostru, de la poporul Său.

Apostolul Pavel descrie acest lucru ca o întoarcere la „principiile slabe și sărace” (Galateni 4:9),

> **9.** Dar acum, dupăce aţi cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, dupăce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai întoarceţi iarăş la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou?

la sclavie, și spune despre cei care, în timpul său, erau înșelați de ceremonii: „Mă tem pentru voi, că în cele din urmă am muncit în zadar pentru voi” (Gal 4:11).

> **11.** Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi.

Nu lăsați aceste lucruri să vă înșele de la simplitatea găsită în Hristos.

Sau cum! V-ați juca cu un șarpe veninos doar pentru că are spatele pătat în culori vesele? Feriți-vă de toate pericolele pentru interesele dumnevoastră veșnice. Capcanele papalității sunt ascunse de flori frumoase, dar ele vă vor aduce totuși ruina dacă veți cădea în ele. Biblia descrie papalitatea ca fiind anticristă și îi atribuie originea lui Satan. Vă avertizez să vă țineți departe de toată treaba asta, dacă nu vreți să luați parte la hotărârile solemne ale acesteia.

Amintiți-vă că există doar ***„un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni”****; că există doar* ***„o singură jertfă pentru păcate”****, care a fost oferită* ***„o singură dată”****, pentru toți și* ***„pentru totdeauna”****. Prin* ***„un singur mijlocitor”****, prin* ***„o singură jertfă”, „se apropie Dumnezeu, și El se va apropia de voi.“*** *Nu aveți nevoie de un mijlocitor între voi și Hristos. Preotul este un intrus fals; Isus vă cheamă să veniți la EL. El este atât uman, cât și divin. El este os din oasele tale și carne din carnea ta, dar fără păcat. Dumnezeu este în El. El este una cu noi și una cu Dumnezeu. Nu lăsa nimic să se interpună între sufletul tău și El. Nu lăsa niciun sfânt, niciun înger, nicio fecioară, niciun preot să se interpună între tine și Isus Hristos. Mergeți la El pentru iertarea tuturor păcatelor voastre. Mergeți la El pentru mărturisirea voastră, pentru spovedania voastră. El vă poate ierta și o va face, dacă credeți cu adevărat în El. Absolvirea preoțească este o minciună. Este un pretext blasfemator. Fraza „Te iert” – fie că este rostită de un preot romano-catolic sau de un pastor protestant – este lumească. Nu vă lăsați înșelați. Păcătosul care vă însoțește nu vă poate elibera de păcatele pe care le-ați comis împotriva lui Dumnezeu. Îndepărtați-vă de aceste idolatrii și de aceste vanități. Isus este tot ceea ce aveți nevoie. Sângele Lui este suficient pentru a ispăși și curăță pe cei care pur și simplu se încred în El –* ***„de toate păcatele”. „Citiți Sfânta Scriptură”,*** *ea mărturisește despre El. Veniți la El,*

ca să aveți viață. Inima Lui este mișcată de sentimentul slăbiciunilor noastre; nimeni nu poate simți compasiune așa cum o face El; nimeni nu poate ajuta așa cum o face El. Dumneavoastră, tuturor El spune: ***„Cine vine la Mine, pe acela nu-l voi alunga.” „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” „Doamne, la cine să mergem? TU ai cuvintele vieții veșnice.” Tu singur ești TOTUL, de ce avem nevoie, pentru că Tu singur ești „TOTUL ÎN TOATE”.***

---

1 Petru 5:6-11

6. Smeriţi-vă dar supt mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe.

7. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuş îngrijeşte de voi.

8. Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentrucă protivnicul vostru, diavolul, dă tîrcoale ca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să înghită.

9. Împotriviţi-vă lui tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri în lume trec prin aceleaşi suferinţe ca voi.

10. Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvîrşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi.

11. A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin.